CĂRȚI ROMANTICE

Pasiunea lui Alexi

NORA ROBERTS

SERIA „FAMILIA STANISLASKI"

Bess McNee, scenaristă de seriale de televiziune, este atât de pasionată de munca ei, încât dorește să redea cât mai realist acțiunea și dialogurile personajelor pe care le creează – chiar dacă asta înseamnă să intre în pielea unei prostituate și să-și petreacă o seară pe străzile din New York... Numai că aventura ei ia brusc sfârșit, când este arestată de Alexi Stanislaski, cel mai chipeș și sexy polițist pe care l-a întâlnit vreodată.
Alexi crede că în cariera lui le-a văzut pe toate – dar niciodată nu a cunoscut vreo femeie ca Bess. Iar când aceasta îl roagă să o ajute în cercetările pentru serialul ei, el nici nu vrea să audă. Dar Bess are relații sus-puse și o capacitate ieșită din comun de a-i face pe ceilalți să se supună dorințelor ei. Și cu toate că o consideră enervantă, încăpățânată și cam iresponsabilă, Alexi nu poate să nu fie atras de ochii ei verzi și de chipul de o frumusețe stranie.
Pasiunea care se naște între ei este rapidă și incontestabilă, și nu trece multă vreme până ce amândoi își dau seama că este mult mai mult decât o atracție trecătoare. Problema este însă că Bess s-a crezut îndrăgostită de atât de multe ori în trecut, iar două logodne rupte îl fac pe Alexi să se îndoiască de trăinicia sentimentelor ei...

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, și majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2110-8
9 786063 321108
Lira®

NORA ROBERTS

Pasiunea lui Alexi

Convincing Alex
Nora Roberts
Copyright © 1994 Nora Roberts
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parțial în orice formă.
Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.
Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și
întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite
fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Pasiunea lui Alexi
Nora Roberts

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Pasiunea lui Alexi / Nora Roberts;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2110-8

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Pasiunea lui Alexi

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu/Graal Soft

Lira

Pentru Pat Gaffney,
Pentru a echilibra balanța

capitolul 1

Blonda voluptuoasă îmbrăcată în spandex de culoare roz aprins se clătina un pic pe pantofii săi cu tocuri cui, în timp ce lucra la colţul străzii, care îi fusese desemnat. Ochii ei, vopsiţi din belşug cu un curcubeu de culori, rămâneau ageri şi le căutau cu privirea pe asociatele ei - acele umbre pestriţe ale nopţii. Peste tot pe stradă răsunau râsete. La urma urmei era primăvară în New York. Dar pe sub veselia marcată de râsete exista un strat considerabil de plictiseală, pe care nu îl putea ascunde nici o cantitate de sclipici - sau de sex.

Pentru doamnele acestea, afacerile erau afaceri.

Băgă în gură o pastilă nouă de gumă şi apoi îşi potrivi geanta mare de pânză înapoi pe umărul gol. Slavă Domnului că era cald, cugeta ea. Ar fi fost un calvar să se fâţâie pe stradă, aşa pe jumătate dezbrăcată, dacă vremea ar fi fost rea.

O negresă superbă, îmbrăcată într-o rochie roşie de piele, care abia dacă îi acoperea părţile esenţiale ale corpului, îşi aprinse apatică o ţigară şi ridică din şold.

- Haide, scumpule, zise ea nimănui în mod special, mimând o voce răguşită de la fumul de ţigară. Vrei să te distrezi un pic?

Unii voiau, observa Bess, în timp ce ochii ei cercetau cu atenţie strada. Alţii nu. Dar una peste alta, gândea ea, afacerile păreau să meargă destul de bine în această noapte vioaie de primăvară. Observase deja mai multe „tranzacţii", precum şi felul în care fuseseră contractate. Era mare păcat că „plictiseala" era laitmotivul pe aici. Plictiseala şi un soi de deznădejde sfidătoare şi lipsită de orice speranţă.

- Vorbeşti singură, scumpo?

- Hm? Bess clipi ca să se dezmeticească şi se pomeni uitându-se în sus direct în ochii vicleni ai zeiţei negrese, îmbrăcate în piele roşie, care venise lângă ea. Aşa făceam?

- Eşti nouă? o întrebă ea, suflând fumul de ţigară. Cine e omul tău?

- Omul m...?! Ăăă... nu am nici unul.

- N-ai unul? Femeia ridică din sprâncenele pensate fără milă şi pufni, plină de dispreţ. Fato, nu poţi lucra pe strada asta fără un bărbat.

- Păi asta caut...

Din moment ce nu avea o ţigară, Bess suflă şi făcu un balon mare din guma de mestecat, pe care îl pocni apoi.

- Dacă află Bobby sau Big Ed, o să te facă varză.

Însă ridică din umeri... la urma urmei, nu era în nici un fel problema ei.

- E o ţară liberă.

- Nu-i nimic gratis, fato, spuse negresa, după care izbucni în râs şi-şi alunecă o mână în jos pe şoldul generos şi acoperit în piele roşie. Da' absolut nimic!

Aruncă apoi în stradă mucul de ţigară, care se lovi de bara din faţă a unui taxi.

Pe buzele lui Bess se îngrămădeau zeci de întrebări. Era ceva natural pentru ea să pună mii de întrebări, dar acum îşi amintea cu stoicism că trebuia să o ia încet.

- Păi şi omul *tău* cine e?

- Bobby, răspunse femeia, după care ţuguie buzele şi o studie pe Bess din cap până în picioare. Ai nevoie de protecţie când lucrezi pe stradă.

Iar ei i-ar fi folosit foarte mult banii în plus pe care i-ar fi dat Bobby, dacă îi aducea o fată nouă.

- Nu le-a protejat nimeni pe fetele alea două care au fost omorâte luna trecută.

În ochii negresei se născu imediat o scânteie stranie. Bess se considera o fină înţelegătoare a emoţiilor oamenilor şi identifică acolo suferinţă, regret şi durere, înainte ca femeia să-şi înăsprească din nou privirea.

- Eşti gabor?

Bess rămase o clipă cu gura căscată de uimire - literalmente -, dar apoi izbucni în râs. „Ce glumă bună!", gândi ea. Şi nu putea să nu recunoască faptul că i se părea şi un pic flatant.

- Nu, nu-s gabor. Încerc doar să-mi câştig şi eu traiul. O cunoşteai pe vreuna dintre ele? Pe femeile care au fost omorâte, vreau să zic.

- Nouă nu ne plac întrebările pe aici, răspunse femeia pe un ton destul de tăios şi înclină capul într-o parte. Dacă încerci să-ţi câştigi traiul, hai să te vedem la treabă.

Bess simţi un fior de nelinişte traversându-i şira spinării. Femeia aceasta nu era numai superbă... dar era şi masivă. Masivă şi suspicioasă. Şi ambele erau atribute care i-ar fi făcut dificil lui Bess doar să stea pe margine şi să observe. „Dacă ai intrat în horă...", se gândi ea, amintindu-şi că venise în seara asta aici cu treabă.

- Sigur.

Se întoarse şi porni cu paşi mari pe trotuar. Şoldurile i se legănau seducător în timp ce păşea - şi nu credea nici o clipă că ar fi avut un fund mic şi slab.

Poate că avea gâtul puţin uscat. Poate că inima îi bătea un pic prea tare în piept. Dar Bess McNee cu siguranţă se mândrea foarte mult cu munca ei.

Îi zări pe cei doi bărbaţi cam la o jumătate de stradă distanţă şi îşi linse buzele. Cel din stânga... înalt şi brunet... arăta foarte promiţător.

- Fii atent, bibane... ideea e să-ţi alegi unul, maxim doi, zise Alex, cercetând cu privirea strada de mai în faţă. Prostituatele, drogaţii, beţivii şi cei suficient de nenorocoşi să treacă pe lângă ei ca să ajungă acasă. Informatorul meu zice că negresa aia înaltă... Rosalie... le cunoştea pe amândouă.

- Păi şi atunci de ce n-o ridicăm direct şi s-o luăm la secţie pentru interogatoriu?

Judd Malloy era nerăbdător să aibă parte de acțiune. Insigna lui de detectiv avea o vechime de numai patruzeci și opt de ore. Iar acum lucra cu Alexi Stanislaski, un polițist care avea reputația că se mișca repede și făcea ce trebuia făcut.

– Sau și mai bine, de ce nu-l luăm pe peștele ei?

„Începătorii ăștia!", gândi Alex. De ce naiba îi dădeau mereu ca parteneri începători?

– Pentru că vrem să coopereze cu noi, de-aia. O săltăm și o arestăm pentru prostituție. Și apoi stăm de vorbă cu ea, înainte ca Bobby să aibă timp să vină să-i zică să-și țină gura.

– Dacă află soția mea că mi-am petrecut noaptea agățând prostituate...

– Un polițist deștept nu spune familiei sale nimic din ce n-are *strict* nevoie să știe. Și nu trebuie să știe multe lucruri. Ochii căprui ai lui Alex erau reci... foarte reci... în timp ce cercetau chipul noului său partener. Asta e regula numărul unu a lui Stanislaski.

Și apoi o zări pe blondă. Se uita fix la el. Alex îi susținu privirea. „Ciudată față!", își zise el. Părea inteligentă și sexy în ciuda machiajului pe care și-l trântise pe ochi. Iar sub tot machiajul acela avea niște ochi verzi foarte vii. Structura în sine a chipului ei era formată din linii tăioase, multe dintre ele nepotrivite. Avea nasul un pic strâmb – de parcă l-ar fi avut spart cândva. „Fără îndoială vreun iubițel sau vreun pește", își spuse, după care își coborî ochii spre gura ei.

Buze pline. Ba de fapt foarte pline. Și rujate cu roșu aprins. Nu-i convenea deloc că imaginea aceea stârnea o reacție cât de mică în corpul lui. Fără să știe ce era sau cu ce se ocupa. Avea o bărbie ascuțită și niște pomeți proeminenți, care îi făceau fața să pară triunghiulară, aproape ca de vulpe.

Topul fără bretele și pantalonii trei sferturi pe care îi purta îi evidențiau fiecare centimetru al trupului voluptuos și atletic. Lui, personal, îi plăcuseră mereu genul

de femei atletice. Dar își aminti imediat cum și unde își făcea exercițiile fizice *această* bucățică anume.

În orice caz, nu ea era cea pe care o căuta.

„Acum ori niciodată!", își spuse Bess, simțindu-se urmărită de privirea noii sale cunoștințe.

– Hei, scumpule... Avea vocea răgușită, chiar dacă nu mai fumase de la cincisprezece ani. Spuse în gând o rugăciune adresată oricăror sfinți care o ascultau și se apropie de Alex. Vrei să te distrezi?

– Poate. Își strecură degetul în decolteul topului ei și fu surprins când o simți tresărind. Dar nu ești tocmai la ce mă gândeam eu, drăguță.

– Oh? „Și acum ce?", gândi ea. Încercă apoi să combine instinctul cu observațiile făcute în prealabil, așa că își aruncă părul pe spate și se aplecă spre el. Iar o clipă scurtă, avu impresia că se lipise de oțel... tare, nestăvilit și foarte rece. Și mai exact la *ce anume* te gândeai?

Și apoi, dintr-odată, se simțea aproape complet dezbrăcată. De vină erau ochii aceia mari și căprui care o priveau incisiv și aproape că se uitau în sufletul ei. Încheieturile degetelor lui îi mângâiau pielea, un pic mai sus de sâni. Simțea căldura pe care o degajau, pe care o emana el. Continuă să se uite fix la el și pe nepusă masă, i se născu în minte o imagine a lor amândoi, tăvălindu-se undeva pe un pat îngust, într-o cameră întunecoasă.

Și nu avea nici o legătură cu ce avea de făcut.

Era pentru prima dată când Alex vedea o prostituată îmbujorându-se. Și îl șocă și tulbură atât de mult acest lucru, încât mai că și-ar fi dorit să-și ceară scuze pentru fantezia care tocmai îi trecuse prin minte. Dar își reveni repede.

– La un alt gen de femeie, scumpo.

Erau cam de aceeași înălțime din moment ce purta tocuri. Se uitau ochi în ochi, ca de la egal la egal. Și aproape că și-ar fi dorit să-și șteargă de pe față toată pudra și machiajul ca să vadă ce se afla dedesubt.

– Pot fi și alt gen... zise Bess, absolut încântată de răspunsul ei inspirat.

– Hei, draga mea. Rosalie se apropie relaxată şi-şi alunecă amical braţul în jurul umerilor lui Bess. Sper că n-o să fii lacomă şi să-i iei tu pe amândoi băieţii ăştia frumoşi, da?

– Eu...

„Am dat lovitura!", gândi Alex şi îşi mută atenţia spre Rosalie.

– Voi două sunteţi o echipă sau cum?

– În seara asta, da, răspunse negresa, mutându-şi privirea de la Alex la partenerul său. Dar voi doi?

Judd căută să-şi găsească glasul. Ar fi preferat de o mie de ori să dea piept cu pistolul unui infractor pe o alee lăturalnică. Pur şi simplu nu-i venea deloc să pună în nici un fel mâna pe femeia aceasta mare şi frumoasă, când îi apărea în minte imaginea chipului plin de încredere al soţiei sale – ca şi când i-ar fi fost ars pe retină cu fierul încins.

– Sigur.

Expiră prelung şi încercă să imite un pic din încrederea în sine îngâmfată a lui Alex.

Rosalie îşi azvârli capul pe spate şi izbucni în râs, după care făcu un pas în faţă, lipindu-se de Judd. Acesta dădu să se ferească, instinctiv, şi gâtul îi fu cuprins de o îmbujorare aprigă.

– Aş zice că eşti destul de nou la treaba asta, scumpule. De ce n-o laşi pe Rosalie să-ţi arate cum stă treaba?

Pentru că partenerul său părea să se fi pricopsit dintr-odată cu laringită, Alex preluă controlul situaţiei.

– Cât face?

– Păăăi... Rosalie nici măcar nu se obosi să se uite la Bess, care devenise albă ca varul. Avem un tarif special în seara asta. Noi amândouă pentru o sută. Pentru prima oară. Se aplecă spre Judd şi îi şopti ceva la ureche, care îl făcu instantaneu să dea în bâlbâială. După aceea, continuă ea, putem să mai negociem, nu?

– Eu nu... începu Bess, dar simţi unghiile ascuţite ale lui Rosalie înfigându-se în umărul ei gol, ca nişte cuţite mici şi tăioase.

- Cred că sună rezonabil, zise Alex şi scoase apoi insigna. Doamnelor, sunteţi arestate.

„Poliţişti", realiză Bess şi fu cuprinsă imediat de un val de uşurare. În timp ce Rosalie îşi exprima opinia, folosind un singur cuvânt scurt şi urât, Bess se străduia din răsputeri să se abţină să nu izbucnească într-un hohot de râs isteric.

„Perfect!", îşi zise Bess, în timp ce era împinsă prin secţia de poliţie. Fusese arestată pentru prostituţie, şi viaţa nu putea fi mai frumoasă. Încercând să asimileze toate informaţiile deodată, rânji şi cercetă locul. Mai fusese într-o secţie de poliţie şi altă dată, desigur. După cum spunea întotdeauna, îşi lua munca foarte în serios. Dar nu mai fusese în aceasta. Nu în zona comercială a oraşului.

Era murdară - mizerabilă, de fapt, hotărî apoi, luând notiţe mintal şi bălmăjind pentru sine. Totul era infect - podelele, pereţii şi ferestrele cu gratii. Şi peste tot în jur trona un strat pitoresc de jeg.

Şi mai şi puţea îngrozitor. Inspiră adânc, ca nu cumva să uite mirosul înţepător de transpiraţie umană, cafea amară şi dezinfectat puternic.

Şi era şi foarte mare gălăgie. Cu toate simţurile ascuţite la maximum, reuşi să separe larma din jur în telefoane care sunau, înjurături aprige, plânsete şi zgomotul tastaturilor apăsate în timpul muncii.

„Oh, mamă, mamă!", gândi ea. După câte se părea, norocul era de partea ei.

- Nu eşti turistă, scumpo, îi aminti Alex, adăugând un ghiont ferm pentru a sublinia ideea.

- Scuze.

Exaltarea vibrantă din ochii ei era atât de nelalocul ei, încât Alex nu se putea abţine să nu se holbeze uimit. Clătină din cap scurt şi îi indică ferm cu degetul un scaun. Îl lăsă pe biban să intre direct în pâine cu Rosalie. Odată ce acesta îi întocmea actele de arest, avea să preia

el frâiele, desigur, şi să folosească farmecul, ameninţările sau orice alte modalităţi erau necesare ca să o convingă să discute cu el despre asociatele ei ucise.

- Bine, zise şi luă loc la biroul său uzat şi extrem de înghesuit. Ştii procedura.

Ea se holba la un tânăr de vreo douăzeci de ani, cu o faţă plină de vânătăi şi care purta o haină de denim ruptă.

- Poftim?

Dar Alex doar oftă şi scoase la imprimantă un formular tipizat standard.

- Nume?

- A, sunt Bess, zise ea şi îi întinse mâna într-un gest atât de natural şi prietenesc, încât aproape că fu pe punctul de a i-o strânge.

În schimb, înjură în şoaptă.

- Bess şi mai cum?

- McNee. Şi tu?

- Eu sunt şeful acum. Data naşterii.

- De ce?

Privirea lui zbură în sus şi se aţinti în ochii ei.

- De ce, ce?

- De ce vrei să ştii?

Răbdarea nu fusese niciodată punctul lui forte şi deja simţea că ajungea la capătul ei. Bătu ostentativ cu degetul pe formular.

- Pentru că trebuie să completez câmpul acesta.

- Bine. Am douăzeci şi opt de ani. Sunt zodia gemeni şi m-am născut pe 1 iunie.

Alex calculă în minte şi completă singur cu anul naşterii ei.

- Locuinţă?

Curiozitatea ei naturală o făcea să îşi bage nasul - şi să îşi strecoare degetele - prin dosarele şi hârtiile lui, până când o plesni peste mână.

- Eşti foarte încordat, comentă ea. E din cauză că lucrezi sub acoperire?

„La naiba cu zâmbetul ăla!", se gândi el. Era obraznic, sexy şi departe a fi prost. Şi poate că asta, împreună cu ochii ei verzi mari, inteligenţi şi ageri, l-ar fi păcălit. Dar arăta ca o prostituată şi mirosea ca o prostituată. Prin urmare....

- Ascultă, păpuşă. Uite cum merg lucrurile. Eu îţi pun întrebările şi tu răspunzi... s-a făcut?

- Dur, cinic şi cu experienţă de stradă.

Alex ridică dintr-o sprânceană neagră.

- Poftim?

- Doar un scurt test de personalitate. Deci vrei adresa mea, da? zise şi apoi rosti rapid o adresă care îl făcu pe Alex să ridice din sprâncene, mirat.

- Hai să fim serioşi acum, vrei?

- Bine.

Era mai mult decât dispusă să colaboreze, aşa că împreună mâinile pe marginea biroului său, aşteptând.

- Adresa ta, repetă el.

- Păi tocmai ţi-am dat-o.

- Hai, că ştiu şi eu ce preţuri sunt pe piaţa imobiliară în zona aia. Poate eşti bună... începu gânditor şi îi mai cercetă apoi o dată „atributele". Poate că eşti mai bună decât pari. Dar făcând trotuarul, sigur nu faci suficienţi bani, cât să-ţi permiţi să plăteşti o chirie acolo.

Bess înţelegea o insultă, când o izbea peste cap aşa. Şi ceea ce făcea replica lui şi mai usturătoare era faptul că îşi petrecuse mai bine de o oră cu machiajul. Întâmplarea făcea că ştia foarte bine că avea un corp trăsnet. Şi Dumnezeu îi era martor că transpira mult pentru asta, mergând la sală de trei ori pe săptămână.

- Ei bine, acolo locuiesc, domnule poliţist.

Temperamentul ei, care tindea să se inflameze destul de repede, o făcu să îşi răstoarne geanta imensă de pânză pe biroul lui.

Alex o privea fascinat, cum scotocea prin grămada de obiecte. Avea suficiente cosmetice acolo ca să aprovizioneze un mic magazin. Şase rujuri, două cutii de pudră,

mai multe rimeluri şi nenumărate recipiente de fard. Un curcubeu de culori de creioane de ochi. Împrăştiate printre ele se aflau două seturi de chei, o mulţime de chitanţe de la carduri, elastice de cauciuc, agrafe de hârtie, o duzină de pixuri - din câte numără el -, câteva creioane rupte, un carneţel de notiţe, două cărţi cu coperte groase, chibrituri, o agendă legată în piele, cu iniţialele „ELM", un capsator - dar nici măcar nu se opri să se întrebe de ce ar fi cărat unul după ea -, şerveţele, alte hârtii mototolite şi un mic reportofon. Şi un pistol.

Sustrase cu grijă arma din maldărul de lucruri şi o studie cu atenţie. Era un pistol cu apă.

- Ai grijă cu ăla, îl avertiză ea, în timp ce găsea în sfârşit şi portofelul excesiv de burduşit. E plin cu soluţie de amoniac.

- Soluţie de amoniac?! se miră el.

- Da, înainte purtam după mine spray paralizant, dar am descoperit că şi asta funcţionează la fel de bine.

Mulţumită de sine, îi împinse apoi sub nas portofelul deschis.

Şi chiar era posibil să fie ea în fotografia aceea. Avea părul tuns scurt şi, cârlionţat şi şic, iar culoarea era mai degrabă un castaniu-închis, decât un blond obraznic. Dar nasul acela şi bărbia... şi ochii! Se încruntă peste permisul de conducere. Adresa era corectă.

- Ai maşină?

Ea ridică din umeri şi începu să îndese lucrurile înapoi în poşetă.

- Şi ce dacă?

- Femeile aflate în postura ta de obicei nu au.

Bess se blocă o clipă, dându-şi seama că avea dreptate.

- Am permis. Nu toţi cei care au permis au şi maşină, nu-i aşa?

- Nu, răspunse el şi-i smuci portofelul, îndepărtându-l. Dă-ţi jos peruca.

Dar ea se bosumflă un pic şi îşi netezi buclele blonde.

- Păi de ce?

Alex se întinse peste birou şi i-o smulse de pe cap. Ea se încruntă la el, trecându-şi degetele prin buclele scurte şi roşcate.

- Dar să ştii că o vreau înapoi. E împrumutată.

- Sigur, zise şi o aruncă pe birou, înainte de a se lăsa pe spate în scaunul său, care scârţâia, evaluând-o din nou din ochi. Dacă doamna asta era prostituată, atunci el era Clark Kent. Ce naiba mai *eşti* şi tu?

Era timpul să spună adevărul. Ştia asta. Dar omul acesta avea ceva care o înfuria la culme.

- Sunt doar o femeie care încearcă să-şi câştige traiul, domnule ofiţer.

Aşa ar fi răspuns Jade... era sigură de asta. Şi din moment ce Jade era creaţia ei, Bess era foarte hotărâtă să o trateze cu tot respectul cuvenit.

El îi deschise portofelul şi frunzări printre chitanţe. Avea în portofel o sumă de bani care constituia salariul lui pe două săptămâni.

- Bine...

- Ai voie să faci asta? ceru ea să ştie, mai degrabă curioasă, decât enervată. Să scotoceşti aşa prin lucrurile mele personale?

- Scumpo, în clipa asta *tu* eşti proprietatea *mea* personală.

Mai avea şi poze în portofel. Fotografii cu oameni. În unele era şi ea, în altele nu. Şi aparent era membră cu acte în regulă a mai multor organizaţii, printre care Greenpeace, Federaţia pentru Protecţia Mediului şi Animalelor Sălbatice, Amnesty International şi Uniunea Scriitorilor. Iar ultima îl făcu să se întoarcă să se uite de două ori la reportofon. Când ridică jucăria aceea şi o studie mai îndeaproape, descoperi că era pornită.

- Haide... scuipă tot, Bess.

Doamne, cât era de drăguţ! Acest gând i se născu în minte de nicăieri, când îi zâmbi.

- Ce anume?

- Ce faci stând cu Rosalie şi cu restul fetiţelor?

- Îmi făceam meseria, răspunse Bess și se gândi imediat că atunci când mijea ochii, așa suspicios, devenea de-a dreptul irezistibil.

Nerăbdător, un pic răutăcios și avea un temperament cu un iz de nesăbuință abia ținute în frâu.

Fabulos.

- Serios, zise ea, complet sinceră și duhnind a parfum ieftin când se aplecă în față. Vezi tu, are de-a face cu Jade și cum face față problemei sale de dublă personalitate. Pe timp de zi este o avocată dedicată... știi *tu*... extrem de conștiincioasă... dar noaptea iese pe străzi. Mintea ei blochează ce s-a întâmplat între ea și Brock și asta, împreună cu o amintire traumatică din copilăria, care abia acum începe să iasă la lumină, reprezintă prea mult stres pentru ea. Și a pornit pe drumul autodistrugerii.

Încruntarea îngrozitoare îi făcea ochii aproape negri.

- Și cine naiba mai e și Jade?

- Jade Sullivan Carstairs. Nu te uiți la televizor în timpul zilei?

Alex deja simțea că îi țiuia capul de nervi.

- Nu!

- Nici nu știi ce pierzi. Cred că ți-ar plăcea foarte mult povestea Jade-Storm-Brock. Vezi tu, Storm e polițist și se îndrăgostește de Jade. Iar problemele ei emoționale și puterea pe care încă o mai are Brock asupra ei complică foarte mult lucrurile. Și după aceea a avut o pierdere de sarcină și răpirea. Și desigur, Storm are și el problemele lui...

- Desigur. Și deci care e ideea?

- Oh, scuze. Mai deviez uneori de la subiect. Scriu pentru serialul de dramă *Păcate secrete*, care e difuzat în timpul zilei.

- Ești scenaristă de telenovele?!

- Da. Spre deosebire de mulți alți oameni din domeniu, pe ea nu o deranja aproape deloc acea etichetă. Și îmi place să văd și eu la prima mână situațiile de viață

în care îmi pun personajele. Şi din moment ce Jade cam este copilul meu de suflet, am...

- Ai înnebunit de tot? mârâi Alex, în timp ce se apleca spre ea amenințător. Ai măcar cea mai mică idee ce făceai?

Ea clipi, în același timp inocentă și amuzată.

- Cercetare?

Alex înjură atunci din nou, și Bess descoperi că îi plăcea felul în care își trecea, nervos, degetele prin părul acela negru și des.

- Cucoană, mai exact cât de departe aveai de gând să mergi cu *cercetările* astea?

- Cât de depar...?! Ah! exclamă apoi, cu ochii strălucindu-i de amuzament. Ei bine, nu! Nu chiar atât de departe.

- Păi și ce naiba ai fi făcut dacă nu eram polițist?

- Eee! M-aș fi gândit eu la ceva, răspunse, continuând să zâmbească. Polițistul acesta avea un chip absolut fascinant - o piele creolă-aurie, ochi negri și o osatură minunată. Iar gura aceea a lui... minunat sculptată! Chiar dacă avea tendința de a se încrunta. Face parte din slujba mea să îmi vină idei și să găsesc soluții. În plus, de îndată ce te-am văzut, m-am gândit că păreai de nădejde. Adică, ce vreau să spun e că nu mi-ai părut deloc genul de bărbat care să fie interesat de... ăăă.... Se întrebă cum putea să formuleze asta într-un mod delicat și elegant. ... ăăă... care să plătească pentru... plăcere.

Alex era atât de furios, încât îi venea să o smucească de pe scaun, să o pună pe genunchi și să-i aplice o corecție. Iar ideea de a-i da câteva palme bine plasate la fundul acela mic și drăguț i se părea straniu și extrem de ispititor.

- Și dacă ai fi ghicit greșit?

- N-a fost cazul, sublinie ea. Ei bine, da, trebuie să mărturisesc că am fost îngrijorată un moment, dar uite că s-a rezolvat totul. Ba chiar mai bine decât mă așteptam,

pentru că am avut ocazia să merg într-o... hm... încă îi mai spuneți dubă de arest?

Alex fusese absolut sigur că le văzuse pe toate la viața lui. Că le auzise pe toate. Însă în clipa aceasta mai avea un pic și scotea fum pe urechi de nervi. Se lupta din răsputeri să nu explodeze, așa că zise printre dinții încleștați:

- Au murit două prostituate. Două prostituate care lucrau în zonă.

- Știu, zise ea, în grabă, ca și când asta ar fi explicat totul. Acesta e unul dintre motivele pentru care am ales zona aia. Vezi tu, am de gând să o pun pe Jade să...

- Eu vorbesc despre tine! o întrerupse el pe o voce atât de dură și amenințătoare, încât o făcu să tresară. Despre tine! O scriitoare aspirantă și aeriană, care crede că poate să se fâțâie pe străzi îmbrăcată în spandex și cu o juma de tonă de machiaj pe față și apoi să se ducă în siguranță acasă în cartierul frumos și elegant în care locuiește și să se spele de tot.

- Aspirantă? Aparent acesta fusese singurul lucru de care se simțise ofensată. Ia ascultă aici, polițaiule...

- Nu, ascultă *tu*! Stai departe de teritoriul meu și nu te mai îmbrăca în hainele alea de târfă. Fă-ți cercetările dintr-o carte!

Ea ridică sfidătoare bărbia.

- Pot să mă duc unde vreau și să port orice vreau!

- Așa crezi, ei? Dar știa o cale de a-i da o lecție. O modalitate perfectă prin care să își învețe lecția. Se ridică în picioare, îi smulse din mână geanta de pânză și apoi o apucă ferm de braț. Bine atunci. Hai să mergem.

- Unde?

- La arest, păpușă. Ești arestată. Sau ai uitat?

Ea se împletici pe tocurile de zece centimetri pe care le purta și țipă:

- Dar tocmai ți-am explicat ce....

- Aud povești mai bune în fiecare dimineață la micul dejun.

- N-o să mă închizi într-o celulă!

Bess era sigură de asta. Absolut sigură.

Cel puţin până în clipa în care îi fu închisă în faţă uşa cu zăbrele.

Avu nevoie de aproape zece minute ca să treacă peste şocul iniţial. Iar după ce trecu, Bess hotărî că nu era chiar aşa de îngrozitor. Putea să fie furioasă pe poliţistul acela - oricine ar fi fost - sau putea să aprecieze şi să profite de ocazia aceea unică, pe care i-o oferise. Se afla într-o celulă de închisoare, împreună cu mai multe alte femei. Putea să asimileze informaţia aceea şi să ia câteva interviuri.

Iar apoi, când una dintre colegele ei de celulă o informă că avea dreptul să dea un telefon, ceru cu stoicism să i se acorde acest drept. Mulţumită de toate progresele făcute, se aşeză pe pătuţul mic şi incomod din celulă şi începu să stea de vorbă cu noile ei cunoştinţe.

Şi aproximativ treizeci de minute mai târziu, ridică privirea şi o zări pe coautoarea ei, Lori Banes, stând lângă un poliţist în uniformă.

- Bess! Pari foarte în elementul tău aici!

Bess îi zâmbi drept răspuns şi veni în faţă, când gardianul descuie celula.

- Oh, da! A fost grozav!

- Hei! strigă după ea una dintre colegele ei de celulă. Îţi spun io că Vicki e o nemernică şi că Jeffrey ar trebui să-i dea un şut în fund! Amelia e femeia potrivită pentru el!

Bess îi făcu cu ochiul ca răspuns.

- O să văd ce pot să fac! Pa-pa, fetelor!

Lori nu se considera vreo martiră. Şi nu se considera nici vreo pudică sau vreo scorţoasă cu ifose. Şi îi spuse asta şi lui Bess, în timp ce traversară coridorul, urcară scările şi se îndreptară înapoi spre anticamera biroului de arestări.

– Cu toate acestea, adăugă ea, apăsându-şi degetele pe ochii obosiţi, trebuie să recunosc că mă cam enervează să fiu trezită din somn la două noaptea ca să vin la poliţie să te scot pe cauţiune.

– Îmi pare rău. Sincer. Dar să ştii că a fost absolut grozav! Doar stai aşa să-ţi povestesc!

– Auzi?! Tu ai idee cum arăţi, scumpo?

– Dap, răspunse Bess, nepăsătoare şi întinse gâtul ca să se uite. Scaunul din spatele biroului lui Alex era gol. Habar nu aveam că îmi urmăresc serialul aşa multe prostituate. Pe de altă parte, e drept că lucrează mai mult noaptea. Ăăă... scuză-mă o clipă, zise ea, pentru că tocmai ce trecea pe lângă ea unul dintre poliţiştii în uniformă de la secţie şi voia să profite de ocazie ca să-l întrebe: Cine e ofiţerul care foloseşte biroul acesta?

Poliţistul abia muşcase dintr-un sendviş, dar înghiţi îmbucătura aproape nemestecată şi răspunse:

– Stanislaski?

– Pfui! Ce nume complicat! Şi mai e pe aici?

– E la interogatorii.

– Aha. Mersi.

– Haide, Bess! Trebuie să mergem să-ţi luăm lucrurile.

În timp ce semnase pentru geanta ei şi conţinutul său, Bess încă mai stătuse cu ochii în patru după Alex.

– Stanislaski, repetă în şoaptă, mai mult pentru ea. Crezi că e un nume polonez? Sau ce?

– De unde naiba vrei să ştiu eu? Lori deja ajunsese la capătul răbdării, aşa că făcea tot posibilul s-o conducă direct spre uşă. Hai să plecăm de aici. Locul ăsta e plin de infractori.

– Ştiu! E absolut minunat! zise ea râzând şi o luă de talie pe Lori. Cu ocazia asta mi-au venit idei pentru următorii trei ani! Şi dacă ne hotărâm ca Elana să fie arestată pentru uciderea lui Reed...

– Nu ştiu dacă e tocmai o idee bună să-l omorâm pe Reed...

Bess oftă şi se uită în jur după un taxi.

– Lori, știm amândouă că Jim n-o să mai semneze nici o prelungire de contract. Vrea să încerce să treacă în liga celor mari. Și să-l omorâm pe personajul lui e modalitatea perfectă de a mai îmbogăți povestea lui Elana.

– Poate...

Bess scoase atunci cu viclenie asul din mânecă.

– *Viețile noastre, iubirile noastre* a crescut cu două puncte la rating luna trecută.

Dar Lori doar mârâi, nemulțumită.

– Și se zvonește că dr. Amanda Jamison o să aibă gemeni.

– Gemeni? repetă Lori și închise ochii strâns.

Starul de telenovele Ariel Kirkwood, care juca rolul unui medic psihiatru răbdător în telenovela competitoare, era cea mai mare și mai populară stea a lumii serialelor. Mda, trebuiau să fie gemeni, murmură Lori. Bine! Reed moare!

Bess își permise un zâmbet scurt și fugar de victorie, după care își continuă drumul.

– În orice caz, cât am stat acolo, mi-o imaginam pe eleganta și distinsa dr. Elana Warfield Stafford Carstairs la răcoare. E absolut fabulos, Lori! Ar fi absolut spectaculos! Și mi-aș dori să-l fi văzut și tu pe polițist!

Merseră până în capătul străzii, dar încă nu se vedea nici un taxi prin preajmă.

– Ce polițist?

– Cel care m-a arestat. Era incredibil de sexy!

Lori nu mai avea suficientă energie decât ca să ofteze din greu.

– Numai tu puteai să fii arestată de un polițist sexy!

– Vorbesc serios! Avea un păr negru și des! Și avea și ochii tot aproape negri! Și o privire foarte intensă! Și un chip de zici că era sculptat și o gură absolut minunată... Și mai era și foarte bine la corp! Părea așa... dur și pregătit de orice. Ca un boxer, poate.

– Te rog, nu începe, Bess...

- Nu încep nimic. Pot să consider un bărbat sexy şi atrăgător şi fără să mă îndrăgostesc de el.

Lori clătină din cap, neîncrezătoare.

- De când?

- De ultima dată. Am jurat că am terminat-o cu bărbaţii, ai uitat? zise ea şi apoi zâmbetul i se mări imediat, când zări un taxi îndreptându-se în direcţia lor. Acest Stanislaski mă interesează numai strict profesional.

- Oh, da, sunt sigură.

Resemnată, Lori se urcă în taxi, când maşina se opri în faţa lor.

- Jur! exclamă ea şi ridică şi mâna pentru a amplifica puterea acestui jurământ. Vrem să intrăm mai mult în capul lui Storm şi-n trecutul său şi tot aşa. Aşa că o să fac câteva cercetări ca să văd exact cum se învârt rotiţele în capul acestui poliţist. După aceea îi dădu taximetristului ambele adrese, a ei şi a lui Lori. Şi după ce Jade e atacată de Maniacul din Millbrook, Storm n-o să-şi mai poată ascunde sentimentele pe care le are pentru ea. Va trebui să se afle mai multe despre cine este, ce este şi de unde vine. Iar dacă o punem pe Elana să fie arestată pentru uciderea lui Reed, asta sigur o să-i complice viaţa lui Storm... ştii tu... loialitatea faţă de familie, versus etică profesională. Şi odată ce o să-l înfrunte pe Brock...

- Hei! Taxiul opri la un semafor şi şoferul se întoarse spre ele, studiindu-le pe sub şapca lui uzată cu emblemă Mets. Vorbiţi despre *Păcate secrete*, nu?

- Da, răspunse Bess, luminându-se cu totul. Urmăreşti serialul?

- Mi-l înregistrează nevastă-mea în fiecare zi... dar voi nu-mi păreţi cunoscute...

- Păi nu jucăm în serial, îi explică Bess. Noi îl scriem.

- Aaa! M-am prins! Mulţumit, omul apăsă apoi pe acceleraţie, când se făcu verde. Hai să vă zic şi io ce părere am despre nerușinata aia cu două de feţe, de Vicki.

Continuă prin a face exact asta, şi Bess se aplecă în faţă, dezbătând cu el cu ardoare. Lori, în schimb, închise ochii şi încercă să mai moţăie un pic.

capitolul 2

- A înnebunit nevastă-mea, zise Judd Malloy, continuând să ronţăie o gogoaşă cu cireşe, în timp ce Alex se chinuia să-şi păstreze calmul în traficul din mijlocul oraşului. E o mare fană a telenovelei, ştii? Înregistrează episoadele în fiecare zi, când e la şcoală.

- Grozav! Alex se străduise din răsputeri să uite de acea mică întâlnire pe care o avusese cu regina telenovelelor... doar că partenerul său nu coopera deloc în acest sens.

- Holly zice că e ca şi când te-ai întâlni cu o vedetă.

- Nu găseşti prea multe vedete făcând trotuarul aşa.

- Ei, haide, Alex, zise Judd, sorbind din cafea, ca să dea mai uşor pe gât gogoaşa. Nu făcea asta pe bune. Ai zis-o chiar tu... altfel nu ar fi fost retrase acuzaţiile.

- A fost proastă, mârâi Alex, printre dinţii încleştaţi. Să care un blestemat de pistol cu apă în valiza aia a ei. Probabil s-a gândit că dacă vreun client devenea agresiv, îl împroşca un pic între ochi şi cu asta, basta.

Judd începu să spună ceva despre cât de neplăcut ar fi fost să primeşti un jet de soluţie de amoniac în ochi, dar se opri repede, gândindu-se că probabil partenerul său nu voia să audă asta.

- În orice caz, Holly a fost impresionată şi am stors şi câteva informaţii de la Rosalie, aşa că nu am pierdut timpul degeaba.

- Malloy, ar trebui să te obişnuieşti să pierzi timp. Regula numărul patru al lui Stanislaski. Alex zări clădirea pe care o căuta şi se grăbi să parcheze neregulamentar, pe banda a doua. Deja ieşise din maşină şi traversase trotuarul până când Judd găsi însemnul NYPD şi îl puse

în geam. Pentru că-i foarte posibil să pierdem timpul şi acum cu acest Domingo.

- Dar Rosalie a zis că....

- Rosalie ne-a spus ce voiam să auzim, ca să-i dăm drumul, îi zise Alex. Ochiul lui ager de poliţist deja studia clădirea, observând ferestrele, scările de incendiu şi acoperişul. Poate că ne-a zis adevărul despre Domingo sau poate că ne-a vândut o minciunică. O să vedem.

Locul părea destul de bine reparat şi recent renovat. Nu se vedeau nici graffiti, nici geamuri sparte şi nici dărâmături. „Oameni cu venituri medii", presupuse Alex. Probabil familii de muncitori. Deschise uşa mare şi grea de la intrare, după care cercetă cu privirea numele inscripţionate pe linia de deasupra căsuţelor poştale.

- J. Domingo. Apartament 212. Alex apăsă pe interfonul aferent apartamentului 110 şi aşteptă. Nu veni nici un răspuns, aşa că după aceea încercă la 305. Se auzi imediat bâzâitul caracteristic uşii interioare care se deschidea. Oamenii sunt aşa de neglijenţi, comentă Alex.

Îl putea simţi pe Judd tensionându-se lângă el în timp ce urcau scările, dar îşi dădea seama că îşi putea ţine emoţiile şi agitaţia sub control. Sau la naiba, cu siguranţă era bine să le ţină sub control, cugeta Alex în timp ce-i făcea semn să ia poziţia şi bătu la uşa apartamentului 212. Mai bătu o a doua oară şi apoi auzi o înjurătură drept răspuns.

Uşa se întredeschise puţin, şi Alex îşi propti corpul de ea ca să o menţină aşa.

- Cum merge treaba, Jesús?

- Ce dracu' vrei?

Omul corespundea cu descrierea pe care le-o oferise Rosalie, observă Alex în sinea lui. De la mustaţa în stil Clark Gable şi până la incisivul de aur.

- Să discutăm un pic, Jesús. Doar să stăm un pic de vorbă.

- Io nu vorbesc cu nimeni la ora asta.

Iar apoi, când omul încercă să închidă uşă, Alex doar se lăsă pe ea cu toată greutatea şi îi arătă insigna.

- Doar nu ai vrea să fii nepoliticos, nu? Ce-ar fi să ne inviţi înăuntru?

Jesús Domingo înjură în spaniolă şi mai deschise un pic uşa.

- Aveţi mandat sau ceva?

- Pot să obţin unul foarte uşor, dacă vrei să facem mai mult decât să stăm de vorbă. Pot să te iau la secţie pentru interogatoriu şi să termin cu hârţogăria înainte ca avocatul tău chiţibuşar să aibă timp să te scoată. Deci zi, Jesús, vrei să te pomeneşti cu o echipă de insigne pe aici?

- N-am făcut nimic greşit, zise el şi se îndepărtă de uşă.

Era un om mic şi uscăţiv, cu muşchi aţoşi, care nu purta altceva decât o pereche de pantaloni scurţi de trening.

- Păi n-a zis nimeni că ai făcut. Sau am zis eu ceva, Malloy?

Distrându-se copios, Judd veni în spatele lui Alex şi răspunse scurt:

- Nu.

Poate că această clădire era caracteristică oamenilor din pătura mijlocie, dar apartamentul lui Domingo era un mic palat al tehnologiei. Avea echipamente audio-video ultimul răcnet, observă Alex. Un televizor cu ecran mare şi jucării foarte scumpe pentru jocurile video. Iar pe raftul de pe unul dintre pereţi se găseau în cea mai mare parte casete video cu filme pentru adulţi.

- Frumoasă casă, afirmă Alex. Cu siguranţă ştii cum să profiţi la maximum de banii pe care-i iei pe şomaj.

- Mă pricep la cifre, zise Domingo, luând un pachet de ţigări de pe o masă şi aprinzând una. Deci care-i treaba?

- Hai să vorbim un pic despre Angie Horowitz.

Domingo suflă fumul afară şi se scărpină pe pieptul păros.

– N-am auzit niciodată de ea.

– Ciudat... Noi am auzit cum că erai unul dintre clienţii ei fideli şi distribuitorul ei principal de droguri.

– Aţi auzit prost.

– Dar poate că nu recunoşti numele, zise Alex şi băgă mâna în buzunarul interior al jachetei. Degetele lui atinseră uşor hamul de piele de pe umăr, care-i ţinea fixat tocul pistolului, apoi scoase un plic gălbui. Ce-ar fi să te uiţi la o poză? Îi vârî sub nas lui Domingo fotografia femeii făcută de poliţie şi privi cum tenul lui măsliniu capătă o tentă de un gri bolnăvicios. Ţi se pare cunoscută?

– Frate! exclamă Domingo şi ridică în grabă ţigara la buze.

– E vreo problemă? întrebă Alex, uitându-se şi el în jos la fotografie. Nu mai rămăsese prea mult din Angie care să pozeze pentru cameră. Oh, hei, scuze pentru asta, Jesús. Hei, Malloy! Nu ţi-am zis să nu pui şi poza cu cadavrul?

Dar Judd doar ridică din umeri, mimând indiferenţa. Îşi zise că se bucura că nu trebuia să se mai uite şi el din nou la fotografia aceea.

– Probabil am greşit.

– Da. În tot timpul în care vorbi, Alex ţinu fotografia astfel încât Domingo să o poată vedea. Tipul e biban, îi explică apoi. O dă tot timpul în bară. Ştii cum este... Oricum, biata Angie s-a pomenit feliată bine, nu zici? Medicul legist a zis că criminalul a găurit-o de vreo patruzeci de ori. Majoritatea rănilor se văd cu ochiul liber. Şi bietul Malloy aici de faţă s-a uitat o singură dată la poza asta şi a scuipat tot micul dejun. Îi tot repet să nu mai mănânce gogoşile alea afurisite şi unsuroase, înainte să mergem să vedem un cadavru, dar după cum am zis...

Alex rânji apoi pentru sine, când Domingo se năpusti spre toaletă.

- Foarte mult sânge-rece ai, Stanislaski, zise Judd, rânjind.

- Mda, ce pot să zic? Sunt genul ăla de om...

- Şi nu mi-am vomat micul dejun.

- Poate că nu, dar ai vrut.... Sunetele care veneau de la baie erau cât se putea de neplăcute. Alex bătu la uşă. Hei, Jesús! Eşti bine, omule? Să ştii că sincer îmi pare rău de încurcătură, zise poliţistul, după care îi întinse lui Judd plicul şi fotografia. Hai să-ţi aduc un pahar de apă bună şi rece, da?

Răspunsul veni ca un râgâi îngreţoşat şi înăbuşit, pe care Alex se gândi că oricine l-ar fi putut considera un acord. Se duse la bucătărie şi deschise uşa congelatorului. Cele două kilograme de droguri erau exact acolo unde îi spusese Rosalie că le va găsi. Scoase o pungă, chiar când Domingo se năpusti înăuntru.

- N-ai mandat. N-ai nici un drept!

- Eu doar îţi aduceam nişte gheaţă, zise Alex şi îi predă în mâini punga îngheţată de cocaină. Asta nu mi se pare vreo mâncare îngheţată. Ce părere ai, Malloy?

Judd se sprijini cu umărul de tocul uşii, blocând ieşirea.

- Sigur nu-i genul pe care le ţine maică-mea în congelator.

- Nenorocitule! mârâi Domingo, ştergându-se la gură cu o mână încleştată în pumn. Asta e o violare a drepturilor mele civile. O să ies de la pârnaie, înainte să ai timp să clipeşti.

- Posibil. Alex scoase apoi din buzunar o pungă pentru probe şi strecură înăuntru ambele kilograme de cocaină. Malloy, ce-ar fi să-i citeşti drepturile prietenului nostru, cât timp se îmbracă? A, Jesús?!... Nu uita şi de un pic de apă de gură.

- Stanislaski! Sergentul de la ghişeu îl strigă pe Alex, chiar când ieşea după ce îl dusese pe Domingo la celulă. Ai companie.

Alex se întoarse şi se uită spre biroul său. Observă surprins că în jurul lui erau adunaţi ciorchine mai mulţi poliţişti. Şi răsunau destule hohote de râs, care acopereau zgomotul obişnuit din încăpere. Curiozitatea îl făcu să se îndrepte într-acolo, chiar înainte să vadă picioarele. Erau nişte picioare pe care le recunoştea. Erau încrucişate şi acoperite - aproape într-o manieră modestă - cu o fustă de culoare galben aprins.

Şi apoi îi recunoscu şi restul corpului, chiar dacă de data asta era acoperit cu un blazer cu dungi multicolore şi o bluză cu decolteu rotund, de aceeaşi culoare cu fusta. În timp ce râdea, pe la urechile ei dansau câte şase fâşii subţiri de aur. Arăta mult mai bine acum. Era mult mai sexy aşa, fu nevoit să recunoască - cu gura nerujată, cu pistruii la vedere şi cu ochii aceia mari şi verzi coloraţi subtil cu o nuanţă deschisă de fard. Părul ei era aranjat într-o coafură ciufulită şi avea o nuanţă închisă şi luxuriantă de roşu, care îl făcea să se gândească la o statuetă de mahon pe care i-o cioplise cândva fratele său.

- Aşa că i-am zis primarului că o să încercăm să strecurăm şi treaba asta într-un episod şi că ne-ar plăcea la nebunie să vină la serial într-un rol episodic. Îşi schimbă apoi poziţia pe birou şi îl zări pe Alex. Se uita la ea încruntat, cu degetele mari agăţate de buzunarele gecii sale de piele. Ofiţer Stanislaski!

- McNee, zise el printre dinţii încleştaţi, după care le aruncă o privire colegilor săi, adunaţi în jurul ei. Dacă vine şeful şi vă găseşte aici, s-ar putea să fiu nevoit să-i spun cum nu aveaţi suficient de muncă şi v-aţi oferit să vă ocupaţi de o parte din hârţogăria mea.

- Ei haide, Stanislaski, doar o întreţineam un pic pe invitata ta.

Doar că imediat ce el rosti porecla pe care i-o dăduseră în secţie şefului lor, se risipiră cu toţii în grabă.

- Cu ce te pot ajuta?

- Păi eu doar...

- Stai pe o crimă, îi spuse el.

- Oh! exclamă ea și se dădu jos de pe birou.

Fără pantofii cu toc cui pe care îi purtase în noaptea în care o cunoscuse, era cu o jumătate de cap mai scundă decât el. Și Alex descoperi că îi plăcea mai mult așa. Scuze... Am trecut doar ca să-ți mulțumesc că ai lămurit lucrurile pentru mine.

- Da, ei bine, pentru asta mă plătesc. Să lămuresc lucrurile.

Era sigur că îi va sări în cap un pic pentru că pusese să fie aruncată într-o celulă, dar ea zâmbea, la fel de prietenoasă și amabilă ca o educatoare de la grădiniță.... chiar dacă nu-și amintea ca el, unul, să fi avut vreodată o educatoare care să arate ca ea. Sau care să miroasă ca ea.

- Oricum ar fi, să știi că apreciez ce ai făcut pentru mine. Producătoarea mea este o tipă foarte tolerantă, dar sigur s-ar fi enervat dacă lucrurile ar fi mers mai departe...

- S-ar fi enervat?! repetă Alex, oarecum mirat. Își dădu apoi geaca jos și o aruncă pe scaun. S-ar fi enervat să afle că una din scenaristele ei se prostituează și-și caută clienți la Twenty-third, colț cu Eleventh Avenue.

- Că face cercetări, îl corectă Bess, fără a se simți deloc ofensată de remarca lui. Darla... așa o cheamă pe producătoarea mea... are migrene destul de dese. Și eu i-am dat o mare durere de cap, când m-am dus la o spargere cu un hoț.

- Cu un... Dar nu-și mai termină ideea. Pur și simplă lăsă cuvintele în aer și se așeză greoi pe locul de pe birou, pe care tocmai ce-l eliberase ea. Nu cred că vrei să-mi povestești despre asta.

- Mă rog... de fapt era un fost spărgător de locuințe. Un tip absolut fascinant. Și stai liniștit, că nu l-am pus să-mi arate decât cum se intră prin efracție. Se încruntă, amintindu-și. Dar cred că era un pic ruginit, pentru că a pornit alarma și...

- Taci, zise Alex și ridică mâna, ca să o oprească. Deja începea să simtă și el cum îl apuca o durere de cap.

- Ei, oricum sunt ştiri vechi. Flutură veselă din mână, îndepărtând şi minimalizând informaţia. Şi ia spune-mi, ai şi un prenume, sau trebuie să-ţi spun doar „domnule poliţist"?

- Detectiv, mai exact.

- Prenumele tău e „detectiv"?

- Nu, ci gradul meu, zise şi oftă prelung. Alex, adăugă apoi, oarecum resemnat.

- Alex, repetă ea. Frumos nume, zise Bess şi îşi lăsă degetul în jos pe hamul tocului său de armă. Nu încerca să fie provocatoare, ci doar îşi dorea foarte mult să afle cum se simţea. Era sigură că odată ce ajungea să-l cunoască mai bine, îl putea convinge să o lase şi pe ea să îl probeze. Ei bine, Alex, mă întrebam dacă ai fi dispus să mă laşi să te folosesc.

Era poliţist de mai bine de cinci ani şi până acum chiar nu crezuse că îl mai putea surprinde ceva. Dar de data asta avu nevoie de trei secunde întregi ca să-şi revină din şoc.

- Poftim?!

- Doar că eşti perfect, zise ea, apropiindu-se de el. Chiar voia să se uite mai îndeaproape la arma lui... şi fără a fi prea evidentă.

Ea mirosea a soare şi sex. Şi Alex inspiră adânc, zicându-şi dacă era o combinaţie care ar fi uluit orice bărbat.

- Sunt perfect?

- Absolut! Se uită fix în ochii lui şi zâmbi. Privirea ei era sinceră şi ascundea o evaluare tacită. Îl studia la fel cum o femeie ar fi studiat o rochie frumoasă în vitrina unui magazin. Eşti exact ceea ce căutam.

Ochii ei erau de un verde crud şi pur. Nu exista în ei nici o urmă de gri sau albastru şi nici o licărire cât de mică de auriu. Şi avea o gropiţă mică în apropierea gurii. Numai una. Nu era nimic simetric sau echilibrat la chipul acela straniu şi sexy al ei.

- Şi mai exact ce căutai?

– Știu că ești ocupat, dar aș încerca să nu-ți răpesc prea mult timp. Doar o oră sau așa, din când în când.

– O oră? se pomeni repetând după ea, dar apoi se replie ferm. Ascultă, apreciez că...

– Nu ești căsătorit, nu?

– Căsătorit? Nu, dar...

– Ah, bun! Asta cu siguranță simplifică lucrurile. Mi-a venit ideea aseară, după ce m-am băgat în pat.

Oh, Doamne, Dumnezeule!

Alex învățase să aprecieze femeile încă de timpuriu. Și învățase și cum să le joace pe degete cu mult tact și multă pricepere – și era chiar mândru de el pentru asta. Știa cum să se ferească, când era cazul să se eschiveze și când era momentul să se lase pe spate și să se bucure de moment. Doar că în ceea ce o privea pe această femeie, părea să pășească pe nisipuri mișcătoare. Nimic nu era sigur cu ea.

– E grea chestia asta? întrebă ea, continuând să se joace cu hamul de piele.

– Te obișnuiești cu ea. Și apoi e pur și simplu acolo.

Zâmbetul ei deveni și mai cald, lucru care îl făcu să se gândească iar la soare.

– Perfect, murmură ea. Aș fi dispusă să te recompensez pentru timpul și expertiza ta, desigur.

– Ai fi... Dintr-odată, nu mai era sigur dacă trebuia să se simtă insultat sau rușinat. Ia stai o clipă, păpușă.

– Doar gândește-te la asta, te rog, zise ea în grabă. Știu că îți cer foarte mult, dar am o problemă cu Matthew.

Pe nepusă masă, o nouă emoție se infiltră pe sub garda lui. Și era la fel de verde precum ochii ei... mai exact micul monstru cu ochi verzi al geloziei.

– Matthew? Cine naiba e Matthew?

– Mă rog, noi îi spunem Storm, de fapt. Locotenentul Storm Warfield, de la Departamentul de Poliție din Millbrook.

Acum în mod sigur avea o mare durere de cap. Își frecă tâmpele cu degetele.

– Millbrook?

– Oraşul fictiv Millbrook, unde are loc serialul. Se presupune că se află undeva prin Midwest. Storm este poliţist. Pe plan personal, viaţa lui e praf, dar pe plan profesional, este concentrat şi intens şi uneori chiar nemilos. În acest nou fir narativ la care lucrez, vreau să pun accentul pe munca lui din poliţie, pe programul şi pe frustrările lui.

– Ia stai... Avusese mereu mintea foarte ageră, doar că aparent acum îi lua un minut întreg ca să schimbe macazul de pe un făgaş pe altul. Vrei să te ajut cu un fir narativ pentru telenovelă?

– Exact. Dacă ai putea să-mi spui numai cum gândeşti şi cum faci ca să rezolvi un caz... ştii tu... dacă lucrezi cu sistemul sau pe lângă el... Poliţiştii de la televizor trebuie tot timpul să navigheze uşor în afara sistemului, dacă nu ştiai. Asta dă mai bine, decât să procedeze mereu după cum scrie la carte.

El înjură în şoaptă şi-şi frecă faţa cu mâinile. Şi la naiba cu tot, dar îi cam transpiraseră palmele!

– Ştii că eşti o mare figură, McNee?

– Nu trebuie să te hotărăşti chiar acum.

Şi pe lângă toate mai era şi foarte stăruitoare. Şi se pomeni întrebându-se dacă poate Alex ţinea un pistol de rezervă legat pe gambă. Vreuna din piesele acelea mici şi sexy din crom. Văzuse mai multe filme în care intriga se învârtea în jurul acestui gen de jucării. Însă cugetă că şi-ar fi pierdut orice avantaj cât de mic, dacă l-ar fi întrebat asta.

– Dau o mică petrecere în seara asta. În timp ce vorbea, scotocea în geantă după carneţelul de notiţe. Nimic prea extravagant. De la ora opt şi până când o fi. Adu o prietenă, dacă vrei. Şi ia-l şi pe partenerul tău. Pare foarte drăguţ.

– Mda, e adorabil.

– Da. Rupse apoi o foaie şi i-o întinse. Chiar mi-ar plăcea dacă ai putea să treci.

Alex luă foaia de hârtie, fără să se obosească să-i amintească faptul că avea deja adresa ei.

- De ce?

- De ce nu? zise ea şi-i zâmbi strălucitor.

Dar înainte să aibă timp să se apuce să îi enumere toate motivele, cineva îi strigă numele.

- Alexi!

„Alexi!" Bess era deja încântată de cum suna asta, în timp ce îl repeta în gând. Suna diferit şi exotic. Şi sexy! Şi era absolut convinsă că i se potrivea mult mai bine decât Alex.

Bess o studie cu interes pe femeia care se apropia de ei. Îşi zise că nu era genul de femeie care să se piardă în mulţime. Era superbă. Complet încrezătoare în forţele proprii şi foarte... foarte însărcinată. Alex sări de pe birou de lângă ea şi oftă.

- Rachel...

- Aş dori un moment din timpul tău, domnule detectiv, zise Rachel, măsurând-o din priviri pe Bess, înainte să-i arunce lui Alex o privire ucigătoare. Ca să te pun un pic în temă cu drepturile civile!

- Sora ta? presupuse Bess, râzând strălucitor la amândoi.

Alex se încruntă la ea, gânditor.

- Cum ţi-ai dat seama?

- Sunt foarte bună la a citi feţe. Aveţi aceeaşi structură osoasă, aceeaşi nuanţă a tenului şi aceeaşi gură. Ori sunteţi frate şi soră, ori verişori de gradul unu.

- Vinovată, recunoscu Rachel. Şi chiar dacă i-ar fi plăcut foarte mult să ştie ce făcea Alex cu roşcata aceasta cu ochi inteligenţi şi aprigi, nu avea de gând să permită să fie deviată de la îndatoririle sale de avocat din oficiu. Jesús Domingo, Alexi! Percheziţie ilegală şi confiscare de bunuri.

- Prostii!

Alex încrucişă braţele la piept şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de birou.

- Ai avut mandat de percheziție?

- Nu aveam nevoie de unul. El ne-a invitat înăuntru.

- Și presupun că v-a invitat și să îi scotociți prin lucruri, nu?

- Nu, răspunse Alex și rânji, în timp ce Bess îi privea ridicându-și mingea la fileu unul altuia, verbal, de parcă ar fi fost doi jucători profesioniști de tenis. Lui Jesús doar i s-a făcut rău. Așa că m-am oferit să-i aduc un pahar cu apă. Și nu a obiectat în nici un fel. Am deschis congelatorul ca să-i iau niște gheață bietului nemernic și le-am văzut acolo. Două kilograme. O să citești totul în raportul meu.

- Asta e o scuză penibilă, Alexi. Nu o câștigi niciodată o condamnare.

- Poate. Poate că nu. Vorbește cu procurorul care se ocupă de cazul lui.

- Exact asta intenționez să fac. Rachel își mută servieta dintr-o mână în alta și începu să-și mângâie burta cu mișcări circulare, pentru a-l alina pe bebelușul care părea să facă aerobic în pântecul ei. Nu ai motive întemeiate pentru suspiciune.

- Ia loc.

- Nu vreau să stau jos.

- Dar copilul vrea. Trase în grabă un scaun și aproape că o împinse să se așeze pe el. Când o să scapi de încărcătura asta?

Rachel se gândi că era într-adevăr mult mai bine să stea jos, dar nu ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului.

- Copilul ar trebui să sosească peste două luni. Am timp suficient. Dar acum discutam despre...

- Rach! zise el și îi atinse obrazul cu foarte mare blândețe. O înjurătură urlată în față nu ar fi oprit-o, însă acel gest mic și afectuos își făcu treaba foarte eficient. Te rog nu mă face să-mi fac griji pentru tine...

- Sunt foarte bine.

- Nu ar trebui să fii aici.

– O să am un copil. Nu este o boală contagioasă. Şi acum, revenind la Domingo...

Alex îi spuse scurt şi concis părerea lui în legătură cu ce trebuia făcut în privinţa lui Domingo.

– Vorbeşte cu procurorul, repetă el. În timp ce stai jos.

– Mie mi se pare că este destul de puternică, comentă Bess.

Două perechi de ochi se întoarseră imediat în direcţia ei. Primii furioşi şi cei de-ai doilea gânditori.

– Mulţumesc. Bărbaţilor din viaţa mea le place să mă cocoloşească, îi explică Rachel. E drăguţ din partea lor, n-am ce să zic, dar şi destul de enervant.

– Muldoon ar trebui să aibă mai multă grijă de tine, insistă Alex.

– N-am nevoie de Zack să aibă grijă de mine. Şi ca să fiu sinceră, între el şi Nick, abia dacă am voie să mă spăl singură pe dinţi. Îşi drese glasul şi întinse apoi mâna spre Bess. Din moment ce fratele meu e prea nepoliticos ca să mă prezinte... eu sunt Rachel Muldoon.

– Bess McNee. Eşti avocată?

– Exact. Lucrez pentru Biroul Apărării din Oficiu.

– Serios? Rotiţele din mintea lui Bess începuseră deja să se învârtă. Şi cum e să fii...

Dar Alex ridică imediat mâna, ca s-o oprească.

– Te rog n-o porni. O să îţi disece mintea de tot, înainte să îţi dai seama că şi-a băgat degetele pe acolo. Ascultă, McNee... Se întoarse apoi spre Bess, hotărât să nu se lase fermecat de zâmbetul ei uşor şi prietenos. ... suntem un pic ocupaţi aici.

– Da, sigur ca da. Îmi cer scuze. Ascultătoare, îşi aruncă pe umăr geanta mare. Mai vorbim diseară. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Rachel!

– Şi mie. Rachel îşi trecu limba peste dinţi, în timp ce ea şi Alex o priveau pe Bess croindu-şi drum afară din sala principală a secţiei. Ei bine, asta a fost extrem de nepoliticos....

- Crede-mă când îți spun, e singura cale de a trata cu ea.

- Hmm.... Pare o femeie foarte interesantă. Cum ai cunoscut-o?

- Nu mă întreba.

Se așeză apoi înapoi la birou, iritat de faptul că mirosul de soare și sex încă mai persista în aer.

- Nu-mi vine să cred că facem asta.

Holly, frumoasa soție a lui Judd, de numai opt luni, nu își mai încăpea în piele de bucurie că mergeau la petrecere.

- Abia aștept să le spun tuturor în cancelarie unde mi-am petrecut seara.

- Ușurel, scumpo, zise Judd, trăgând nemulțumit de cravata pe care insistase soția lui să o poarte. Este doar o petrecere.

- Doar o petrecere? În timp ce liftul urca spre etajul cu pricina, nu se putea abține să nu se joace cu părul său castaniu-auriu. Nu știu despre voi doi, dar eu nu apuc în fiecare zi să mănânc tartine cu celebrități.

De rău augur de tăcut, Alex stătea într-un colț adus de umeri în geaca lui de piele. Habar nu avea ce naiba căuta aici. Prima lui greșeală fusese să-i menționeze lui Judd despre invitație, desigur. Pentru că oricât de indiferent s-ar fi prefăcut Judd, nici el nu-și mai încăpuse în piele de încântare când o sunase pe soția lui. Iar Alex fusese luat pe sus de valul entuziasmului lor.

Dar nu avea de gând să rămână. Poate că din punctul de vedere al lui Holly, eticheta dicta că ea și Judd nu puteau veni fără el, dar se hotărâse deja cum avea să o joace. Va intra și poate va bea o bere și va ciuguli câteva sărățele. Și apoi va pleca la fel de repede. Să fie al naibii dacă avea de gând să-și petreacă o rară seară liberă jucându-se de-a fanul înfocat al telenovelelor.

- Oh, Doamne! fu tot ce putu spune Holly, când se deschiseră ușile liftului.

Pereţii foaierului privat erau decoraţi cu o pictură murală a oraşului. Times Square, Rockefeller Center, Harlem, Little Italy, Broadway. Şi pe zidurile acelea, oamenii păreau să se grăbească la fel cum se întâmpla pe străzile de jos. Era ca şi când femeia care locuia aici nu voia să rateze nici un moment din acţiunea vieţii oraşului.

Uşa mare care conducea spre apartamentul principal era deschisă şi dinăuntru se revărsau muzică, râsete şi conversaţii, împreună cu mirosuri de mâncăruri aburinde şi lumânări parfumate.

- Oh, Doamne! repetă Holly, târându-l după ea pe soţul său, în timp ce intra.

Alex cerceta încăperea din spatele lor. Era imensă şi plină ochi de oameni. Cu toţii erau înveşmântaţi în mătăsuri fine sau bumbac de calitate superioară, ori îmbrăcaţi în costume elegante şi rochii de seară. Şi stăteau aproape umăr la umăr, înghesuiţi pe podeaua din lemn masiv, sau aşezaţi pe pernele de culoarea safirelor ale canapelei imense şi rotunde, sau genunchi lângă genunchi pe treptele de bronz ale scării circulare care ducea spre o terasă deschisă, unde se aflau alţi oameni, care stăteau sprijiniţi de balustrada ornată cu decoraţiuni care înfăţişau îngeraşi în pielea goală.

Două ferestre imense permiteau să intre luminile oraşului. Alţi petrecăreţi ocupau canapelele pline cu perne pufoase de la ferestre, balansând în poală farfurii şi pahare.

Iar pe pereţii vopsiţi în tonuri fildeşii erau împrăştiate tot felul de tablouri. Artă modernă frenetică şi vie şi un suprarealism ameţitor. Era suficientă culoare acolo pentru a-i suci mintea pentru totdeauna. Şi totuşi, prin toată aglomeraţia de oameni şi printre toate culorile acelea puternice, o văzu. Dansa seducător cu un domn cu aspect distins, îmbrăcat într-un costum elegant, cu dungi subţiri.

Purta un pretext de rochie, de culoarea strugurilor mov striviți. Se pomeni atunci întrebându-se, iritat, dacă femeia aceasta deținea vreun articol de îmbrăcăminte care să-i acopere picioarele acelea lungi și frumoase. Pentru că piesa asta vestimentară cu siguranță nu se încadra în categoria aceasta. Și de fapt, nu-i acoperea deloc prea multă piele, la cum îi atârna pe talie în partea din spate și la cum era despicată până la jumătatea coapsei și lăsându-i umerii aproape complet dezgoliți, cu excepția unor bretelițe subțiri și strălucitoare. Niște cercei confecționați din pietre prețioase multicolore îi atârnau din urechi și până la umeri. Și era în picioarele goale!

Alex își simțea mușchii stomacului încordându-se în noduri incomode și nesuferite și se gândi imediat că arăta scandalos de ispititoare.

– Oh, Doamne, uite-o pe Jade! Oh! Și Storm, și Vicki! Și doctor Carstairs! exclamă Holly, aproape extaziată, înfigându-și degetele în brațul soțului ei. Ooh! Și uite! E Amelia!

– Cine?

– *Păcate secrete*, prostănacule, zise ea și-i trase un pumn jucăuș lui Judd. Este aici întreaga distribuție a serialului!

– Și asta nu e tot! Dar pentru că își aminti în timp util că se prefăcea plictisit, Judd se opri de la a arăta cu degetul sau a face vreun semn cu capul. Și iată-l acolo și pe Lawrence D. Strater, dansând cu gazda noastă. *Renumitul* L.D. Strater, de la Strater Industries. Din *Fortune 500*, scumpo. Și acolo, în colțul ăla, se află primarul, de vorbă cu Hannah Loy, bătrâna mamă a Broadway-ului. Entuziasmul i se simțea tot mai mult în voce pe măsură ce cerceta încăperea. Vai de mine! Sunt suficiente stele în camera asta ca să lumineze fiecare colțișor din New York.

Dar Alex nu observase. Ba mai mult de atât, nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Toată atenția lui era

concentrată asupra lui Bess. Se oprise din dans şi se apleca să-i şoptească ceva la ureche partenerului ei, care îl făcu să izbucnească în râs, înainte de a o săruta. Direct pe buze!

Şi îl sărută şi ea înapoi, ţinând mâinile un pic prea intim pe talia lui, înainte să se întoarcă şi să îi vadă pe noii invitaţi sosiţi. Le făcu imediat cu mâna, după care îşi croi drum cu greu prin mulţime în direcţia lor.

– Aţi ajuns! zise ea şi îi pupă prieteneşte pe obraz pe Alex şi pe Judd, înainte de a întinde braţele spre Holly. Îmi pare bine să te cunosc!

– Soţia mea, Holly, iar aceasta este Bess McNee.

– Mulţumim pentru invitaţie, zise Holly şi se pomeni bâlbâindu-se un pic, la fel cum făcuse prima dată când intrase într-o sală de clasă şi dăduse cu ochii de o mulţime de copii de zece ani.

– Hai să vă luăm ceva de mâncare şi de băut.

Făcu apoi semn spre o masă lungă de lângă perete.

În loc de mâncarea pretenţioasă şi greu de recunoscut la care se aşteptase Alex, masa aceea imensă era plină ochi de boluri cu spaghete, munţi de pâine cu usturoi şi platouri generoase cu antreuri.

– E seara italienească, le explică ea, luând o farfurie şi umplând-o cu vârf cu de toate. Avem vin şi bere din belşug şi un bar plin cu tot felul de băuturi. Îi întinse farfuria lui Holly, după care începu să mai umple încă una. Deserturile sunt în cealaltă parte a încăperii. Şi sunt incredibil de bune! Îi dădu apoi şi lui Judd o farfurie şi observă strălucirea din ochii lui Holly. Ai vrea să-i cunoşti pe unii din membrii distribuţiei?

– Oh, eu... Dar gândi imediat „La naiba cu sofisticăria!" şi zise: Oh, da! Mi-ar plăcea la nebunie!

– Minunat. Scuzaţi-ne, atunci. Serveşte-te cu orice vrei, Alexi.

– Asta chiar e ceva, zise Judd, cu gura plină, în timp ce înfuleca spaghete.

– Mda, într-adevăr... *ceva*, aprobă Alex.

Dar apoi se hotărî să profite la maximum de această seară, așa că își pregăti și el o farfurie.

Tot nu avea de gând să rămână. Însă mâncarea chiar era excelentă. În orice caz, nici nu era ca și când ar fi avut altceva mai bun de făcut. Și nu avea ce să strice să mai stea prin preajmă o vreme și să socializeze cu cei bogați și celebri, în timp ce mânca o masă caldă excelentă. Mai cu seamă că fără îndoială era o schimbare considerabilă de la rutina lui zilnică, de a înota prin sărăcie și amărăciune.

După ce clăti spaghetele cu niște vin roșu foarte bun, își găsi un loc undeva la fereastră, unde se putea relaxa și putea privi în liniște spectacolul care se derula sub ochii lui.

Bess veni și se așeză lângă el, ciocnindu-și paharul de al lui.

– Cel mai bun loc de stat din toată casă.

– Și ce mai casă!

– Da... și mie îmi place. Pot să-ți arăt și restul mai târziu, dacă vrei, zise ea, după care se întinse și rupse o bucățică de prăjitură de pe farfuria lui, ca să o guste. Grozave chestiile astea.

– Așa e. Vezi că ți-a rămas puțin... aici. Și înainte ca judecata lui sănătoasă să preia controlul situației, îi îndepărtă cu vârful degetului de pe buză o picătură de cremă delicioasă. Și apoi, păstrându-și privirea ațintită spre ea, o linse de pe buricul degetului său mare. *Și o gustă astfel și pe ea.* Nu-i rea deloc....

Timp de o clipă, Bess nu se putu abține să nu se întrebe dacă poate îi fuseseră scurtcircuitate sinapsele din creierul ei. Ceva cu siguranță pornise o scânteie. Reuși să scoată un sunet mic de aprobare, în timp ce-și atingea colțul gurii cu vârful limbii. *Și astfel îl gusta și pe el.*

– Soția... ăăă... soția partenerului tău, Holly.

Discuțiile de complezență nu fuseseră niciodată o problemă pentru ea. Nu înțelegea de ce i se părea dificil acum.

- Ce-i cu ea?

- Cine? A, da, Holly. E foarte drăguță. Eu nici măcar nu-mi pot închipui cum ar fi să predau unor copii de clasa a cincea.

- Sunt sigur că o s-o întrebi mai târziu.

- Păi am întrebat-o deja. Se relaxase din nou, așa că îi aruncă un zâmbet. Ceva din tonul acela sarcastic al vocii lui o făcea să se relaxeze și chiar să se distreze. Ei, haide, Alexi! Poate că avem profesii diferite, dar ambele necesită o anumită cantitate considerabilă de curiozitate față de natura umană. De exemplu, nu stai aici chiar acum, punându-ți întrebări despre toți oamenii aceștia și ce caută la petrecerea mea?

- Nu pe atât de mult pe cât mă întreb *ce caut eu* la petrecerea ta, afirmă sec.

Își învârti câteva secunde vinul în pahar înainte de a sorbi din el. Iar când bău, privirea lui rămase ațintită asupra ei. Ochii lui o studiau cu mare atenție.

Lui Bess îi plăcea asta. Ba de fapt îi plăcea chiar foarte mult felul în care putea sta acolo nemișcat, emanând energie vitală prin toți porii, în timp ce o privea. În timp ce aștepta. Și în clipa aceea se gândi că nu putea să nu recunoască faptul că unul dintre cele mai mari defecte ale ei era faptul că nu avea disciplina necesară pentru a aștepta... pentru orice.

- Erai curios, îi spuse ea.

- Un pic.

Fusta i se mai ridică vreo trei centimetri, când își cuibări picioarele sus pe canapea.

- Ca un mod de a-ți mulțumi pentru ajutorul tău, aș fi bucuroasă să-ți spun orice vrei să știi. Îl vezi pe tipul ăla de acolo, de exemplu? Tipul ăla superb, cu blonda agățată de bicepsul lui...

Alex cercetă încăperea cu privirea și luă ținta în colimator.

- Da. Deși nu aș spune că e tocmai „superb".

– Păi tu nu eşti femeie. Acela e detectivul meu. Storm Warfield. Oaia neagră a snobilor şi dezgustător de bogaţilor membri ai clanului Warfield. Ştii tu, rebelul, fratele răbdătoarei Elana Warfield Stafford Carstairs. De curând s-a restras din aventura romantică toxică şi distructivă pe care a avut-o cu malefica şi vicleana Vicki. Adică blonda care se freacă de pieptul lui. În viaţa reală sunt un cuplu, dar în serial, Storm este îndrăgostit nebuneşte de Jade cea diafană şi predispusă spre tragedie, care, desigur, se simte sfâşiată între sentimentele pe care le are pentru el şi loialitatea nepotrivită pe care o resimte încă faţă de incredibil de inteligentul şi ticălosul Brock Carstairs, fratele vitreg al curajosului soţ al Elanei, doctorul Maxwell Carstairs. Max a fost cândva căsătorit cu Flame, sora lui Jade, care pe vremuri era şireată şi pe interes, dar care apoi s-a căit şi care a murit într-un cutremur în Peru, la scurt timp după ce a adus pe lume un fiu care este posibil să fie, sau nu, copilul soţului ei. Şi desigur, cadavrul ei nu a fost găsit niciodată.

– Ori am băut eu prea mult vin, ori m-ai ameţit tu de tot...

Bess zâmbi şi-l bătu uşor pe coapsă, într-un gest plin de compasiune, care însă lui Alex îi făcu sângele să îi clocotească în vene.

– De fapt, chiar nu-i deloc complicat, odată ce ajungi să cunoşti personajele principale. Dar pe tine te vreau pentru Storm.

Alex îi aruncă actorului cu pricina o privire lungă şi gânditoare.

– Nu cred că este genul meu.

– Mă refeream la expertiza ta, domnul detectiv. Am nevoie de un consilier informal pe probleme tehnice. Producătoarea mea ar fi mai mult decât bucuroasă să te recompenseze pentru timpul tău, desigur, mai ales din moment ce am fost numărul unu în ratinguri în ultimele nouă luni. Cineva o strigă, şi Bess se întoarse

într-acolo şi îi făcu cu mâna. Se pare că începe deja să se subţieze treaba. Ascultă, ai putea să rămâi până când termin să fac pe gazda?

Sări în picioare şi dispăru, înainte ca el să aibă timp să-i răspundă. Câteva clipe mai târziu, Alex lăsă deoparte farfuria care conţinea restul desertului şi se ridică. Dacă tot trebuia să rămână până la final, putea măcar să se distreze şi el, nu?

Bess rămase cu ochii pe el, chiar şi în timp ce se ocupa de ceilalţi invitaţi ai săi. Şi observă mulţumită că începu să se simtă cu adevărat bine, odată ce se mai relaxă un pic. Nu o surprindea deloc că ştia să flirteze sau că mai multe femei din încăpere îşi făcură – intenţionat – drum în direcţia lui. Şi nici măcar Lori – care nu era o fraieră la departamentul bărbaţi – nu rămase imună la farmecele lui.

– Deci ăsta-i cel care te-a arestat? o întrebă Lori, strecurând în gură o măslină mare şi suculentă.

– Ce părere ai?

Lori mestecă pe îndelete, savură şi apoi înghiţi.

– Yum-yummy!

Bess izbucni în râs şi alese o bucată de caşcaval pane de o tavă.

– Presupun că acesta-i un comentariu la adresa bărbatului şi nu a bufetului meu...

– Evident. Şi partea cea mai bună e că nu e actor.

– Încă te mai doare treaba aia? murmură Bess.

Lori ridică din umeri, dar privirea ei deveni tăioasă şi se mută spre Steven Marshall – cunoscut şi ca Brock Carstairs.

– Nu mă mai gândesc nici măcar o secundă la el sau la creierul lui mic şi amărât. Şi nici o femeie sănătoasă la cap nu şi-ar petrece viaţa într-o competiţie permanentă cu egoul unui actor, pentru a primi atenţia lui.

– Sănătatea mintală nu are absolut nimic de-a face cu asta.

Lori își mută privirea, pentru că încă o durea mult mai tare decât îndura să recunoască să-l vadă pe Steven ignorând-o intenționat.

– Și uite cine-mi spune asta! Tocmai regina relațiilor eșuate, dintre toți oamenii!

– Nu eșuez, ci mă bucur de ele.

– Țin totuși să-ți amintesc că doi dintre foștii tăi logodnici se află chiar aici în camera asta.

– Eh! E o petrecere mare. Și-n plus, cu Lawrence n-am fost logodită.

– Ți-a dat un inel cu o piatră de mărimea unui Buick!

– Ei! Și cu tine acum! A fost o simplă dovadă a aprecierii și a stimei sale, zise Bess, cu seninătate. N-am fost niciodată de acord să mă căsătoresc cu el. Cât despre relația mea cu Charlie, zise și-i făcu cu mâna renumitului dramaturg, Charles Stutman. Am fost logodiți numai câteva luni. Apoi am hotărât de comun acord că Gabrielle e perfectă pentru el și ne-am despărțit buni prieteni.

– Mda! Cu siguranță a fost prima dată când am auzit ca o femeie să fie cavalerul de onoare la nunta fostului ei logodnic, recunoscu Lori, încă puțin uluită. Nu știu cum reușești. Nu suferi niciodată după bărbați și nici ei nu aruncă vina asupra ta, atunci când lucrurile se duc de râpă.

– Pentru că sfârșesc prin a le rămâne amic, răspunse Bess și buzele i se curbară într-un zâmbet de mulțumire. Și pentru o fracțiune de secundă, apăru și ceva nostalgic în zâmbetul acela. Nu e mereu o poziție la care să râvnească o femeie, dar pare-se că mie mi se potrivește mănușă.

– Și ai de gând să devii un amic și pentru polițist?

Și Bess se pomeni din nou cercetând mulțimea în căutarea lui Alex. Și îl găsi repede. Dansa lent și languros cu o brunetă focoasă.

- Hmm! Cu siguranță mi-ar fi de ajutor dacă s-ar convinge să mă placă un pic mai mult. Cred că de data asta chiar o să fie nevoie să depun un pic de efort...

- Nu știu ca tu să fi eșuat vreodată, când ți-ai propus să cucerești un bărbat. Trebuie să plec. Ne vedem luni!

- Bine, răspunse Bess și fu apoi suficient de perspicace încât să arunce o privire și în direcția lui Steven, în timp ce pleca Lori. Și avea mintea suficient de limpede pentru a observa expresia plină de nefericire și suferință care apăru în ochii lui, în timp ce o privea pe Lori îndreptându-se spre lift.

Oamenii tindeau să fie mult prea duri și pretențioși cu ei înșiși, cugetă ea, oftând. Pe de altă parte, era absolut sigură că dragostea devenea un proces complicat și dureros, numai dacă îi permiteai asta. Și ea chiar ar fi trebuit să știe ce spunea, se gândi, în timp ce mai sorbi o dată din vin, căci erau deja ani buni de când cocheta cu dragostea, fără să sufere câtuși de puțin.

Alex îi întâlni privirea, când se întinse să lase paharul pe masă. Și asta îi stârni un tremur fugar, ciudat și complet surprinzător în jurul inimii ei. Dar dispăru la fel de repede, atunci când cineva o invită la dans.

capitolul 3

– Şi de câte ori organizezi una dintre *chestiile* astea? o întrebă Alex, după ce acceptă să mai stea cu Bess la o ultimă cană de cappuccino în apartamentul ei acum rămas gol şi extrem de dezordonat.

– Oh, păi cam oricând mi se năzare.

Pe ea nu o deranja deloc dezordinea rămasă în urma petrecerii. În fond, cu ajutorul echipei de curăţenie pe care o contractase, va fi eliberat totul mai devreme sau mai târziu. Şi-n plus, ei îi făcea plăcere asta... tot haosul şi toată debandada, vinul vărsat şi mirosurile persistente. Pentru că era o mărturie a faptului că ea, împreună cu mulţi alţi oameni, se distraseră de minune.

– Mai vrei nişte spaghete reci? îl întrebă.

– Nu, mulţumesc.

– Eu vreau. Se ridică de pe colţul canapelei unde stătuse ghemuită şi se duse la bufet. Mai devreme n-am avut ocazia să mănânc prea mult, doar ce-am apucat să mai fur de pe farfuriile oamenilor. Se întoarse şi se întinse pe pernele canapelei, învârtind spaghete în furculiţă. Şi ia zi-mi, cum ţi s-a părut Bonnie?

– Cine?

– Bonnie. Bruneta cu care dansai. Cea care ţi-a strecurat numărul de telefon în buzunar.

Amintindu-şi, Alex se bătu uşor cu mâna pe buzunarul cămăşii.

– A, da! Bonnie. E foarte drăguţă.

– Mmmm... da, este, aprobă Bess, învârtind altă îmbucătură de paste în furculiţă. Îşi propti picioarele pe măsuţa de cafea, unde continuă să bată ritmul melodiei rock care răsuna în surdină de la casetofonul rămas deschis. Să ştii că apreciez că ai mai rămas cu mine.

– Da, păi mai am ceva timp liber.

– Bine, dar tot apreciez. Dă-mi voie să-ţi spun ceva şi să-mi zici ce părere ai. Continuă să mănânce rapid, devorând farfuria plină de mâncare. Jade are dublă personalitate din cauza unei traume din copilărie, despre care n-o să-ţi vorbesc acum.

– Slavă Domnului!

– Nu fi prefăcut – milioane de telespectatori aşteaptă cu sufletul la gură să afle mai multe. Aşa, deci Josie, alter ego-ul lui Jade, e prostituată... sau o să fie, mă rog, după ce încep să mai construiesc firul narativ. Storm e nebun după Jade. Şi îi e foarte dificil, el fiind o fire pasională şi tot aşa, iar ea fiind foarte fragilă în momentul acesta...

– Din cauza lui Brock...

– Exact. Te prinzi repede. În orice caz, e îndrăgostit până peste cap şi teribil de frustrat şi mai are şi un caz foarte important de rezolvat. Cel al Maniacului din Millbrook.

– Al... începu Alex, dar apoi închise ochii şi oftă. Oh, frate!

– Hei, ce vrei? Presa dă mereu psihopaţilor tot felul de porecle care să prindă la public. În orice caz, Maniacul umblă prin oraş şi strangulează femei cu o eşarfă roz de mătase... şi asta e ceva simbolic, desigur, dar nici despre asta n-o să discutăm acum...

– Nici nu pot să-ţi spun cât de recunoscător îţi sunt.

Bess îi oferi o furculiţă de spaghete reci. Şi după ce îl îmbie câteva clipe, Alex cedă şi se aplecă să o accepte.

– Şi acum presa o să-nceapă să-l hăituiască pe Storm, continuă Bess. Şi o să-l preseze şi superiorii săi, desigur. Aşa că viaţa lui emoţională e pe butuci. Bun... şi cum face să separe lucrurile? Cum reuşeşte să facă legătură între cele trei victime de până acum? Şi când îşi dă seama că e posibil ca Jade să fie în pericol, cum face să-şi împiedice sentimentele personale să-i înceţoşeze judecata profesională?

– Genul ăsta de lucruri vrei?

- Pentru început, da.

- Bine, zise el și își propti picioarele pe masă lângă ale ei. În primul rând, nu poți să separi lucrurile... nu așa cum te referi tu. În clipa în care trebuie să gândești ca un polițist, exact asta ești, așa gândești și nu mai ai nici o viață personală până când nu te oprești din nou din a gândi ca un polițist.

- Stai un pic... Bess îi împinse farfuria în brațe, după care sări în picioare și scotoci frenetic printr-un sertar, până când găsi un carnețel de notițe. Iar apoi se aruncă înapoi pe canapea, cuibărindu-și picioarele sub ea de data asta, astfel încât genunchiul ei stătea lipit de coapsa lui. Buuun... zise ea, mâzgălind ceva în grabă. Cu alte cuvinte îmi spui că atunci când începi să lucrezi la un caz, sau când primești un telefon, sau ceva de genul, orice altceva pur și simplu nu mai există.

Din moment ce părea să fi terminat de mâncat, Alex așeză farfuria pe măsuța de cafea.

- Păi ar fi bine să nu mai existe.

- Cum faci?

El clătină din cap.

- Nu există un „cum" anume. Pur și simplu se întâmplă. Uite care-i treaba, munca polițienească e în general ceva monoton. Devine o rutină. Doar că e o rutină pe care trebuie să rămâi concentrat. Dacă faci o greșeală cât de mică la hârtogărie, atunci un gunoi ajunge să fie eliberat din cauza unui detaliu tehnic.

- Păi și când ești pe stradă cum e?

- Și aia e tot o rutină și ai face bine să fii atent la rutina aia, dacă vrei să te întorci acasă întreg. Nu poți să-ți permiți să începi să te gândești la cearta pe care ai avut-o cu femeia ta, sau la facturile pe care n-ai bani să le plătești, sau la faptul că e bolnavă maică-ta. Trebuie să te gândești numai la prezent și să fii în prezent, altfel n-o să mai apuci să te mai gândești la restul mai târziu. Pentru că o să fii mort.

Privirea ei zbură instantaneu în sus spre ochii lui. Vorbea cu foarte mare uşurinţă despre astfel de lucruri. Iar după ce îl studie câteva clipe, îşi dădu seama că el credea cu tărie în ceea ce spunea.

- Păi şi cum rămâne cu frica?

- De obicei ai cam zece secunde în care să-ţi fie frică. Şi profiţi de ele, desigur.

- Dar dacă te temi pentru altcineva? Pentru o persoană pe care o iubeşti?

- Atunci cu atât mai mult ar fi bine s-o laşi la o parte şi să faci ceea ce ai fost antrenat să faci. Pentru că dacă n-o faci, nu mai eşti de nici un folos, nici pentru tine însuţi, nici pentru partenerul tău, şi atunci devii un risc. O povară.

- Deci totul e atât de simplu?

Alex afişă un zâmbet mic.

- La televizor nu. Ceea ce-mi ceri tu, McNee, sunt lucruri intangibile. Impalpabile.

- Emoţiile unui poliţist, îi spuse ea. Dar aş crede că sunt foarte tangibile şi palpabile. Poate că unui poliţist nu i se permite să-şi arate emoţiile când e la muncă. Poate doar câte o izbucnire ocazională, dar apoi ar trebui să strângi din dinţi şi să mergi mai departe cu rutina. Şi oricât de bun ai fi, o arestare n-o să se finalizeze mereu cu bine. Băieţii răi nu plătesc întotdeauna pentru faptele lor. Cu siguranţă asta cauzează o frustrare nemărginită. Şi dacă reprimi acea frustrare... Începu să bată cu creionul pe carneţel, gânditoare. Vezi tu, eu consider în general că oamenii sunt ca nişte oale sub presiune.

- Normal...

- Nu, serios vorbesc. Afişă un zâmbet scurt şi rapid, care îi evidenţie acea unică gropiţă. Orice s-ar ascunde înăuntru, indiferent dacă e ceva bun sau rău, trebuie să aibă o cale de refulare, altfel explodează capacul.

Bess îşi schimbă poziţia din nou şi degetele ei aproape că se atinseră de gâtul lui. Alex observă că era foarte expresivă, degetele ei aproape că vorbeau în locul său.

De fapt, mâinile, ochii și întreg trupul ei. Femeia aceasta pur și simplu nu știa cum să stea nemișcată și liniștită.

- Hmm... Tu cum faci ca să nu-ți bubuie capacul, Alexi?

- Mă asigur că lovesc câțiva cățeluși în fiecare dimineață.

Ea zâmbi atunci, și dintr-un motiv sau altul, i se păru mult prea înțelegătoare.

- E prea personal? Bine, o să revenim la asta mai târziu.

- Nu e personal. La naiba, femeia asta chiar îl făcea să nu se simtă în largul lui. Ca și când ar fi avut o mâncărime undeva pe spate, unde nu ajungea să se scarpine. Eu mă folosesc de sală. Și snopesc în bătaie un sac de box de câteva ori pe săptămână. Ridic prea multe greutăți. Scap de tensiuni, transpirând la sală.

- Asta este grozav! Perfect! Rânjind, îl strânse cu mâna de biceps, parcă de probă. Nu-i rău. Cred că funcționează.

Flexă apoi și ea brațul, invitându-l să-i simtă mușchiul. Era un gest mai degrabă caracteristic unui băiețel pe terenul de joacă, dar Alex nu prea putea să se gândească la ea așa.

- Și eu merg la sală. De fapt, am devenit de-a dreptul dependentă de sală. Cu toate astea, se pare că nu prea reușesc să dezvolt forță în brațe.

Alex îi cercetă ochii, în timp ce își strângea mâna în jurul brațului ei. Găsi acolo un mușchiuleț mic, dar ferm.

- Mie mi se par în ordine brațele tale.

- Oh! Un compliment! Surprinsă și ea de reacția viscerală pe care i-o stârnea atingerea aceea timidă și relaxată, dădu să-și miște brațul. Doar că el nu-i dădu drumul. Și fu nevoie de destul de multă voință ca să-și țină zâmbetul să nu-i dispară de pe buze. Poftim? Vrei să facem o rundă de skanderbeg, domnule detectiv?

Pielea ei era precum petala unui trandafir, fină și parfumată. Experimentând, Alex își coborî mâna pe curba

cotului ei. Observă imediat că ea zâmbea şi că ochii îi străluceau de amuzament, dar avea şi pulsul foarte accelerat.

– Acum vreo câţiva ani am făcut o întrecere de skanderbeg cu fratele meu pentru soţia lui. Am pierdut.

Ideea aceea era suficient de absurdă încât să-i aţâţe imaginaţia.

– Serios? Aşa îşi câştigă femeile bărbaţii din familia Stanislaski?

– Ştii vorba aia, orice funcţionează.

Se ridică, căci se simţea peste măsură de tentat să exploreze mai mult din pielea aceea a ei mătăsoasă şi expusă. Şi îşi aminti în sinea lui că Bonnie cea simplă era mult mai mult genul lui, decât mult prea complicata şi extrem de băgăcioasa Bess McNee.

– Trebuie să plec.

Orice începuse să se nască între ei dispăruse acum. În timp ce îl conducea spre uşă, Bess încerca să-şi dea seama în ce măsură dorea să lase acele reverberaţii din interiorul ei să dispară sau dimpotrivă, să crească în intensitate, până când luau forma unei melodii pe care o recunoştea.

– Stanislaski. E un nume polonez, rusesc, sau ce?

– Suntem ucraineni.

– Ucraineni? se miră ea şi-l studie intrigată în timp ce se îmbrăca cu haina. Din sud-vestul Uniunii Sovietice europene, cu Munţii Carpaţi spre vest.

– Da, răspunse el şi se gândi la acei munţi prin care evadase familia lui, pe vremea când el era doar un copil. Simţi un mic gol în stomac, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când se gândea la ţara lui de baştină sau la sângele lui balcanic. Ai fost acolo?

– Doar cu spiritul, zise ea şi zâmbi, aranjându-i geaca de piele. Am făcut o specializare pe geografie la colegiu. În plus, îmi place să citesc despre locuri exotice.

Rămase câteva clipe ţinându-se cu mâinile de geaca lui, pentru că îi plăcea cum se simţea şi cum mirosea

pielea... dar şi el. Corpurile lor se aflau destul de aproape unul de celălalt, mai degrabă amical, decât intim, desigur, dar tot destul de apropiate. Şi uitându-se în ochii lui, în ochii aceia întunecaţi şi aproape nefiresc de concentraţi, descoperi că până la urmă chiar îşi dorea să mai audă o dată melodia de mai devreme.

- O să mai vorbeşti cu mine? îl întrebă.

Simţea că îl mâncau degetele de dorinţa de a atinge pielea aceea dezgolită şi incredibil de ispititoare a spatelui ei. Dar din motive pe care nu le putea formula - sau înţelege - îşi păstră mâinile pe lângă corp.

- Ştii unde să mă găseşti. Şi dacă am timpul necesar şi posibilitatea să-ţi ofer nişte răspunsuri, o să mai stăm de vorbă.

- Mersi.

Buzele ei se arcuiră luând forma unui zâmbet, când se ridică pe vârfuri, astfel încât ochii lor să se afle la acelaşi nivel. Ochii şi buzele lor. Se aplecă uşor un centimetru, apoi doi, şi îşi atinse uşor gura de a lui. Sărutul fu foarte moale şi relaxat. Oricare dintre surorile lui l-ar fi putut săruta la fel de rămas-bun. Doar că acea degustare răcoroasă şi fugară a buzelor ei nu stârnea nimic fratern în el.

Bess auzi din nou vibraţiile sonore de mai devreme. Era un sunet suav şi liniştitor de plăcere. Gura lui Alexi avea un iz slab de vin şi de condimente, iar buzele lui ferme părură să accepte gestul ei drept ceea ce fusese menit să fie - unul de afecţiune şi curiozitate. Încă mai avea buzele arcuite, când se lăsă de pe vârfuri.

- Noapte bună, Alexi.

El încuviinţă din cap, scurt. Era destul de sigur că putea vorbi fără probleme, însă se gândi că nu avea nici un sens să rişte. Se întoarse, traversă holul şi apăsă pe buton, ca să cheme liftul. Când aruncă o privire peste umăr, văzu că ea încă mai stătea în pragul uşii. Zâmbea. Îi mai făcu o dată semn cu mâna, după care dădu să închidă uşa.

El îi surprinse apoi pe amândoi când se răsuci în grabă şi îşi propti palma în uşă, ca să o ţină deschisă. Iar faptul că ea se retrase cu un pas în spate, din instinct, o surprinse şi mai mult. Se gândi că de fapt privirea din ochii lui era ceea ce o făcea să se simtă ca un iepure luat în colimator de un vânător.

- Ai uitat ceva?

- Da. Extrem de încet, îşi strecură braţele în jurul taliei ei şi îşi plimbă mâinile în sus pe spatele ei dezgolit, astfel încât Bess făcu ochii mari şi pielea i se înfioră. Am uitat că-mi place să fac şi eu o mişcare de-a mea....

Bess se pregăti sufleteşte pentru genul de asalt sălbatic şi dezlănţuit pe care îl citea în ochii lui şi fu surprinsă pentru a treia oară în tot atâtea minute. Nu o luă pe sus şi nu-i strivi gura sub a lui. Ci o trase încet mai aproape de el, centimetru după centimetru, până când era moale şi lipită de el precum lutul. Degetele lui călătoriră leneşe în sus pe spatele ei, până când îi ajunseră pe ceafă, unde o cuprinse blând, dar ferm. Şi buzele lui încă mai pluteau deasupra alor ei.

Mâna lui se mută apoi mai jos, mai intim, unde pielea ei dezgolită dispărea, lăsând loc mătăsii.

- Ridică-te pe vârfuri, îi şopti el.

- Poftim?

- Ridică-te pe vârfuri.

Şi de data asta, buzele lui se arcuiră, luând forma unui zâmbet senzual.

Ea se supuse, aproape hipnotizată, după care scoase un geamăt scurt şi gâtuit, când el spori presiunea pe care o aplica pe spatele ei, lipindu-i mijloc de mijloc. Rămase cu ochii deschişi, în timp ce gura lui o găsi pe a ei, degustând, ciugulind şi apoi cucerind de-a binelea, cu un gen de posesiune visătoare şi ameţitoare, care o făcea să i se înceţoşeze vederea.

Ecourile muzicale din mintea ei atinseră cote nemaiîntâlnite, până când se amestecară într-un singur sunet omogen şi indescifrabil. Şi dintr-odată era surdă la orice

altceva, chiar și la propriul ei geamăt gutural, când își strecură ușor limba printre buzele ei, seducând-o.

Totul se mișca parcă cu încetinitorul și devenise neclar și încețoșat în jur. Dar asta nu oprea și fierbințeala simțurilor să crească în intensitate. În toate locurile în care corpul ei era lipit intim de al lui, Bess putea simți micile scântei explodând în mingi de foc în toată regula, care se răspândeau apoi ca niște valuri lente de foc prin fiecare celulă a ființei sale. Dar absolut peste tot.

El nu o împinse și nu o presă nici o clipă. Ci doar savura fiecare moment. La fel cum un om s-ar fi delectat cu o cină minunată și apoi s-ar fi desfătat cu un desert delicios. Și chiar dacă știa că o gusta, că o testa, că o consuma încet, dar sigur, tot nu putea protesta. Și pentru prima dată în viața ei, Bess înțelese atunci cum era să fie sedusă, fără speranță de salvare.

Alex nu intenționase să facă asta. Dar se gândise multe ore lungi cum ar fi fost să o facă. Și oricât de mult i-ar fi plăcut să-i simtă trupul voluptuos topindu-se de al lui și să audă acele sunete mici, vulnerabile și vibrante pe care le elibera gutural, să guste pasiunea amețitoare de pe buzele ei, știa că făcuse o greșeală.

Ea nu era genul lui de femeie. Și știa că acum își va dori mai mult.

Instinctul cu care se născuse și pe care și-l ascuțise de-a lungul anilor, lucrând în poliție, îl ajuta să se abțină și să reprime acea parte din el pe care, dacă ar fi lăsat-o să iasă la iveală, putea transforma seara într-un dezastru de proporții pentru ei amândoi. Și totuși, mai zăbovi câteva clipe, împingându-se până la limita fină a rațiunii și suportabilității. Apoi, când își simțea deja întreg trupul inundat de esența ei și mintea încețoșată de viziuni lascive despre cum i-ar fi dezgolit trupul de rochia aceea, făcu un pas în spate. Și continuă să o susțină de coate, până când ea deschise pleoapele.

Ochii ei erau mari și defocalizați. Și uluiți. Alex scrâșni din dinți ca să-și reprime dorința de a o lipi din nou

de el şi de a termina ce începuse. Dar oricât de uimită, fragilă şi vulnerabilă ar fi părut în clipa aceea, Alex recunoştea o femeie periculoasă când o vedea. Era poliţist deja de suficient timp încât să-şi dea seama când se confrunta cu un pericol şi când era cazul să îl evite.

- Tu... ăă.... Unde dispăruseră toate replicile ei inteligente şi hazlii? se întreba Bess. Pe de altă parte, îi era un pic cam dificil să gândească, din moment ce nu era sigură că mai avea capul pe umeri. Mda... Ei bine, reuşi ea să rostească şi se mulţumi cu atât.

- Ei bine, repetă el, după care îi dădu drumul şi afişă un rânjet încrezut, înainte de a se îndrepta înapoi spre lift.

Chiar dacă păstra o postură degajată, se ruga în sinea lui ca liftul să vină repede, înainte să-şi piardă complet stăpânirea de sine şi să intre din nou pe uşa ei. Bess era încă acolo unde o lăsase, când se deschiseră uşile liftului. Alex răsuflă scurt şi uşurat, când intră şi se sprijini cu spatele de peretele din spate.

- Ne mai vedem, McNee, zise el, în timp ce se închideau uşile.

- Da, murmură ea, uitându-se în gol la pereţii acoperiţi de picturi murale. Ne mai vedem.

- Holly vorbeşte încontinuu despre petrecere, zise Judd înfulecând o brioşă cu afine, în timp ce Alex conducea pe Broadway. Treaba asta a transformat-o în regina cancelariei.

- Mda, sunt sigur.

Alex nu voia să se mai gândească la petrecerea lui Bess. Şi cu atât mai mult nu voia să se gândească la ce se întâmplase *după* petrecere. Trebuia să se concentreze pe muncă, iar în clipa asta munca sa presupunea să verifice nişte piste nesigure pe care le scoseseră cu forţa de la Domingo.

- Dacă Domingo ne-a zis adevărul, Angie Horowitz era încântată de un client nou cu potenţial, zise Alex,

bătând din degete pe volan. A angajat-o două miercuri la rând, se îmbrăca bine și i-a lăsat șpagă bună.

Judd încuviință din cap și scutură câteva firimituri de brioșă de pe cămașă.

- Și a fost și omorâtă într-o miercuri. La fel ca Rita Shaw. Dar dovezile tot sunt un pic cam subțiri.

- Atunci hai să le mai îngroșăm un pic.

Încă mai era frustrat din cauza faptului că irosiseră o groază de timp interogând recepționerii de la cele două hoteluri ieftine unde se descoperiseră cadavrele. Și ca majoritatea celor din profesia lor, oamenii nu văzuseră nimic, nu auziseră nimic și nu știau nimic. Cât despre doamnele care făceau trotuarul, oricât de speriate ar fi fost, tot nu erau dispuse să aibă încredere într-un gabor.

- Mâine este miercuri, zise Judd, dorind să fie de ajutor.

- Știu ce zi e mâine, la dracu'! Mai știi să faci și altceva decât să mănânci?

Judd tocmai își mai desfăcea din ambalaj încă o brioșă.

- Am glicemia scăzută. Și am nevoie de energie, dacă ne ducem să mai aruncăm o privire la locul crimei.

- Tu ai nevoie de...

Dar Alex se opri din vorbit, când se uită dincolo de Judd și direct în luminile puternice ale unui restaurant deschis non-stop. Cunoștea o singură persoană cu părul de acea anume nuanță de roșu. Înjură încet în șoaptă și începu să caute un loc de parcare.

- Chiar scrii pentru televiziune? o întrebă Rosalie.

Bess termină să-și pună în cafea un ultim recipient de lapte fără lactoză.

- Exact.

- Mda, nici nu credeam că ești o soră pe bune. La fel de interesată de Bess cum era de cei cincizeci de dolari

pe care i-i plătise, Rosalie suflă cerculeţe de fum. Şi vrei să ştii cum e să faci trotuarul, ei?!

- Vreau să ştiu orice te simţi în largul tău să-mi spui. Bess împinse deoparte ceaşca de cafea şi se aplecă spre ea. Nu sunt aici să te judec şi nici nu-ţi cer să-mi faci confidenţe, Rosalie. Dar mi-ar plăcea să aud povestea ta, dacă eşti dispusă să mi-o spui. Dacă nu, ne putem limita la generalităţi.

- Crezi că poţi să afli cum e pe străzi, dacă te îmbraci în spandex şi-ţi pui o perucă blondă, cum ai făcut noaptea trecută?

- Am aflat multe, să ştii, zise Bess, zâmbind. Am aflat că nu-i deloc uşor să stai în picioare pe tocuri aşa de înalte multe ore de-a rândul. Că o femeie trebuie să se detaşeze de percepţia pe care o are despre sine ca să poată face meseria asta. Că nu te uiţi niciodată la feţe. Că nu ele contează, ci banii. Şi că ceea ce faci nu este o chestiune de intimitate şi că nici măcar nu-i vorba despre sex, că pentru o femeie este o chestiune de control. Îşi luă apoi ceaşca de cafea şi sorbi. Deci? Sunt pe aproape?

Rosalie nu zise nimic câteva clipe.

- Nu eşti la fel de proastă cum pari.

- Mersi. Surprind mulţi oameni cu chestia asta. În special pe bărbaţi.

- Sunt sigură, zise Rosalie şi îi zâmbi atunci prima dată. Pe sub toate cosmeticele ieftine şi ţipătoare de pe faţă şi pe sub ridurile pe care i le încrustaseră pe chip greutăţile vieţii, era o femeie chiar frumoasă. Şi tânără. Nu avea încă nici treizeci de ani. O să-ţi spun asta, soro... bărbaţii care mă plătesc văd doar un corp şi atât. Nu văd o minte. Dar eu am minte şi am şi un plan. Sunt pe străzi de cinci ani. Şi n-am de gând să mai stau pe aici încă cinci.

- Ce ai de gând să faci? Sau mai bine zis, ce vrei să faci?

- O să mă duc în Sud după ce strâng suficienţi bani. O să-mi cumpăr o rulotă în Florida şi apoi o să-mi iau

o slujbă decentă. Poate să vând haine sau ceva... Arăt bine de tot, în haine ca lumea. Stinse ţigara şi îşi aprinse imediat încă una. Multe dintre noi avem planuri mari, dar puţine reuşesc. Eu o să reuşesc. Sunt curată, zise ea şi ridică braţele, întorcându-le de pe o parte pe alta, ca să-i arate că nu avea urme de înţepături pe nicăieri.

Bess avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că ceea ce-i spunea de fapt Rosalie era faptul că nu se droga.

- Încă maxim un an şi apoi mă car. Sau chiar mai puţin de-atât, dacă pun mâna pe un client fidel cu bani. Angie reuşise.

- Angie? repetă Bess şi răsfoi prin agenda ei de notiţe mintale. Angie Horowitz? Asta nu e femeia care a fost omorâtă?

- Ba da, răspunse Rosalie şi-şi umezi buzele, înainte de a mai trage un fum din ţigară. Dar ea n-a avut grijă. Eu am mereu grijă.

- Păi cum poţi să ai grijă?

- Să fii mereu atentă şi pregătită pentru orice, îi spuse Rosalie. Şi fie vorba între noi, lui Angie îi cam plăcea să tragă la măsea. Îşi convingea clienţii să cumpere câte o sticlă de ceva. Şi asta nu înseamnă să ai grijă. Şi tipul ăsta... ştii tu, ăsta bogătan, era....

- Ce dracu' faci aici?

Atât Rosalie, cât şi Bess ridicară capetele în sus, uimite. Stând în picioare lângă masa mică şi uzată, se afla un bărbat înalt cu umeri înguşti. Ţinea între dinţi o ţigară de foi şi de pe unul dintre ei îi strălucea un diamant mic. Avea faţa albă ca varul şi ochi albaştri şi furioşi. Iar părul său era aproape la fel de alb şi pieptănat pe spate şi prins într-o coadă mică.

- Beau o cafea şi fumez o ţigară, Bobby, îi spuse Rosalie.

Dar sub atitudinea aceea sfidătoare, Bess vedea clar şi o urmă de teamă.

- Mişcă-te înapoi pe stradă, unde ţi-e locul.

– Scuză-mă, te rog, zise Bess şi afişă cel mai frumos şi încântător zâmbet al ei. Bobby, nu?

Ochii lui albaştri reci şi tăioşi se mutară imediat spre ea.

– Îţi cauţi de muncă, ei, păpuşă? Păi o să-ţi zic de pe acum că nu accept să stai să o arzi aşa aiurea.

– Mulţumesc, dar nu, nu-mi caut de muncă. Rosalie doar mă ajuta cu o mică problemă.

– Asta nu rezolvă problemele nimănui, decât pe-ale mele, zise bărbatul după care îi făcu un semn smucit din cap spre stradă. Mişcă-te!

Bess se ridică elegant de la masă şi rămase fermă pe poziţii.

– Scuză-mă, dar acesta este un loc public şi noi două purtăm o conversaţie.

– Tu nu vorbeşti cu nimeni, dacă nu-ţi dau voie io! mârâi Bobby şi o împinse pe Rosalie spre uşă.

Şi în clipa aceea Bess nu mai gândi, ci pur şi simplu reacţionă din instinct. Dacă detesta ceva pe lumea asta, acel lucru era un bătăuş.

– Ia stai naibii un minut! zise ea şi-l apucă de mânecă.

Se răsuci spre ea furios. Ceilalţi clienţi se prefăcură să nu observe, când o împinse puternic de masă. Bess tocmai se ridica cu pumnii încleştaţi, când dădu buzna pe uşă Alex.

– O singură mişcare, Bobby, zise el. Numai fă o singură mişcare spre ea....

Bobby îşi aranjă mâneca şi ridică din umeri.

– Io am venit doar să beau o cafea. Nu-i aşa, Rosalie?

– Da, zise Rosalie şi strânse în pumn cartea de vizită pe care i-o strecurase Bess. Doar beam o cafea.

Dar ochii lui Alex erau aţintiţi asupra lui Bess. Nu părea palidă sau înspăimântată. Scuipa flăcări din ochi şi avea obrajii îmbujoraţi de furie.

– Zi-mi că vrei să depui plângere.

– Îmi pare rău, zise Bess şi făcu un efort de voinţă aproape supraomenesc să-şi relaxeze mâinile. Noi doar stăteam la o vorbă. Mi-a făcut plăcere, Rosalie.

– Sigur, zise femeia şi apoi ieşi ostentativ, suflându-i fumul în faţă lui Alex pentru a crea efect dramatic.

– Cară-te!

Bobby ridică din nou din umeri şi rânji dispreţuitor.

– Eh, oricum cafeaua-i de rahat aici. Îi aruncă apoi o privire lui Bess şi adăugă: Pe data viitoare, păpuşă.

După ce se închise uşa, Alex aşteptă zece secunde ca să îşi recapete stăpânirea de sine. Fără să spună nici un cuvânt, mărşălui spre Bess, o apucă de braţ şi o zori spre uşă.

– Auzi?! Dacă asta e manevra de cavaler salvator în armură strălucitoare, apreciez, dar n-am nevoie să fiu salvată.

– Nu, ai nevoie de-o cămaşă de forţă!

Era incredibil de furios şi o târî aşa aproape o jumătate de stradă.

– Treci în maşină! izbucni el, deschizând uşa din spate a maşinii de patrulare.

– Un taxi ar fi la fel de...

El înjură, după care îi puse mâna pe cap şi o împinse pe bancheta din spate.

Bess se aşeză acolo, resemnată.

– Bună, Judd, zise ea, când se aşeză şi el pe locul din dreapta. Ce mai face Holly?

– E foarte bine, mersi. Aruncă o privire fugară spre partenerul său, după care adăugă: A! Şi să ştii că s-a simţit absolut grozav la petrecerea ta.

– Mă bucur. Va trebui să mai repetăm, atunci.

Alex plecă de pe loc atât de tare, încât Bess căzu pe spate şi se izbi de spătarul banchetei. Fără a se lăsa tulburată, Bess încrucişă picioarele.

– Şi am voie să întreb unde mergem? Sau mă arestezi din nou?

– Ar trebui să te duc la Bellevue[1], unde ți-e locul! răspunse Alex. Dar te duc acasă.

– Ah! În cazul acesta mersi de drum!

Ochii lui fulgerară de furie, când îi întâlni privirea în oglinda retrovizoare. Bess era încă îmbujorată și irisurile ei aveau o nuanță atât de intensă de jad, că ar fi putut tăia prin carne vie și până la os. Dar părea mai degrabă bosumflată, decât nervoasă. „Bosumflată!", gândi el și pufni. Ce cuvânt idiot! Mda... și i se potrivea la perfecție.

– Ești nebună, McNee. Și ca majoritatea nebunilor... ești periculoasă.

– Oh, serios? Își schimbă apoi poziția pe banchetă, astfel încât să se poată apleca ușor capul între el și Judd. Și mai exact cum ți-ai dat seama de asta, deșteptule?

– Nu numai că te întorci într-o zonă a orașului unde n-ai treabă să te afli...

– Mai scutește-mă...

– Dar, continuă el, printre dinții încleștați, stai și bei o cafea cu o prostituată și apoi te mai și iei la harță cu proxenetul ei. Genul de om care i-ar învineți ochiul unei femei cu aceeași ușurință cu care i-ar da bună dimineața.

Bess îl împunse cu degetul în umăr.

– Nu m-am luat la harță cu nimeni! Și chiar dacă aș fi făcut-o, e numai treaba mea!

– Și tocmai de-aia zic că ești nebună!

– Hei, Alex, las-o mai moale.

– Tu nu te băga! mârâiră Alex și Bess la unison.

– Considerați că nici măcar nu-s aici, mormăi Judd, lăsându-se jos în scaun.

– În caz că nu te-ai prins, luam un interviu, zise Bess și își împreună mâinile pe banchetă, ca nu cumva să cedeze tentației afurisite de a-l trage de ureche tare pe Alex. Într-un loc public, adăugă ea. Să știi că nu aveai nici un drept să dai buzna așa și să strici totul, înainte să apuc să termin!

[1] Spital de nebuni (n.tr.)

- Dacă n-aş fi dat buzna aşa, *păpuşă*, te-ai fi pomenit cu nasul spart iar!

Bess se încruntă şi strâmbă din nasul ei, care era indiscutabil strâmb.

- Pot să-mi apăr şi singură nasul şi orice altceva este nevoie!

- Oh, da, se vede cu ochiul liber că eşti o amazoană în toată regula! Au! mârâi şi o plesni peste mână, când ea cedă tentaţiei şi-l trase tare de ureche. Imediat ce mă dau jos din maşina asta, o să...

- Ăăă?! Alex?!

- Ţi-am zis că nu te bagi.

- Nu mă bag, îl asigură Judd. Dar poate vrei să arunci o privire spre magazinul de băuturi de mai în faţă de la ora nouă.

Încă clocotind de furie, Alex se uită într-acolo şi scoase un oftat greoi şi exasperat.

- Perfect! Nici că se putea mai bine! Dă prin staţie.

Bess privea, cu ochii mari de uimire, cum Judd anunţa prin staţie un jaf armat în plină desfăşurare, dădea locaţia lor şi cerea întăriri. Şi înainte să apuce să închidă gura - pentru că rămăsese literalmente cu gura căscată de uimire -, Alex deja trăgea pe dreapta.

- Tu... mârâi el, ameninţând-o cu degetul. Stai în maşină, sau îţi jur că îţi rup gâtul!

- Nu plec nicăieri, îl asigură Bess, după ce înghiţi apăsat ca să îndepărteze nodul care i se pusese în gât.

Dar înainte ca ea să apuce să termine ce spunea, Alex şi Judd deja săreau din maşină şi scoteau armele.

Uitase deja de ea, realiză Bess, studiindu-i profilul înverşunat. Înainte ca el şi Judd să traverseze strada, începuse să gândească deja ca un poliţist şi adoptase şi mutra de poliţist. Văzuse zeci de actori încercând să reproducă expresia aceea. Şi unii chiar fuseseră pe aproape, realiza acum, dar asta era realitatea. Şi expresia aceea nu era nici sumbră, nici fioroasă, ci incredibil de fermă. Şi aproape goală.

Cu excepţia ochilor, se gândi ea şi o traversă un fior. Abia dacă apucase să-i zărească ochii o fracţiune de secundă. Dar fusese mai mult decât suficient.

Văzuse în ei viaţa şi moartea, şi un potenţial pentru violenţă, pe care nu l-ar fi ghicit nici în ruptul capului.

Stând singură în maşina întunecată, împreună mâinile strâns şi se rugă.

Nu uitase de ea. Şi îl înfuria la culme că trebuia să se lupte cu sine ca să o ascundă undeva într-unul din cotloanele minţii sale. Se aflau oameni nevinovaţi în magazinul acela. Un bărbat şi o femeie. Le putea mirosi teama de la aproape trei metri distanţă.

Cu toate acestea, îşi întrerupse concentrarea suficient cât să se uite în urmă şi să se asigure că Bess stătea locului.

Îi făcu semn lui Judd să se ducă de o parte a uşii, în timp ce el se poziţionă în partea cealaltă. Nici nu avea timp să se îngrijoreze că bibanul ar fi putut să se blocheze. În clipa de faţă erau doar doi poliţişti şi trebuia să aibă încredere că Judd va intra pe uşa aceea împreună cu el.

Simţea cald în mâna sa pistolul de 9 mm. Şi identificase deja armele pe care le purtau cei doi infractori. Unul dintre ei avea o puşcă cu ţeava retezată şi celălalt un pistol de calibru 45, cu un aspect ameninţător. O putea auzi pe femeie plângând, implorându-i să nu o rănească. Alex ignoră asta. Vor aştepta întăriri cât puteau de mult.

Îşi schimbă poziţia suficient cât să poată arunca o privire înăuntru.

În spatele tejghelei se afla o femeie de aproximativ şaizeci de ani, care ţinea mâinile pe gât şi plângea. Un bărbat cam de aceeaşi vârstă golea sertarul din casa de marcat, cât de repede îi permiteau mâinile sale bătrâne şi tremurânde. Unul din pistolari apucă o sticlă de pe un raft. Îi smulse capacul şi luă o înghiţitură mare de alcool. Înjurându-l pe bătrân, izbi apoi sticla

de tejghea, spărgând-o, şi împinse ameninţător sticla spartă spre faţa bătrânului.

Alex mai întâlnise astfel de cazuri şi văzuse expresii ca aceea care se vedea acum întipărită pe chipurile infractorilor – şi ştia că nu se vor mulţumi doar să ia banii şi să plece.

– Intrăm! îi şopti lui Judd. Rămâi jos şi ţinteşte-l pe cel din dreapta.

Palid, Judd încuviinţă din cap.

– Zi când.

– Să nu tragi decât dacă e absolut necesar.

Alex inspiră adânc şi apoi se năpusti pe uşă. Poliţia! Undeva în cotloanele minţii, putea auzi sirenele de la maşinile echipajelor de întăriri, când infractorul întoarse puşca în direcţia lui.

– Las-o jos! îi ordonă el, ştiind deja că era inutil.

Femeia ţipa deja, înainte să fie trase primele focuri de armă.

Puşca scoase o explozie de lumină orbitoare, când forţa glonţului lui Alex îl trimise pe infractor împleticindu-se spre spate. Alex tocmai îl lua în cătare şi pe al doilea bărbat, când un glonţ din pistolul de calibru 45 făcu ţăndări o sticlă de deasupra capului său, împrăştiind peste tot alcool şi sticlă spartă. Judd apăsă atunci pe trăgaci şi încetă să mai fie un biban.

Încet şi cu aceeaşi expresie goală şi fermă pe chip, Alex se ridică de unde se ghemuise ca să se ferească şi îl studie pe partenerul său. Acum Judd nu mai era deloc palid. Era aproape verde la faţă.

– Eşti bine?

– Da. Judd băgă arma înapoi în toc şi-şi frecă gura cu podul palmei. Simţea un nod îngreţoşător în stomac, care ameninţa să i se ridice în gât. A fost prima dată când am...

– Ştiu. Du-te afară.

– Sunt bine.

Alex îl înghionti uşor în umăr şi mâna lui zăbovi acolo o clipă în plus, surprinzător de blândă.

- Du-te afară, oricum. Spune echipajului de întăriri să cheme o ambulanţă.

Bess aştepta lângă maşină când ieşi Alex, aproximativ douăzeci de minute mai târziu. Se gândi imediat că arăta la fel. Exact la fel ca atunci când intrase în magazin. Dar apoi el îşi înălţă capul şi-i întâlni privirea, iar Bess îşi dădu seama că se înşelase.

Cu douăzeci de minute în urmă, ochii lui nu păruseră aşa de obosiţi, atât de incredibil de obosiţi!

- Ţi-am zis să aştepţi în maşină.

- Asta am şi făcut.

- Atunci treci înapoi înăuntru.

Ea îşi aşeză atunci cu blândeţe o mână pe braţul lui.

- Alexi, te-ai făcut înţeles cu vârf şi îndesat. O să iau un taxi. Ai lucruri de făcut.

- Le-am făcut deja. Se duse apoi de partea cealaltă a maşinii şi deschise uşa din dreapta şoferului. Bess aproape că îi putea simţi corpul vibrând şi radiind tensiune, dar când vorbi, vocea lui veni fermă şi tăioasă: Treci în maşina asta blestemată, Bess.

În clipa aceea nu o lăsa inima să se mai contrazică cu el, aşa că se supuse şi veni pe partea cealaltă.

- Păi şi Judd?

- El se duce la secţie să depună raportul.

- Aha...

Lăsă tăcerea să atârne greu, cât timp traversară trei cvartale. Pentru el nu fusese prima dată când împuşcase pe cineva, dar nu-i spusese lui Judd şi că senzaţia aceea puternică şi bolnăvicioasă de greaţă nu dispărea aşa de uşor, ci doar se întorcea spre interior, transformându-se în furie, dezgust şi frustrare. Şi nu încetai niciodată să te întrebi de ce.

- N-o să mă întrebi cum se simte? Sau ce mi-a trecut prin minte în clipa aia? Sau ce se întâmplă după aceea?

– Nu, răspunse ea, încet. Nu trebuie să mai întreb, când pot să văd și singură. Și e suficient de ușor să aflu ce se întâmplă după aceea.

Nu era deloc ceea ce-și dorea. Nu voia ca ea să fie înțelegătoare, tăcută sau ascultătoare. Și cu atât mai mult nu voia să își întoarcă spre el ochii aceia plini de compătimire.

– Cum? Adică renunți tu la o ocazie de a mai strânge niște material? Mă uimești, McNee! Sau polițistul tău din serial nu e în stare să împuște niște infractori drogați?

Încerca să o rănească. Ei bine, putea înțelege foarte bine asta, cugeta Bess. Adesea ajuta să îți verși nervii pe cineva atunci când te durea sufletul.

– Nu sunt sigură că am pe unde să încadrez asta în povestea scrisă până acum, dar cine știe?

Alex încleștă mâinile pe volan.

– Nu vreau să te mai văd vreodată pe acolo, ai înțeles? Și dacă te văd, jur că o să găsesc o cale să te închid într-o celulă o vreme.

– Nu mă amenința, domnule detectiv. Ai avut o noapte grea și sunt dispusă să mai las un pic de la mine, dar nu mă amenința! Se lăsă apoi pe spate și închise ochii. Ba de fapt, fă-ne amândurora o favoare și nu mai vorbi deloc cu mine.

Și Alex nu mai vorbi cu ea. Dar când opri în fața blocului ei, fumul înăbușit al furiei sale încă mai atârna în atmosferă între ei. Mulțumită, Bess se năpusti afară din mașină. Dar nu apucă să facă mai mult de doi pași, că el o prinse din urmă.

– Vino-ncoace, îi ceru el și o trase în brațe, lipind-o de trupul său.

Și Bess putea simți totul pe buzele lui. Gustul violenței, al durerii și al furiei pentru ceea ce făcuse în noaptea aceea. Pentru ce trebuia să facă. Și înțelegea că nu avea cum să-l aline. Și la drept vorbind nici măcar nu îndrăznea să încerce. Nu avea cum să protesteze. Și nici măcar

nu avea suficientă voință ca să încerce. În schimb, se lăsă inundată cu totul de pasiunea mistuitoare a sărutului.

Și apoi, la fel de abrupt și neașteptat, îi dădu drumul. Avea să-l apuce tremuratul dintr-o clipă în alta, și știa asta foarte bine. Oh, Doamne, Dumnezeule! Avea nevoie de.... de ceva de la ea. Avea nevoie, dar nu și voia.

– Stai departe de teritoriul meu, McNee.

Se răsuci apoi pe călcâie și plecă, lăsând-o acolo, pe trotuar, uitându-se după el.

capitolul 4

– Când vine vorba de crimă, cugetă Bess, mie îmi place o otravă frumușică și cu acțiune rapidă. Ceva exotic, aș crede...

Lori strânse din buze.

– Dacă chiar ar fi s-o facem, cred mai degrabă că ar trebui împușcat. Direct în inimă.

Bess își schimbă poziția la masa aglomerată și luă un pumn de migdale glazurate.

– Prea banal. Reed este un nemernic sofisticat și senzual. Cred că ar trebui să iasă din peisaj cu ceva mai mult decât un poc. Continuă să ronțăie la migdale și să mediteze: De fapt, am putea să o facem o otravă lentă și subtilă... Să stoarcem câteva săptămâni în care să se prăpădească pe picioare.

– Migrene cumplite, amețeli, pierderea apetitului, adăugă Lori.

– Și frisoane. Chiar ar trebui să aibă și frisoane. Bess împreună mâinile și își imaginâ. Îl punem să dea o petrecere mare... serată de cocktailuri, da? Pentru că știi cât de mult îi place să-și etaleze puterea și banii în fața oamenilor pe care i-a abuzat de-a lungul anilor.

Lori oftă.

– De asta îl iubesc.

– Și motivul pentru care milioane de telespectatori iubesc să-l urască. Dacă tot vrem să-l eliminăm, hai s-o facem într-un stil mare. Bun. Și cu toții adunați acolo la conacul lui Reed... Jade, care nu l-a iertat niciodată pentru că a folosit-o pe sora ei pentru propriile scopuri malefice. Elana, care suferă din cauza faptului că Reed o să se folosească de dosarul lui secret și va distorsiona informațiile ca să-l discrediteze pe Max.

- Mmm... Începând să fie şi ea atrasă de spiritul noului fir narativ, Lori gesticulă cu sucul diluat. Brock, care e furios că, printr-un singur telefon, Reed poate să distrugă echilibrul delicat al afacerii Tryson şi să-l facă să piardă o avere. Şi Miriam, desigur.

- Desigur. Mai cu seamă că pe ea am văzut-o prea puţin în ultima vreme. Fosta soţie autodistructivă a lui Reed, care îl învinovăţeşte pentru toate problemele ei.

- Şi pe bună dreptate, de altfel, sublinie Lori.

- Şi o mai avem şi pe Vicki... femeia înşelată. Jeffrey, soţul încornorat, adăugă ea, după care rânji. Şi restul suspecţilor obişnuiţi....

- Bine. Şi ce fel de otravă să fie?

- Una extrem de rară, cugetă Bess. Poate ceva de proveniență orientală. O să mă mai gândesc la asta, zise şi notă în grabă ceva într-un carneţel. Deci, au cu toţii motive să vrea să-l omoare. Şi chiar şi menajera, pentru că a sedus-o pe fiica ei naivă şi inocentă şi apoi a aruncat-o ca pe un gunoi. Bun. Cândva în timpul petrecerii, vedem un pahar de şampanie. Camera e cufundată în semiîntuneric. Detaliu de prim-plan pe o fiolă neagră. O mână toarnă câteva picături în pahar.

- Dar aşa o să ne dăm seama dacă este femeie sau bărbat.

- Mâna e înmănuşată, hotărî Bess, după care realiză cât de ridicol ar fi ca oricine să poarte mănuşi la o serată. Bine, bine, atunci nu setăm să vedem cadrul la petrecere. Ci înainte. Există o cutiuţă, vezi tu?! O cutiuţă mică de lemn, frumos sculptată.

- Şi mâna înmănuşată o deschide. Lumina lumânărilor se reflectă de pe fiolă, în timp ce mâna o scoate din patul de catifea.

- Aia e. Şi inserăm scene de genul acesta de trei sau patru ori în săptămâna cu petrecerea. Să dăm de înţeles spectatorilor că i se pregăteşte ceva rău cuiva.

- Între timp, Reed îi joacă pe degete pe toţi ca pe nişte marionete. Împrăştie marca lui proprie şi personală

de suferință și nenorocire, făcând presiunea să crească până în punctul de fierbere, până când explodează totul în noaptea petrecerii.

– O să fie grozav, o asigură Bess. Și pe tot parcursul serii, Reed se distrează atâtând focuri mai vechi și învârtind degetul în răni. Miriam bea prea mult și devine neatentă și gălăgioasă. Iar asta oferă distragerea atenției perfectă criminalului nostru ca să-i otrăvească șampania lui Reed. Și pentru că e cu acțiune lentă, simptomele nu apar imediat. Avem doar o stare de oboseală, mici ameteli și niște dureri minore. Poate și o iritație.

– Îmi place ideea cu iritația, aprobă Lori.

– Și până când dă ortu' popii, o să le fie foarte dificil polițiștilor să identifice momentul și locul exact în care i-a fost administrată otrava. Și s-ar putea ca așa să avem crima perfectă.

– Nu există crimă perfectă.

Atât Bess, cât și Lori se uitară apoi spre ușă. Alex stătea acolo cu mâinile în buzunare. Pe buzele lui juca un zâmbet mic, ca rezultat al faptului că i se păruse amuzant să le asculte plănuind o crimă.

– În plus, dacă polițistul tău din serial nu se prinde care-i treaba, telespectatorii o să fie foarte dezamăgiți.

– O să-și dea seama, îl asigură Bess și se întinse să mai ia o migdală, în timp ce-l privea, cu picioarele proptite pe scaunul de lângă ea.

Alex descoperea că pantalonii largi pe care îi purta îi ascundeau în mod eficient picioarele, dar nu îl și opreau să se gândească la ele.

– A sunat cineva după un polițist? o întrebă pe Lori.

– Eu nu. Perfect conștientă de faptul că era în plus și, simțindu-se ca a cincea roată la căruță, Lori se ridică. Eu trebuie să mă duc să dau un telefon și cred că o să profit să dau o fugă și să arunc un ochi pe înregistrări. Mi-a făcut plăcere să te văd, domnule detectiv.

– Da. El își schimbă apoi poziția, astfel încât Lori să aibă loc să iasă pe lângă el, dar totuși nu intră. În schimb,

aruncă o privire în jur, un pic furios pe sine că se simţea aşa încurcat. Frumos loc, zise el, destul de tărăgănat.

Buzele lui Bess se arcuiră, luând forma unui zâmbet. Încăperea aceea nu era mai mare decât o debara şi nu avea nici o fereastră. Masa la care lucrau ea şi Lori era plină de cărţi, dosare şi hârtii şi dominată de un dispozitiv de editare de texte, care încă mai bâzâia. Lângă masă se aflau un scaun încărcat, o canapea mică şi două televizoare.

– Noi numim locul ăsta „acasă", zise Bess şi înclină uşor capul într-o parte. Aşadar, ce te aduce aici jos în temniţă, Alexi?

Descrierea aceea se potrivea destul de bine spaţiului. Se aflau în subsolul unei clădiri, unde era sediul studiourilor şi birourilor de producţie ale serialului *Păcate secrete* şi ale televiziunii. El ridică din umeri ca răspuns la întrebarea ei şi îi adresă una de-a lui:

– Şi cât stai aici la răcoare?

– Până la sfârşit, sper, zise ea şi îşi frecă uşor talpa de celălalt picior. După ultimul Emmy[1], ne-au oferit un birou sus cu vedere spre oraş, dar eu şi Lori suntem creaturi ale obişnuinţei. În plus, cine să vină aici jos şi să se uite peste umărul nostru în timp ce lucrăm? spuse ea şi îşi încrucişă la loc gleznele. Eşti în afara programului?

– Mi-am luat câteva ore libere din motive personale.

– Aha, rosti ea, tărăgănat, gândindu-se că părea foarte atrăgător când era aşa stânjenit. Atunci să consider asta o vizită personală?

– Da, zise Alex şi intră, dar regretă imediat. Pentru că în încăperea aceea mică nu avea loc să se învârtă. Ascultă, voiam doar să-mi cer scuze.

Probabil că era o dovadă de meschinărie din partea ei, îşi zise Bess, dar tot îi plăcea asta la nebunie.

– În general sau pentru ceva anume?

---

[1] Premiul Emmy este un premiu american de televiziune, considerat echivalentul premiului Oscar din cinematografie. Sunt acordate de Academy of Television Arts & Sciences. (n.tr.)

– Pentru ceva anume. Clătină apoi din cap, când ea îi întinse bolul cu migdale. Pentru când te-am dus acasă, după tentativa aia de jaf. Am cam întrecut măsura.

– Bine. Lăsă înapoi pe masă castronelul cu migdale şi îi zâmbi. Deci, ne referim la comportamentul tău din ultima jumătate de oră a serii....

El se încruntă.

– Tot ce am zis înainte de asta rămâne valabil. N-aveai nici o treabă să faci ce făceai şi cu atât mai mult unde o făceai.

– Mai întoarce-te la partea cu scuzele. Îmi plăcea mai mult.

– Mi-am cam vărsat nervii pe tine şi îmi pare rău pentru asta. Gândindu-se apoi că trecuse ce era mai rău, se aşeză pe colţul mesei. Dar nu ai reacţionat aşa cum m-aş fi aşteptat.

– Cum, adică?

– Speriată, scandalizată, dezgustată, răspunse el şi ridică din nou din umeri. De obicei nu duc femei la scena unui jaf armat.

Acum lucrurile deveneau cu adevărat interesante.

– Nu? Dar atunci *unde* le duci?

Privirea lui rămase aţintită asupra ei o clipă. Înţelegea şi el când era tachinat şi la fel de bine îşi dădea seama şi când era în spirit de glumă.

– La cină, la film, la dans. În pat.

– Ei bine, în cazul ăsta probabil scena unui jaf armat e un loc de o mie de ori mai palpitant. Cel puţin decât primele trei. Se ridică, îşi aşeză mâinile pe umerii lui şi îl sărută uşor pe buze. Fără resentimente. Dar ridică o sprânceană, surprinsă, când mâinile lui se strânseră pe şoldurile ei, ţinând-o locului. Mai era şi altceva?

– M-am gândit la tine.

– I-auzi! Asta s-ar putea să fie un lucru bun.

Lui Alex îi zvâcniră buzele de amuzament.

– Încă nu m-am hotărât. Dar poate am putea începe cu o cină?

- Ce să începem?

- Să ne croim drum spre pat. Pentru că acolo te vreau.

- Ah! șopti ea, pe o expirație un pic mai rapidă și mai tremurătoare decât și-ar fi dorit. Se întrebă cum naiba se întâmplase de se schimbaseră rolurile între ei? Cu siguranță asta scurtează vânătoarea.

- Ai zis cândva că oamenii din profesiile noastre sunt fini observatori ai firii umane. Și ce-am observat eu la tine, McNee, e că probabil ți-ai da seama imediat ce intenții se ascund în spatele oricăror buchete de flori sau alte baliverne pe care ți le-aș putea servi.

Bess își trecu ușor limba peste dinți.

- Păi cred că asta depinde de cât de priceput ești, nu? Trebuie să recunosc că mă atrage ideea, Alexi, dar prefer să iau anumite aspecte ale vieții mele... printre care și sexul, ușor și gradual.

El rânji.

- Asta s-ar putea să fie bine.

Bess nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

- Între timp.... începu ea, dar el nu o lăsă să se retragă din brațele lui.

- Între timp, repetă el, ținând mâinile ferm unde erau. Ia cina cu mine. Doar cina. Atât.

Nu își spusese că nu avea de gând să se mai implice într-o altă relație? Că nu voia să se mai îndrăgostească iar? Ei bine...

- De obicei îmi place doar să iau cina cu cineva.

- Mâine-seară. Sunt de serviciu în seara asta.

- Mâine-seară e foarte bine.

O trase câțiva centimetri mai aproape de el.

- Te fac să fii agitată.

- Ba nu, deloc, protestă ea, gândindu-se că de fapt era complet adevărat ce spunea.

- Te zbați, zise el și rânji din nou, surprins de cât de mult îl mulțumea să știe că o tulburase.

- Am de lucru, atâta tot.

– Şi eu. Ce-ar fi să trec să te iau pe la şapte şi jumătate? Cumnatul meu are un local. Cred că ţi-ar plăcea.

– Să mă îmbrac ca o doamnă sau în nişte haine adevărate?

– Păi în ce categorie intră ce porţi acum?

Bess se uită în jos la puloverul şi pantalonii largi pe care îi purta.

– La haine adevărate.

– Atunci e perfect. Se ridică şi-i înălţă bărbia cu degetul, până când se uitau ochi în ochi. Ai o faţă foarte ciudată, zise el, pe jumătate pentru sine. Ar trebui să fii urâtă.

Ea izbucni în râs, fără a se simţi deloc ofensată de remarca lui.

– Păi chiar am fost. Am ars toate pozele cu mine înainte de optsprezece ani, spuse ea şi îi apăru din nou gropiţa aceea sexy, când îi zâmbi. Bănuiesc că tu ai fost mereu superb.

Alex tresări, chiar dacă ştia că ar fi trebuit să se fi obişnuit până acum să îi fie atribuit termenul acela.

– Surorile mele au fost superbe, îi spuse el. Şi sunt în continuare. Eu şi fratele meu suntem atrăgători într-un fel mai necizelat, aşa...

– Ah! Bărbaţi adevăraţi!

– Exact.

– Şi aţi crescut înconjuraţi de cârduri de femeie adoratoare.

– Am pornit de la cârduri, dar apoi am trecut la hoarde.

Ochii ei se luminară de amuzament şi curiozitate.

– Şi cum a fost să...

Dar el o întrerupse în cel mai rezonabil mod cu putinţă. Îi plăcea tresărirea scurtă a trupului ei, înainte de a i se abandona. Şi felul în care i se înmuia gura, acceptându-l. „Nici o prefăcătorie aici", gândi el, când ea scoase un suspin scurt şi se topi în sărutul acela. Venea simplu şi uşor. Şi la fel de firesc cum era respiraţia.

Şi chiar dacă sistemul lui ameninţa să se supraîncingă, ştia cum să controleze asta. Poate că lungi sărutul acela mai mult decât intenţionase şi îl adânci mai mult decât plănuise. Dar încă mai deţinea controlul. Şi poate... doar preţ de o clipă... îşi imagină cum ar fi fost să încuie uşa, să dea la o parte de pe masă toate hârtiile şi să o ia pe birou, repede şi pasional.

Dar nu era un maniac. Şi îşi aminti asta când începu să îi clocotească sângele în vene. O atingere lentă şi tandră le aducea plăcere amândurora şi îi permitea unei femei să înţeleagă că era apreciată pentru tot ce era.

- *Periculoasă*, murmură el în ucraineană, dezlipindu-şi gura de pe a ei. O femeie foarte periculoasă.

- Poftim? întrebă ea, clipind spre el cu ochi excitant de grei, lipsiţi de concentrare. Ce înseamnă asta?

În clipa aceea, Alex fu nevoit să facă un efort conştient să-şi ţină mâinile blânde şi moi pe umerii ei.

- Am zis că trebuie să plec. Stai departe de străzi, McNee.

Ea îl strigă când el ajunse în pragul uşii:

- Domnule detectiv! Inima îi bubuia în piept şi simţea că i se învârtea capul, dar nu-i plăcea deloc să nu aibă ea ultimul cuvânt. Şi pentru că nu avea nici o idee mai bună despre ce să-i spună, repetă o replică veche din *Hill Street Blues*: „Hai să avem grijă când ieşim pe străzi".

După ce rămase singură, se cufundă pe un scaun, la fel de greoi şi cu grijă, ca o mătuşă bătrână. Cinci minute mai târziu, Lori o găsi exact în acelaşi loc, uitându-se tot în gol.

- Of-of! Lori nu avu nevoie de mai mult decât să arunce o singură privire spre ea şi se aşeză alături. Clătină din cap şi îi întinse lui Bess un pahar de suc. Ştiam eu. Ştiam că o să se întâmple asta din prima clipă în care l-am văzut pe poliţistul ăla superb la petrecerea ta.

- Încă nu s-a întâmplat, zise Bess şi luă o înghiţitură mare de suc. I se părea ciudat că până acum nu-şi dăduse

seama cât de mult i se uscase gâtul. Mă tem că se va întâmpla, da... dar încă nu s-a întâmplat.

- Aveai fix aceeași expresie pe față și atunci când te-ai îndrăgostit de Charlie. Și de Sean. Și de Miguel. Ca să nu mai spunem de...

- Păi atunci hai să nu mai spunem. Se încruntă și își mută atenția spre Lori. Miguel? Ești sigură? Eram sigură că am gusturi mai bune...

- Miguel, da, zise Lori, fără milă. Desigur, ți-a venit mintea la cap în 48 de ore, dar a doua zi după ce te-a dus la operă aveai aceeași expresie stupidă pe chip.

- Am văzut *Carmen*[1], sublinie Bess. Nu cred că expresia de pe fața mea avea vreo legătură cu el. Și-n plus nu sunt îndrăgostită de Alexi. Doar o să luăm cina mâine-seară.

- Mda, așa spui mereu. Așa ai zis și cu George.

Bess își îndreptă umerii.

- George a fost cel mai dulce bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Și faptul că am fost logodită cu el m-a învățat foarte multe lucruri despre înțelegere și compasiune.

- Știu. Și ai fost suficient de înțelegătoare, încât să fii nașa primul său copil.

- Ei, ca să fim sincere, eu i-am prezentat-o pe Nancy, la urma urmei.

- Și el te-a părăsit imediat și a fugit cu ea.

- Nu m-a părăsit. Oh! Tare aș vrea să nu-l mai învinovățești pentru asta. Ruperea logodnei a fost o decizie pe care am luat-o de comun acord.

- Și cel mai bun lucru care ți se putea întâmpla. George era un pămpălău. Un pămpălău plângăcios.

Pentru că era perfect adevărat ce spunea, Bess oftă din greu.

---

[1] Operă cu muzică compusă de Georges Bizet pe un libret de Henri Meilhac și Ludovic Halévi, după nuvela omonimă a lui Prosper Mérimée. Premiera operei a avut loc la Opéra Comique din Paris, la 3 martie 1875. (n.tr.)

– Doar avea nevoie de mult sprijin emoţional.

– Măcar nu te-ai culcat niciodată cu el.

– Se păstra pentru căsătorie.

Se uitară apoi una la alta şi izbucniră în râs. Şi de îndată ce apucă să-şi tragă răsuflarea, Bess clătină din cap.

– N-ar fi trebuit să-ţi spun asta niciodată. Am fost indiscretă.

– Observaţie, anunţă Lori, şi Bess îi făcu semn să continue. Poliţistul sigur nu se păstrează pentru căsătorie.

– Ştiu, zise Bess şi simţi fluturi în stomac, lucru care reprezenta un semnal de alarmă foarte clar. Gânditoare, îşi trecu degetul în jos pe sticla plină de condens. O să traversez podul acesta, când o să ajung la el.

– Bess, tu nu „traversezi" poduri, tu le dai foc, zise Lori şi o strânse uşor de mână, plină de compasiune. Doar ai grijă să nu suferi.

Exista o urmă de regret în zâmbetul lui Bess.

– Am suferit eu vreodată?

Lui Alex îi plăcea foarte mult cum arăta Bess. Şi se gândea că era nevoie de destul de mult rafinament – şi curaj – să poţi să porţi o bluză de culoarea jadului cu pantaloni largi de un albastru intens... mai ales dacă aveai de gând să porţi şi tenişi de culoare roz bombon. Şi totuşi, lui Bess îi ieşea. Şi chiar îi stătea foarte bine. Totul la ea era plin de viaţă. Cugetă apoi că acesta şi era parte din motivul pentru care se dusese la ea la birou ca să-şi ceară scuze pentru comportamentul său.

Şi probabil tot de aceea nu reuşise să şi-o scoată deloc din minte. Pe ea, sau ideea de a se culca cu ea.

Cât despre Bess, ea aruncă o singură privire prin barul lui Zackary Muldoon, Lower the Boom, şi înţelese că o aştepta o seară plăcută şi relaxantă.

Răsuna muzică de la tonomat, murmur de voci şi un amestec de mirosuri bogate şi luxuriante. Un mănunchi de pietre semipreţioase sub formă de pară se legănară la urechile ei, când întoarse capul spre Alex.

- Este grozav aici! Ia zi-mi, mâncarea e la fel de bună cum miroase?

- Şi mai bună, o asigură el.

Flutură din mână relaxat în direcţia barului, în timp ce găsea o masă pentru ei.

La fel ca întotdeauna, barul era plin ochi şi clocotea de voci entuziasmate şi de gălăgie. De când sora lui se căsătorise cu Zack, Alex îşi făcuse un obicei din a veni pe aici măcar o dată pe săptămână, aşa că deja îi cunoştea pe majoritatea clienţilor fideli. Rânji la chelneriţa care veni la masa lor.

- Bună, Lola. Cum îţi mai merge?

- Destul de bine, frumosule. Lola îşi sprijini tava pe şold şi o studie pe Bess din cap până-n picioare. Deşi era cu mai puţin de zece ani mai mare decât Alex, Lola dezvoltase un interes matern faţă de el. Nu se întâmpla prea des ca Alex să vină cu o fată la bar, aşa că Lola considera că era de datoria ei să o cerceteze pe actuala domnişoară. Bun, deci cu ce să vă servesc?

- Tequila, zise Bess şi aruncă zgomotos geanta pe scaunul liber de lângă ea. Seacă.

Alex doar ridică dintr-o sprânceană la adresa alegerii lui Bess.

- Mie adu-mi o bere, Lola. Rachel e pe aici?

- E sus. Şi ar fi bine să fie şi cu picioarele-n sus, adăugă apoi, încruntându-se la tavan. Dar probabil tot o să se strecoare pe aici, până la finalul serii. Nu poţi s-o ţii prea mult timp departe de şefu'.

- Şi ia zi-mi, care-i specialitatea lui Rio în seara asta?

- Paella[1], răspunse Lola şi i se luminară ochii de apreciere. Gustase şi ea şi îi plăcuse la nebunie. L-a înnebunit la culme pe Nick, punându-l să cureţe creveţi.

- Te bagi? o întrebă Alex pe Bess.

[1] Fel de mâncare de origine spaniolă, compus din orez, carne, tipuri de peşte şi legume

- Normal. După ce Lola plecă, Bess își odihni bărbia în palme. Bun. Deci cine-i șeful, cine-i Rio și cine-i Nick?

- Zack e șeful, zise făcând un semn spre bărbatul înalt și cu umeri lați care lucra la bar. Rio e bucătarul... jamaicanul uriaș, care o să-ți pregătească cea mai bună mâncare pe care ai mâncat-o vreodată. Și Nick e fratele lui Zack.

Bess încuviință din cap. Îi plăcea să știe despre personajele principale.

- Și Rachel e căsătorită cu Zack. Îl studie îndelung pe omul din spatele barului, după care zâmbi, plină de apreciere. Impresionant. Și cum l-a cunoscut?

- A fost avocata lui Nick după ce l-am arestat pentru tentativă de jaf.

Bess nici nu clipi, nici nu păru șocată de afirmația lui. Ci doar se aplecă un pic mai mult spre el.

- Și ce fura?

Alex era un pic dezamăgit că nu-i stârnise o reacție mai puternică.

- Electronice... și nici nu se descurca prea bine. Era încurcat cu o bandă de stradă pe vremea aia. Asta se întâmpla cam acum un an și jumătate, zise el, jucându-se absent cu piatra de acvamarin tăiată pătrat de pe degetul ei și privind cum reflecta lumina. Nick avea niște probleme atunci. De fapt, el e fratele vitreg al lui Zack. Și Nick era doar un copil când Zack a plecat de-acasă ca să se înroleze în marină și apoi a murit mama lui. În orice caz, când s-a întors Zack acum câțiva ani, tatăl lui era pe moarte și puștiul era îngropat până la gât în belele.

- Asta e grozav, zise Bess, zâmbind strălucitor la Lola, când le aduse băuturile. Mersi.

Și zâmbetul acela își făcu treaba. Lola îi aruncă lui Alex o privire aprobatoare, după care se duse la bar ca să-i dea raportul lui Zack.

- Păi nu te opri acum.

Alex ridică halba de bere. Știa foarte bine că chiar în clipa aceea Lola îi spunea totul lui Zack despre impresiile și părerile ei legate de partenera pe care și-o alesese pentru seara asta.

- Vrei să auzi toată povestea?

- Sigur că da, răspunse Bess, după care își presără niște sare pe încheietură, o linse și apoi dădu pe gât shot-ul de tequila cu lejeritatea unui bandit mexican. Și în timp ce mușca din felia de lămâie pe care i-o adusese Lola împreună cu băutura, îi rânji lui Zack. Îmi place că e înțepătoare.

- De câte ori poți să faci asta și să scapi cu viață?

- Nu am testat chiar atât de în profunzime. Băutura îi lăsase o arsură plăcută pe gât și în stomac. Am băut zece o dată, dar eram mai tânără pe atunci. Și mai proastă. Bun, acum, hai, continuă, îl îndemnă și se aplecă în față. Zack s-a întors după ce a navigat pe cele șapte mări și l-a găsit pe fratele său în belele.

- Ei bine, da. Nick se încurcase cu gașca „Cobrele", începu Alex.

Și până când le aduse Lola paella, deja se distra copios. Pentru că întotdeauna orgoliul unui bărbat era gâdilat să aibă atenția completă și fascinată a unei femei.

- Și uite așa m-am pomenit în punctul de-a avea pe drum un nepoțel sau o nepoțică de origine irlandezo-ucraineană.

- Grozav! Chiar ai talent la povești, Alexi. Probabil de vină e un pic și sângele ăla țigănesc care-ți curge prin vene.

- Normal.

Ea îi zâmbi, gândindu-se că nu-i lipsea decât un cercel de aur într-o ureche și o vioară într-o mână, ca să fie un țigan sadea - dar era sigură că nu i-ar fi plăcut să audă asta.

- Și nu strică nici că ai o urmă de accent, care mai iese la iveală din când în când. Dar desigur, ai și material de calitatea întâi. Oh! Sunt înnebunită după

finalurile fericite. Din păcate, nu pot avea parte de prea multe în domeniul meu. Odată ce încheiem o treabă, trebuie s-o deşirăm la loc, altfel pierdem audienţă.

- De ce? Credeam că majoritatea oamenilor preferă finalurile fericite.

- Păi da. Dar în telenovele, un personaj îşi pierde avantajul dacă nu are de-a face cu vreo criză sau cu vreo tragedie. Gustă apoi din paella şi suspină mulţumit. De-aia Elana a fost căsătorită de două ori, a avut amnezie, a fost agresată sexual, a avut două pierderi de sarcină şi o cădere nervoasă, a orbit temporar, şi-a împuşcat un fost iubit în autoapărare, a depăşit o dependenţă de jocuri de noroc, a născut gemeni, care au fost răpiţi de o asistentă nebună şi pe care i-a recuperat abia după o lungă, chinuitoare şi periculoasă căutare prin junglele din America de Sud. Mai luă apoi o înghiţitură minunată. Nu neapărat în ordinea asta.

Dar înainte ca Alex să aibă timp că întrebe cine era Elana, Lola veni cu o rundă nouă de pahare.

- Te uiţi la *Păcate secrete?* o întrebă ea pe Bess.

- Cu sfinţenie. Tu?

- Ei bine, da, zise şi ridică din umeri, ştiind că erau mai mulţi clienţi în bar care râseseră de ea pe tema asta. M-a prins când am fost în spital cu fiu-meu cel mai mic. Are zece ani acum. Dar asta se întâmpla pe vremea când Elana era în primul an de rezidenţiat la Millbrook Memorial şi îndrăgostită de Jack Banner. Oh! El, da, era un personaj grozav!

- Unul din cele mai bune, aprobă Bess. Supărat şi autodistructiv.

- Mi-a părut foarte rău când a murit în incendiul acela din depozit. Nu am crezut că Elana va putea depăşi vreodată momentul.

- Ei bine, e o doamnă dură, comentă Bess.

- A trebuit să fie. Cineva o strigă, dar Lola le făcu semn să aştepte. Dacă nu ar fi fost ea, Storm nu s-ar fi adunat niciodată şi nu ar fi ajuns bărbatul care este azi.

– Îţi place de Storm?

– Oh, da, normal! Cui nu i-ar plăcea? Lola chicoti şi dădu ochi peste cap, visătoare. Tipul e fantezia oricărei femei, ştii? Chiar le ţin pumnii lui şi lui Jade. Merită un pic de fericire, după toate prin câte au trecut. Oh, frate! Bine, Harry, gata vin! Poftă bună, îi zise apoi lui Bess şi plecă în grabă.

Bess se întoarse spre Alex, zâmbind.

– Pari un pic confuz.

Dar el doar clătină din cap.

– Voi două vorbeaţi despre personajele alea de parcă ar fi fost oameni adevăraţi.

– Păi chiar sunt, îi spuse Bess şi luă în furculiţă un crevete. O oră pe zi, cinci zile pe săptămână. Tu nu ai crezut niciodată în Batman sau Sam Spade[1]? Scarlett O'Hara, Indiana Jones?

– E doar ficţiune.

– Dar o ficţiune bună îşi creează propria realitate. Şi asta înseamnă divertisment de calitate. Luă solniţa şi rânji. Haide, Alex, chiar şi un poliţist are nevoie de un pic de ficţiune din când în când.

El se uită spre ea, suficient de intens încât să-i facă pulsul să se accelereze şi sângele să-i danseze pe vene.

– Am şi eu destule.

Bess dădu pe gât păhărelul de tequila, dar înţepătura ei pălea aproape complet prin comparaţie cu reacţia pe care o stârni în ea afirmaţia scurtă şi şoptită a lui Alex.

– Va trebui să-mi povesteşti despre ele la un moment dat.

Se uită apoi în jur, când îi pluti la urechi o muzică frumoasă de pian.

Pe peretele de vizavi se afla un pian mare cu coadă. Un tânăr suplu, cu părul de culoarea nisipului, mângâia clapele, făcându-le să suspine pe acorduri de blues.

---

[1] Detectiv particular ficţional, care a apărut prima dată în romanul *Şoimul maltez* (1930) al lui Dashiell Hammett şi apoi în filmul omonim în anul 1941 (unde era interpretat de Humphrey Bogart) (n.tr.)

- El e Nick, îi spuse Alex.

- Serios? Bess înclină capul şi îşi întoarse scaunul ca să vadă mai bine. E foarte bun!

- Da, este. L-a convins pe Zack să aducă pianul în bar cam acum un an. Rachel şi Muldoon au încercat să-l convingă să se ducă înapoi la şcoală ca să-şi termine studiile, dar n-au reuşit.

- Unele lucruri nu se pot învăţa, murmură Bess.

- Aşa se pare. În orice caz, încă mai lucrează în bucătărie cu Rio şi iese şi cântă oricând îi vine cheful.

- Şi face toate femeile din bar să suspine după el...

- E doar un puşti, zise Alex repede... prea repede.

Bess îşi împinse limba în interiorul obrazului şi se întoarse spre el.

- Păi şi bărbaţii mai tineri au farmecul lor pentru o femeie experimentată. De fapt, acum că Jessica s-a angrenat într-o aventură amoroasă pasională cu Tod, care e cu zece ani mai mic decât ea, cotele sunt cinci la unu în favoarea lor.

- Vorbeam despre tine.

Dar ea doar zâmbi.

- Ah, da?

Zack se apropie de masa lor şi-l plesni prietenește pe spate pe Alex.

- Cum e mâncarea?

- Este absolut fantastică! răspunse Bess şi-i întinse mâna, pentru a face cunoştinţă. Tu eşti Zack, nu? Eu sunt Bess.

- Încântat de cunoştinţă. După ce îi strânse rapid mâna lui Bess, Zack îşi puse mâna înapoi pe spatele lui Alex. Tu trebui să fii *acea* Bess cu care s-a întâlnit Rachel jos la secţie...

- Eu trebuie să fiu. Ai un loc grozav aici. Şi acum că l-am descoperit, sigur o să mă mai întorc.

- Asta ne place să auzim, spuse el şi ochii lui albaştri străluciră de o curiozitate prietenească. Alex nu-şi aduce prea des doamnele pe aici. Îi place să ne ţină în ceaţă.

Iar Bess nu se putu abține să nu răspundă amuzamentului pe care îl citea în ochii lui.

- Serios?

- Hei, ușurel, Muldoon, murmură Alex.

- Încă mai este supărat pe mine că i-am furat sora mai mică.

Alex îi aruncă o privire piezișă.

- Credeam doar că are gusturi mai bune. Ridică halba de bere și adăugă, făcând semn în spate cu ea: Și că tot veni vorba....

Bess văzu cum ochii lui Zack se schimbară și inima ei aproape că oftă când recunoscu iubirea din ei. Nu o surprinse deloc când Rachel veni la masa lor.

- Ce se întâmplă aici? ceru să știe Rachel. Dați o petrecere și pe mine nu m-a invitat nimeni?

- Stai jos, îi spuseră ferm Zack și Alex, la unison.

- M-am săturat să stau jos. Se întoarse apoi spre Bess, ignorându-i pe amândoi. Îmi pare bine să te revăd. Inhală apoi adânc și plină de apreciere. Mmm! Paella lui Rio! Incredibilă, nu-i așa?

- Oh, da, fabuloasă. Alex tocmai îmi povestea cum v-ați cunoscut voi doi.

- Oh? se miră Rachel și ridică dintr-o sprânceană.

- N-ai vrea să ni te alături și să-mi spui și varianta ta?

Douăzeci de minute mai târziu, Alex nu putea să nu recunoască faptul că prin atitudinea ei prietenoasă și relaxată, Bess o convinsese pe Rachel să ia loc și să se relaxeze într-un fel în care el și Zack nu ar fi reușit niciodată prin îngrijorarea lor acaparatoare.

Cugetă apoi că pentru o femeie care era atât de energică și plină de vervă, cu siguranță avea un mod anume - foarte interesant, de altfel - de a liniști oamenii și de a-i face să se simtă în largul lor.

Și avea un dar de a asculta toate detaliile și de a pune mereu toate întrebările potrivite. Dar și pentru a întreține atmosfera, ba chiar fără nici cel mai mic efort.

Nu îl surprindea deloc că putea să vorbească nestingherită şi despre muzică cu Nick, când fu şi el chemat să li se alăture, sau despre mâncare cu Rio, când îi rugă să o lase să meargă în spate în bucătărie pentru a-l complimenta pe bucătar pentru mâncarea delicioasă. Şi nu fu surprins nici când ea şi Rachel stabiliră să se întâlnească să ia prânzul împreună săptămâna care urma.

- Îmi place familia ta, afirmă Bess, urcând în taxi.

- Ai cunoscut abia o parte din ea.

- Ei bine, chiar îmi plac cei pe care i-am cunoscut. Dar mai exact cât de o parte? Adică cine-ar mai fi?

- Părinţii mei. O soră, soţul ei şi cei trei copii ai lor. Un frate, soţia lui şi copiii lor. Dar tu?

- Hmmm?

- Cum stai la capitolul familie?

- Ah... eu am fost singură la părinţi. Şi locuiesc cu toţii în New York?

- Toţi mai puţin Natasha, răspunse el, jucându-se cu buclele de la ceafa ei. Nu vorbeşti prea mult despre tine.

- Glumeşti? replică şi izbucni în râs, de parcă şi-ar fi dorit să se ghemuiască precum o pisică sub degetele lui calde care îi atingeau pielea. Nu mă opresc niciodată din vorbit.

- Pui întrebări. Vorbeşti despre lucruri, evenimente, despre alte persoane, despre personajele tale. Dar nu prea vorbeşti despre Bess.

Ea îşi zise că ar fi trebuit să se gândească la faptul că un poliţist va observa ce nu observau ceilalţi oameni în general.

- Păi nici nu am avut atât de multe conversaţii până acum, sublinie ea.

Iar când întoarse capul, gura ei se afla dintr-odată extrem de aproape de a lui. Şi se pomeni dorindu-şi foarte mult să îl sărute. Şi nu doar ca să-i distragă atenţia de la ce vorbeau. La urma urmei, nu avea nimic de ascuns. Cu toate acestea, nu vorbi, ci se întinse şi-şi lipi buzele de ale lui.

Degetele lui se încordară pe ceafa ei, când schimbă unghiul sărutului și starea acestuia fu ușor, relaxat și prietenos doar o fracțiune de secundă. Pentru că apoi se întunecă de pasiune, devenind mai adânc și mai prelung. Și presărate printre arome și texturi se simțeau indiciile fierbinți a ceea ce va urma.

„Se pornește o furtună!", își zise Bess. Oh, Doamne, Dumnezeule! Nu putuse rezista niciodată unei furtuni!

Inima deja îi bubuia în piept, când el își mută buzele pe tâmpla ei.

- Chiar că știi cum să schimbi subiectul, McNee...

- Ce subiect?

Mâna lui alunecă în jos pe gâtul ei, cuprinzând-o ușor. Alex îi putea simți pulsul accelerat precum bătăile aripilor unui porumbel. Iar ritmul acela i se părea la fel de seducător precum niște tobe care răsunau într-o junglă.

- Tu. Și n-ai reușit decât să mă faci și mai curios.

- Păi nu sunt prea multe de zis.

Neliniștită și confuză din cauza acelor senzații, se retrase când taxiul trase pe dreapta și opri.

- Se pare că am ajuns.

Alunecă ușor pe banchetă și se dădu jos, în timp ce Alex îl plătea pe șofer. Realiză cu stupoare că i se înmuiaseră un pic genunchii. Încă o primă dată. Mda, în mod cert trebuia să se gândească serios la Alexi Stanislaski.

- Nu trebuie să mă conduci, continuă ea, surprinsă să-și dea seama că o neliniștea un pic să vadă taxiul plecând și lăsându-i singuri pe trotuarul întunecat.

- Și asta înseamnă că n-o să mă inviți înăuntru.

- Nu, răspunse ea și afișă un zâmbet mic, trecându-și degetele în sus și în jos pe breteaua genții. Dar și-ar fi dorit să-l invite. Ba chiar o uimea și pe ea cât de mult și-ar fi dorit s-o facă. Cred că ar fi mai înțelept să nu.

El acceptă asta, pentru că alegerea trebuia să fie a ei. Iar perspectiva că s-ar fi putut răzgândi pe parcurs i se părea de o mie de ori mai îngrozitoare.

- Hai să mai facem asta.

- Da.

Alex se întinse și îi acoperi mâna agitată cu a lui, luând-o și ridicând-o la buzele sale.

- Curând.

Și în clipa aceea, Bess simți ceva, o durere vagă și aproape insesizabilă în inimă. O nedumerea foarte mult apariția ei, așa că își retrase mâna.

- Bine. Curând. Noapte bună.

- Stai. Și înainte să apuce să se întoarcă de la el, Alex îi cuprinse fața în palme și o ținu așa câteva secunde, studiind-o, înainte de a-și coborî gura spre a ei.

Urmă un sărut ca o șoaptă, dar presiunea buzelor lui era atât invadatoare, cât și convingătoare. Iar când îi răspunse, se pomeni că sărutul făcea acea durere stranie să crească, să se întețească și să se împrăștie. Se simțea complet neajutorată, așa că se prinse tare cu mâinile de încheieturile lui, luptându-se să-și mențină echilibrul. Pentru că, în ciuda faptului că gura lui rămânea incredibil de blândă, pulsul pe care îl simțea sub degete alerga în același ritm cu al ei.

O eliberă apoi și făcu un pas în spate. Și se uita în ochii ei cu o asemenea intensitate, încât avu o clipă senzația că putea vedea ce se ascundea în sufletul ei.

- Noapte bună.

Bess reuși să încuviințeze din cap scurt, înainte de a pleca în grabă.

Era ceva cu Bess, se gândi Alex, în timp ce aștepta răbdător să se aprindă lumina în apartamentul ei de la ultimul etaj. Era ceva nedefinit și greu de descris în cuvinte. Și va trebui să descopere exact despre ce era vorba.

capitolul 5

Ultima persoană pe care se aştepta să o vadă Bess, când pleca de la birou câteva zile mai târziu, era Rosalie. Femeia aceea ieşea în evidenţă chiar şi în mulţimile grăbite şi zumzăitoare care împânzeau centrul oraşului. Bess rămase o clipă blocată de uimire, după care zâmbi şi traversă strada.

- Bună. Pe mine mă aşteptai?

- Da.

- Păi ar fi trebuit să vii înăuntru atunci, zise Bess, schimbând în cealaltă mână greutatea genţii şi a servietei sale.

- M-am gândit că ar fi mai bine pentru tine să te aştept aici.

- Nu fi prostuţă...

Dar cuvintele i se stinseră imediat, când încercă să se uite în jurul lentilelor fumurii ale ochelarilor mari de soare pe care îi purta Rosalie. Curcubeul acela de culori din jurul ochiului ei stâng nu se datora întru totul produselor cosmetice. Şi atunci dispăru şi zâmbetul ei prietenos.

- Ce-ai păţit?

Rosalie ridică din umeri.

- Bobby. S-a înfuriat un pic în legătură cu seara aceea.

- Dar e josnic!

- Am păţit-o şi mai urât de atât.

- Nemernicul! mârâi Bess printre dinţii încleştaţi. Dar pe sub furia aceea se ascundea un sentiment îngrozitor de vinovăţie. Îmi pare rău. Îmi pare îngrozitor de rău. A fost vina mea.

- Nu-i vina nimănui, soro. Pur şi simplu aşa stau lucrurile.

– Poate, dar n-ar trebui să stea așa. Și dacă n-aș fi... Dar nu-și mai termină ideea, știind că în viața reală nu era ca într-un scenariu – nu te puteai întoarce în trecut ca să schimbi ceva. Vrei să mergi la poliție? Vin cu tine... și am putea să...

– La naiba, nu! exclamă Rosalie și scoase un sunet gâtuit, care era un fel de râs. Dacă aș încerca asta, aș păți mult mai rău decât un ochi vânăt. Și dacă ai senzația că e vreun polițist pe lumea asta căruia să-i pese măcar cât negru sub unghie de o prostituată cu un ochi vânăt, atunci *chiar ești* la fel de proastă pe cât pari.

Bess se gândi imediat că lui Alex i-ar fi păsat. Refuza să creadă altceva.

– Facem oricum vrei tu...

Rosalie își scoase o țigară și țuguie buzele, când o aprinse.

– Ascultă, ai zis că o să mă plătești ca să vorbesc. M-am gândit că mi-ar prinde bine banii ăia în plus. Și acum sunt în timpul meu liber.

– Bine. Deja începuseră să i se învârtă rotițele în cap. Cât faci de obicei într-o noapte?

Din obișnuință, Rosalie dădu să umfle suma, dar descoperi că minciuna aceea îi stătea în gât.

– După ce-și ia și Bobby partea lui, îmi mai rămân cam șaptezeci și cinci. Poate o sută în nopțile bune. Afacerile nu mai merg la fel de bine ca înainte.

– Vorbim. Neatentă, Bess se uită după un taxi. N-o să găsim niciodată un taxi la ora asta, murmură ea. Eu stau cam la douăzeci de străzi de aici. Te deranjează să mergem pe jos?

Odată ce ajunseră la apartamentul lui Bess, Rosalie își lăsă ochelarii mai jos pe nas și fluieră. Nu se putu abține, așa că se duse la una dintre ferestrele mari laterale. Printre alte clădiri, putea vedea și o parte a East River. Zgomotul traficului era atât de silențios, încât aproape căpăta o rezonanță muzicală. Era complet diferit de vacarmul și haosul în care își ducea ea zilele.

- Oh, Doamne! Chiar că locuieşti sus!

- Ce zici să luăm cina? o întrebă Bess, descălţându-se din automatism. Putem comanda ceva. „Carne roşie", gândi Bess. Şi în clipa aceea ar fi putut să o mănânce şi crudă. Ia loc, te rog, mă duc să aduc nişte vin.

„Vin!", repetă în minte Rosalie, în timp ce se întindea pe pernele moi şi luxuriante ale canapelei din mijlocul camerei. Oh, da! Un pahar de vin suna absolut minunat.

- Şi ai bani să plăteşti toate astea numai din ce scrii?

- În mare parte, da. Dintr-un impuls, Bess alese una dintre cele mai bune sticle de vin pe care le avea în bar. Nu eşti vegetariană, nu?

Rosalie pufni imediat.

- Fii serioasă!

- Bun, pentru că am poftă de friptură.

După ce îi întinse lui Rosalie un pahar cu vin, ridică receptorul şi sună să comande cina.

- Nu am atâţia bani să plătesc asta.

- Fac eu cinste, o asigură Bess şi apoi se ghemui pe canapea. Am nevoie de un consultant, Rosalie. Se gândi că ceea ce voia să facă însemna să-şi asume un risc destul de mare, dar se hotărî că la fel era şi respiratul. Îţi dau cinci sute de dolari pe săptămână.

Rosalie mai că se înecă cu vinul.

- Cinci sute de dolari numai ca să-ţi spun despre cum e să faci trotuarul?

- Nu. Vreau mai mult de atât. Vreau să ştiu de ce. Vreau să-mi spui şi despre celelalte femei. Ce le-a făcut să se apuce de prostituţie. Şi când îţi pun o întrebare, o să mă aştept la un răspuns. Acum vocea ei era fermă şi energică şi vorbea strict afaceri. Şi o să-mi dau seama dacă mă minţi.

Ochii lui Rosalie erau aprigi şi intenşi.

- Ai nevoie de toate astea pentru un serial la TV?

- Ai fi surprinsă. În realitate, lucrurile mergeau cu mult dincolo de miza serialului. O înfuria la culme

vânătaia lui Rosalie. Mai cu seamă că ea fusese de vină, cugetă Bess. Așa că va găsi o cale de a rezolva lucrurile și de a se revanșa față de femeia aceasta. Dar să știi că o să cumpăr mult din timpul tău pentru cinci sute de dolari pe săptămână, Rosalie. Poate ai vrea să-ți iei o mică vacanță de la Bobby.

- Eu decid ce fac cu timpul meu după ce vorbesc cu tine.

- Absolut. Dar dacă te-ai hotărî că ai vrea să iei o pauză de la străzi și dacă ai avea nevoie de un loc în care să stai în timpul ăsta, aș putea să te ajut.

- De ce?

Bess zâmbi.

- De ce nu? Nu m-ar costa nimic în plus.

Rosalie cugetă o clipă asupra ofertei sale. I se părea cel puțin curios.

- O să mă gândesc la asta.

- Bine. Putem să începem imediat, atunci. Se ridică apoi ca să-și adune carnețelele, creioanele și reportofonul. Ține minte că vorbim de un serial care e difuzat în timpul zilei și asta ne îngrădește în anumite aspecte. Va trebui să filtrez foarte multe dintre informațiile pe care mi le spui. Ce-ar fi să te pun puțin la curent cu firul narativ?

Rosalie doar ridică din umeri.

- Cum vrei. Sunt banii tăi.

- Da, sunt. Se așeză înapoi pe canapea și tocmai îi povestea despre pânza de păianjen complicată din Millbrook - spre uimirea și confuzia lui Rosalie -, când auzi interfonul liftului ei privat. Fără a se opri din vorbit, se duse și descuie ușa. Așa... și una peste alta, personalitatea Josie este complet opusă lui Jade. Și cu cât devine mai puternică, cu atât mai confuză și mai speriată este Jade. Și nu-și mai amintește unde a fost sau ce-a făcut, când intră în peisaj Josie. Și pierderile de timp și de memorie devin tot mai lungi.

- Sună ca și când doamna are nevoie de-un psihiatru.

– De fapt, chiar o să se ducă la consultaţii la Elana – care este medic psihiatru –, dar asta ceva mai încolo. Şi apoi sub hipnoză... Ah! A venit mâncarea. Când se auzi liftul oprind la etajul ei, Bess deschise uşa. Doar că în secunda imediat următoare îi încremeni zâmbetul pe buze. Alexi...

– Chiar nu te oboseşti să întrebi cine e înainte să deschizi uşa şi să laşi pe oricine să intre?

Clătină din cap, cu dezaprobare, dar apoi o prinse de bărbie şi o sărută.

– Nu... adică... nu atunci când aştept pe cineva. Ce faci aici?

– Te sărut?

În clipa aceea nu era deloc la fel de afectuoasă cum se obişnuise el să fie. Şi abia atunci realiză că îi spusese că aştepta pe cineva. „Dar pe cine? Un bărbat? Oare are o întâlnire? Sau un amant?" Ochii lui deveniră brusc reci şi făcu un pas în spate.

– Cred că ar fi trebuit să sun mai întâi.

– Nu. Adică, da. Adică... eşti liber în seara asta?

– Mă întorc la muncă în câteva ore.

– A, bine...

Interfonul sună atunci din nou.

– Ai putea foarte uşor să-i spui că sunt instalatorul.

Uimită şi nedumerită de afirmaţia lui, Bess intră înapoi ca să deschidă.

– Cui să-i spun?

– Tipului care urcă acum.

– De ce i-aş spune băiatului de la livrări că eşti instalator?

– Băiatului de la livrări? Se auzi un sunet din interiorul apartamentului ei, şi Alex se apropie de uşă. Nu era gelos, la naiba! Ci era doar curios. Dar cred că ai deja companie, nu? zise el şi deschise mai larg uşa de la intrare.

– De fapt, da... începu ea, dar apoi se dădu bătută şi-i făcu semn să intre. Tocmai ne pregăteam să luăm cina.

Alex se uită spre canapea, când Rosalie se ridică în picioare. Bess stătea între ei şi se simţea cumva prinsă la mijloc între două valuri izbitoare de ostilitate.

- Ce naiba caută ea aici?

- Ai chemat poliţia, zise Rosalie, pe un ton acuzator, înainte ca Bess să aibă timp să răspundă. Ai chemat blestemaţii de gabori!

- Nu, n-am chemat nici o poliţie.

Dar Rosalie deja traversa încăperea cu paşi mari. Bess îşi dădu seama imediat că dacă femeia ajungea la uşă, şi-ar fi pierdut orice ocazie.

- Rosalie! zise ea şi o prinse de braţ. Nu l-am chemat eu.

- Şi de ce naiba *nu?* izbucni atunci Alex.

- Pentru că nu e treaba ta. Bess se răsuci spre el furtunos, încă strângând-o de braţ de Rosalie. E casa mea şi ea e invitata mea.

- Şi tu eşti mai nebună decât credeam!

Analizând situaţia din zbor, Rosalie se mai relaxă un pic.

- Voi doi aveţi o chestie, nu?

- Da, mârâi Alex.

- Nu! izbucni Bess, dar apoi oftă. Să zicem că suntem undeva pe la mijloc, mormăi. Îşi scoase portofelul din geantă, când auzi liftul sosind. Scuzaţi-mă, dar a venit mâncarea.

În timp ce îl zorea pe băiatul de la livrări înăuntru ca să aşeze masa, Alex şi Rosalie rămaseră uitându-se unul la altul cu antipatie şi suspiciune reciprocă.

- Ce joc încerci să faci aici, Rosalie?

- Nici un joc, zise şi apoi îi aruncă un zâmbet, la fel de sălbatic şi ameninţător ca al unui rechin. Sunt consultant plătit. Doamna ta m-a angajat.

- La naiba cu asta! Tăcu apoi o clipă, studiindu-i ochiul vânăt. Bobby ţi-a făcut aia?

Rosalie ridică bărbia sfidătoare.

- M-am lovit de o uşă.

- Sigur că da.

Chiar îi păsa. Şi probabil Bess ar fi fost surprinsă să afle exact cât de mult îi păsa. Iar Rosalie mai mult ca sigur ar fi fost absolut uluită. Dar în acelaşi timp ştia foarte bine că existau lucruri care nu puteau fi reparate.

- Păi atunci poate vrei să fii mai atentă pe unde calci.

- Nu fac aceeaşi greşeală de două ori.

Alex se întoarse dinspre ea, cu mâinile încleştate în pumni în buzunare.

- Vreau să vorbesc cu tine, McNee.

- Oh, mai taci odată, zise ea şi nici nu se obosi să ridice privirea în timp ce număra banii pe care avea să i-i dea curierului. Nu vezi că încerc să-mi dau seama ce bacşiş trebuie să las? Poftim... zise apoi amabilă, întinzându-i plata şi un bacşiş generos.

- Mulţumesc, doamnă, spuse băiatul de la livrări, îndesând bancnotele în buzunar. Să aveţi poftă bună.

- E suficientă mâncare aici pentru trei persoane, spuse Bess, întorcându-se spre Alex. Dar nu rămâi la masă dacă ai de gând să fii mojic.

- Mojic? Cuvântul acela îl făcu să-i sară mustarul. Ajunse lângă ea din doi paşi mari. Crezi că e *mojic* din partea mea să te întreb dacă ţi-ai pierdut minţile, când vin aici şi aflu că ai invitat o prostituată la cină?

Bess miji ochii.

- Afară!

- La naiba, Bess!

- Am zis afară! exclamă ea şi-l împinse spre uşă. Am ieşit la o singură întâlnire, îi aminti ea. *Una singură!* repetă apăsat. Poate că mi-a plăcut ideea că ar putea fi ceva mai mult între noi, dar asta nu-ţi dă nici un drept să vii în casa mea şi să-mi spui ce să fac sau cu cine să vorbesc.

El o apucă de mână înainte ca ea să apuce să-l împingă din nou.

- N-are nimic de-a face una cu altă!

– Ai dreptate! Ai perfectă dreptate. Ceea ce ar fi trebuit să spun, domnule detectiv, e că îmi conduc viaţa aşa cum consider *eu* de cuviinţă! Îşi smuci mâna dintr-a lui şi îl împunse cu degetul în piept. Eu şi numai eu! Singură! Ai prins ideea?

– Da. Se întrebă cum i-ar fi plăcut să-şi ia una peste bărbia aceea mică şi ascuţită. Am eu o idee pentru tine...

O prinse în braţe, o trase spre el şi o sărută apăsat şi pasional. De data asta fără atingeri blânde sau fineţuri. Numai pasiune fierbinte. Sărutul dură numai câteva secunde, dar tot reuşi să-şi facă treaba şi o şocă de rămase mută de uimire.

– Lucrurile se mai schimbă, McNee. Îi dădu drumul, dar ochii lui întunecaţi şi furioşi o ţintuiau în loc. Obişnuite-te cu asta!

După aceea ieşi furtunos din apartamentul ei, trântind uşa în urma lui.

– Ca să vezi! murmură Bess şi inspiră adânc. Şi apoi încă o dată. Îşi simţea gâtul ars şi uscat. Ce tupeu nemaipomenit poate să aibă! Cine naiba se crede să mărşăluiască aici aşa? Puse mâinile în şolduri şi se răsuci furioasă spre Rosalie. Ai văzut?

– Era şi greu să nu văd.

Rânjind, Rosalie luă un cartof prăjit proaspăt şi fierbinte de pe farfurie.

– Dacă el are senzaţia că îl las să scape cu asta... cu... cu *atitudinea aia*.... atunci se înşală amarnic!

– Tipul e nebun după tine.

– Poftim?!

– Soro, în caz că nu te-ai prins, este ca un căţeluş îndrăgostit.

Bess apucă paharul ei cu vin şi luă o înghiţitură mare.

– Nu fi ridicolă! Doar se dădea mare!

– Mhmmm! Eu, dacă aş avea un bărbat care să se uite la mine aşa, aş face unul din două lucruri.

- Ce lucruri?

- Ori aş sta pe spate şi aş savura fiecare clipă, ori aş fugi mâncând pământul.

Bess se încruntă, după care se aşează la masă şi luă furculiţa.

- Nu-mi place să o facă cineva pe şeful cu mine.

- Eu aş spune că depinde şi cine o face. Se aşează şi ea şi se repezi direct în friptura din faţa ei. Dar sigur este un bărbat extrem de atrăgător... pentru un gabor, vreau să zic.

Bess îşi înfipse furculiţa în salată.

- Nu vreau să vorbesc despre el.

- Cum vrei, tu plăteşti nota... îi aminti Rosalie.

Bess mârâi aprobator, după care încercă să mănânce. Al naibii poliţist! gândi apoi. Îi pierise complet pofta de mâncare.

Cu siguranţă îţi oferea un sentiment de nedescris să baţi măr un obiect inanimat. Alex considerase mereu extrem de prolifică terapia de genul acesta, care implica o pereche de mănuşi şi un sac de box. Şi din moment ce aceste lucruri erau atât de accesibile oricui, nu-şi putuse da seama niciodată de ce mulţi oameni simţeau nevoia să se întindă pe canapeaua unui psihiatru.

Cel puţin până de curând.

Pentru că acum, douăzeci de minute de transpiraţie şi de izbit sacul de box nu-i mai alinau aproape deloc frustrarea principală. Folosise mereu metoda sălii şi a refulării prin box - când se afla în mijlocul unui caz dificil, când unul mergea prost sau când un caz care părea solid se ducea pe apa sâmbetei în instanţă. Şi aceleaşi ingrediente funcţionaseră de minune pentru el ori de câte ori se certase cu familia sau cu prietenii - sau când avusese probleme cu femeile.

Dar nu şi de data asta.

Pentru că indiferent cu ce îi intrase pe sub piele McNee, nu părea să se poată elibera de asta aruncând pumni la sala se sport.

- Așa de multă energie, așa de dimineață....

Vocea aceea familiară îl făcu pe Alex să clipească ca să-și îndepărteze din ochi sudoarea care i se strecurase în ochi pe sub bandana pe care o purta. Fratele lui, Mikhail, și nepotul său de doar zece luni - Griff - stăteau acolo ținându-se de mână, uitându-se la el și afișând rânjete identice.

- L-ai scos din casă pe taică-tu cu noaptea în cap, nu, durule? întrebă Alex și îl săltă în brațe pe Griff ca să-l sărute.

Iar Griff gânguri ceva, mulțumit. Singurul cuvânt pe care-l putu descifra Alex din limba aceea străină foarte ciudată pe care o vorbea copilul fu „mama".

- Sydney e obosită, îi explică Mikhail. O țin trează noaptea anumite țipete și urlete. Ăsta mic se trezește cu noaptea-n cap, zise și-i ciufuli afectuos părul fiului său. Așa că m-am gândit să venim până la sală ca să ridicăm niște greutăți. Nu?

Griff rânji și flexă brațele.

- Tata.

- Mușchii tăi sunt mai mari, îl asigură Alex.

- Hei! Ia te uită! A sosit Giff-man! exclamă Rocky, fostul campion de la categoria ușoară, care deținea sala aceea, după care fluieră și întinse brațele cu mușchi zvelți. Hai la mine, campionule!

Griff chițăi de plăcere, se zvârcoli să scape din brațele lui Alex și înaintă legănat pe picioarele mici și nesigure.

- Mai bine ai grijă, Rock, îi strigă Mikhail. E foarte alunecos!

- Mă descurc eu cu el, zise Rocky, cu toată încrederea unui om care fusese deja bunic de patru ori și-l ridică în brațe pe Griff. Noi avem treabă, îi spuse apoi lui Mikhail. De ce nu vorbești cu fratele tău aici de față

ca să-l întrebi de ce săptămâna asta a venit de trei ori să-mi trosnească echipamentele?

- Băgăciosule, murmură Alex. E mai rău decât o babă curioasă.

Mikhail ridică dintr-o sprânceană, când Alex reîncepu să care pumni în sac.

- Că tot veni vorba despre femei...

- Nu vorbeam de femei.

- De ce ar veni bărbaţii în astfel de locuri, dacă nu să vorbească despre femei?

Muzicalitatea limbii ucrainene se rostogolea melodios de pe buzele lui Mikhail.

Alex se întrebă dacă fratele său îşi dădea seama cât de mult suna ca tatăl lor.

- Ca să pocnească lucruri, replică Alex, tăios. Ca să înjure şi să transpire.

- Mda, şi de-asta. Deci zi aşa, e vorba de o femeie, ei?

- Mereu e vorba de o afurisită de femeie, zise Alex, printre dinţii încleştaţi.

- Şi din câte am înţeles, pe asta o cheamă Bess....

Deşi tocmai ce se pregătea pentru o nouă lovitură, pumnul lui Alex se opri în aer de şoc. Se răsuci şi îşi şterse cu antebraţul transpiraţia de pe frunte.

- De unde ştii despre Bess?

- Mi-a zis Rachel, răspunse Mikhail, mulţumit şi afişă un rânjet larg. Şi mi-a mai zis şi că această Bess nu-i neapărat frumoasă, cât e unică. Şi că-i deşteaptă. Ăsta nu-i genul tău obişnuit de femei, Alexi.

- Bess nu e genul nimănui. Alex se întoarse din nou spre sac, simulă un croşeu de dreapta şi apoi izbi sacul cu pumnul stâng. Unică... repetă şi pufni. Oh, da, exact aşa e. Faţa ei arată de parcă Dumnezeu a fost neatent în ziua aia şi a amestecat trăsăturile a cinci femei diferite. Are ochii prea mari, bărbia prea ascuţită şi nasul strâmb. Pumnul lui înmănuşat întâlni din nou sacul. Şi are o piele ca de înger. Îmi lasă gura apă ori de câte ori o ating...

- Hmm... Va trebui să o văd şi eu, atunci.

- Am jurat să renunţ la femei, îi spuse Alex, printre mârâituri. N-am nevoie de bătăi de cap. Lui Bess chiar nu-i funcţionează toate sinapsele în acelaşi timp. Poate Rachel crede că-i deşteaptă pentru că a făcut o facultate.

- La Radcliffe, îi oferi Mikhail. A luat prânzul cu Rachel şi a întrebat-o ea.

- La Radcliffe? Alex scoase o expiraţie prelungă şi exasperată şi apoi se sprijini de sac. Mda, atunci se înţelege.

- Şi i-a mai zis lui Rachel şi că voi doi aţi avut o... o mică neînţelegere.

- Eu am înţeles perfect. Uite ce e, o fi făcut ea o facultate de-asta scumpă şi de fiţe, dar n-are minte nici cât să umpli o lingură. Şi n-am nevoie să mă bag într-o relaţie cu o tipă aşa de aeriană.

Hohotul de râs al lui Mikhail răsună cu ecou prin sala de sport.

- Asta vine de la un bărbat care odată ieşea cu Miss Cheie Tubulară....

- Era Miss Carburator.

- Oh, da... asta-i complet diferit.

Buzele lui Alex zvâcniră de amuzament şi trase un pumn sacului fără entuziasm. Să transpire la sală nu reuşise să-l relaxeze deloc, însă cinci minute cu Mikhail sigur îşi făceau treaba de minune.

- În orice caz, am încheiat-o înainte să începem. Şi ne e mai bine la amândoi aşa.

- Fără îndoială ai dreptate.

- Ştiu că am dreptate. Am fi privit mereu lucrurile din perspective diferite. Şi ea se uită la totul cruciş. Nu vede nimic aşa cum ar trebui.

- Sună ca o femeie foarte dificilă...

- Dificilă, repetă Alex, după care întinse mâinile pentru ca Mikhail să-i dezlege mănuşile. Cuvântul ăsta nu o descrie nici măcar pe jumătate. Se poartă mereu aşa

amabil şi relaxat, că ai zice că nu ai putea s-o enervezi cu nimic. Şi apoi îi subliniezi o greşeală - tot pentru binele ei, desigur - şi îţi sare la jugulară. Te dă afară din casă!

Mikhail îşi muşcă obrazul pe interior, gânditor.

- Mda, ţi-e mai bine fără ea.

- Mie-mi spui?! zise Alex, aruncând deoparte mănuşile şi îndoindu-şi braţele. Cine are nevoie de femei nebune?

- Bărbaţii!

- Mda, mârâi Alex, după care oftă din greu şi-i aruncă fratelui său o privire plină de amărăciune. O vreau aşa de mult că nu mai pot nici să respir...

- Cunosc sentimentul, zise şi îi trase un pumn amical în umărul transpirat. Păi şi atunci du-te şi ia-o.

- Să mă duc s-o iau, repetă Alex.

- Pune-o un pic la locul ei.

În ochii lui Alex apăru o strălucire periculoasă, pe care Mikhail o cunoştea mult prea bine.

- S-o pun la locul ei... da.

- Hei! îi strigă Mikhail, când fratele său mărşălui furtunos. Duşurile sunt în partea ailaltă!

- O să fac un duş la secţie. Ne vedem mai târziu.

- Mai târziu, da, aprobă Mikhail.

Plecă apoi să-l caute pe fiul său, întrebându-se cât de curând o va cunoaşte pe femeia aceea unică, nebună şi fără minte.

Din tot ce auzise, părea perfectă pentru fratele lui.

Bess nu era niciodată în cea mai bună formă dimineaţa şi bănuia că era ceva ce se aplica în cazul tuturor oamenilor. Tocmai îi suna alarma de deşteptare, când auzi nişte bubuituri puternice în uşa ei. Sunetul alarmei îl ignora deja de mai bine de zece minute, dar ciocănitul acela insistent o făcu să se târască jos din pat.

Cheaună, îşi trase un halat subţire de mătase peste o cămaşă de noapte la fel de subţire şi se împletici spre uşă.

- Ce naiba se întâmplă? ceru ea să știe. E incendiu sau ceva?

- Sau ceva, îi spuse Alex, când deschise ușa cu forță.

Bess își trecu mâna prin păr, străduindu-se să se trezească și să se concentreze. Halatul îi alunecă de pe un umăr.

- Cum ai ajuns aici?

- I-am fluturat insigna paznicului de jos. Închise ușa în spatele lui și o sorbi din priviri. Ar fi fost multe de spus despre o femeie somnoroasă, îmbrăcată în mătase șifonată. Te-am trezit, McNee?

- Cât e ceasul? întrebă ea, după care se întoarse și se duse după mirosul cafetierei, care era setată să pornească în fiecare zi, dimineața la ora șapte și douăzeci. Ce zi e?

- Joi.

O urmă în timp ce-și croia drum buimacă prin living și înspre bucătăria mare, decorată în alb și albastru-închis. În centrul insulei din bucătărie se afla un aranjament imens de orhidee proaspete. Cine și-ar fi pus orhidee în bucătărie? cugetă el. Numai Bess!

- Vreo șapte și jumătate.

- Dimineața? se miră ea și întinse orbește după o cană. Și ce cauți aici la șapte și jumătate într-o joi dimineață?

- Asta... zise și o răsuci spre el.

Gustul gurii ei - caldă și moale, după somn - îl făcu să mârâie de plăcere. Și înainte ca ea să aibă timp să gândească - pentru că nu voia ca nici unul din ei să aibă timp să se gândească prea mult - își strecură limba printre buzele ei și o seduse. Corpul ei se încordă o clipă de la invazia neașteptată, dar apoi se relaxă, topindu-se lângă el precum ceara unei lumânări atinse de flacără.

Prin vâjâitul puternic al sângelui, care îi asurzea urechile, auzi pocnetul cănii de porțelan, care îi alunecă dintre degete și se sparse de gresie.

Oare încă mai visa? se întreba Bess. Visele ei fuseseră mereu extrem de vii, dar asta... nu, cu siguranţă nu ar fi fost posibil să simtă atât de multe şi o asemenea dorinţă disperată într-un vis.

Şi îi putea simţi gustul. Chiar îi simţea gustul. Un amestec ameţitor de masculinitate, dorinţă şi sudoare sărată. Absolut delicios! Gura lui era atât de fierbinte şi nestăvilită, la fel cum îi simţea şi mâinile prin mătasea subţire pe care o purta.

Putea simţi plăcile reci de gresie sub tălpi, care veneau ca un contrast izbitor şi exaltant cu explozia de fierbinţeală în care se pomenea învăluită. Obrajii lui erau aspri sub mâinile ei, excitant de aspri. Şi apoi îşi auzi vocea, ca un sunet înăbuşit şi confuz, când încercă să-i rostească numele.

- Trebuie să mă trezesc, reuşi ea să articuleze, când buzele lui le părăsiră pe ale ei ca să îşi croiască, în schimb, cărare de sărutări pe gâtul ei.

- Eşti trează.

Trebuia să o atingă... măcar o dată. Trebuia să o facă, indiferent cât de incorect ar fi părut avantajul său. Aşa că îi cuprinse sânii în palme, luându-le forma fermă prin mătase şi atingându-şi extrem de uşor degetele mari de sfârcurile ei întărite.

- Vezi? continuă el, pe jumătate ameţit.

Bess nu fusese niciodată genul de femeie care să leşine de emoţie, dar se temea că era posibil ca aceasta să fie prima dată.

- Trebuie să... începu ea, dar i se tăie imediat respiraţia, pentru că, atunci când dădu să facă un pas în spate, el o ridică în braţe. Un fior de panică, total nefamiliar şi necaracteristic, îi traversă şira spinării. Alexi... nu...

Dar el îi cuceri din nou gura cu a lui şi îi simţi tremurul de abandon. Şi atunci înţelese că ar fi putut... iar asta îl opri.

- Eşti în picioarele goale, zise el şi o aşeză pe tejgheaua de la bucătărie. Şi te-am făcut să spargi cana.

Tulburată, Bess se uită în jos la cioburile de porţelan, împrăştiate.

- Oh!

- Ai o mătură?

- O mătură... Acum deja era complet trează. Dar mintea ei era încă înceţoşată. Undeva, da. De ce?

Alex se gândi imediat că o făcea să nu mai poată gândi limpede, aşa că rânji, mulţumit.

- Ca să pot să curăţ aici înainte să te tai la picioare. Stai aici. Se duse la o uşă care părea să fie un fel de cămară şi găsi acolo o mătură şi un făraş. Şi pentru că era un bărbat a cărui mamă îl instruise bine în astfel de chestiuni, mătură repede şi foarte priceput. Şi zi... ţi-a fost dor de mine?

- Nu m-am gândit la tine nici măcar o dată, răspunse Bess şi-şi suflă din ochi o şuviţă răzleaţă. Absolut deloc.

- Nici eu la tine. Aruncă cioburile în coşul de gunoi şi puse la loc mătura şi făraşul. Vrei nişte cafea?

- Sigur, răspunse ea, gândindu-se că poate asta ar fi ajutat-o să-şi recapete stăpânirea de sine obişnuită. Şi în timp ce el turna cafeaua, Bess îi simţi mirosul pe deasupra aromei familiare de cafea. Miroşi a vestiar.

- Scuze. Am fost la sală azi-dimineaţă.

Îi înmână cafeaua şi ea rămase unde era şi sorbi.

Iar după ce dădu pe gât o jumătate de cană, reuşi într-un final să se uite la el şi să-l vadă limpede şi clar.

Arăta fabulos! Dur, transpirat şi gata de acţiune. Părul acela negru şi des i se revărsa peste o bandană gri uzată şi decolorată. Era nebărbierit, tricoul cu NYPD pe care îl purta era rupt şi avea un V întunecat de transpiraţie pe piept, iar pantalonii de trening erau largi şi franjuraţi la tiv. Când ridică apoi privirea şi-i întâlni ochii, Alexi îi zâmbi.

- Bună dimineaţa, McNee.

- Bună dimineaţa.

Îşi trecu un deget pe coapsa ei şi înţelese imediat că era o zonă sensibilă pentru ea. Îşi putea da seama după

felul în care i se întunecară ochii şi după cum i se acceleră pulsul la baza gâtului.

- De data asta nu-mi mai cer scuze.

- Ar trebui...

- Nu. Am dreptate în privinţa asta, zise el şi îşi lipi un deget de buzele ei, înainte să apuce să spună ceva. Ai încredere în mine. Sunt poliţist.

În clipa aceea simţea că ar fi putut şi s-o seducă în propria ei bucătărie fără să protesteze în vreun fel, dar acum chiar trebuia să sublinieze o idee, ca să se facă înţeleasă. Îl prinse de încheietură şi îi îndepărtă mâna.

- Deciziile mele personale, indiferent dacă au de-a face cu viaţa mea profesională sau privată, sunt exact asta. Personale. Şi iau aceste decizii, fie ele corecte sau greşite, de foarte mult timp. Şi nu am nici cea mai mică intenţie să mă opresc acum!

- Nu am de gând să stau cu mâinile în sân şi să te văd rănită.

- Asta e foarte drăguţ din partea ta, Alexi. Se mai îmbună un pic şi-şi trecu mâna prin părul lui. Dar nu intenţionez să fiu rănită.

- Nu ştii cu ce ai de-a face. Oh, da, crezi că ştii foarte bine, continuă el, recunoscând expresia din ochii ei. Dar nu ştii decât ce e la suprafaţă. Zi şi noapte se întâmplă lucruri pe străzi, despre care n-ai nici măcar cea mai mică idee. Şi nici nu vei avea vreodată...

Bess se gândi că nu se putea contrazice cu el, nu când avea întipărită pe chip această expresie în timp ce îi spunea toate lucrurile astea.

- Poate că nu. Nu văd ce vezi tu şi nici nu ştiu ce ştii tu. Dar poate că nici nu vreau. Iar prietenia mea cu Rosalie....

- Prietenie?

- Da, rosti ea fermă şi cu o expresie de înverşunare care mai că îl provoca să o contrazică. Simt ceva pentru ea... în legătură cu ea. Bess făcu un gest de neputinţă şi lăsă cana deoparte. Nu aş putea să-ţi explic în cuvinte,

Alexi. Tu nu eşti femeie. Pot s-o ajut... şi să nu-mi spui că este o poveste siropoasă să cred că pot s-o salvez de pe străzi şi de la ce a ales să fie. Am mai primit deja sfatul acesta.

– De la cineva care avea un pic de minte, concluzionă el. Habar nu aveam că situaţia a scăpat de sub control în halul ăsta. Ai zis că vrei să vorbeşti cu ea ca să afli detalii despre trecutul ei pentru serialul tău....

– Şi e adevărat, zise Bess, amintindu-şi apoi mult prea clar de ochiul învineţit al lui Rosalie. Chiar e imposibil de conceput că aş putea să îi schimb cumva viaţa în bine? Viaţa de poliţist te-a înrăit într-atât, încât nu eşti dispus să mai acorzi cuiva şansa de a se schimba?

Alex o prinse de mâini, ferm.

– Nu e vorba despre mine aici, Bess.

– Nu, nu este, confirmă ea şi zâmbi.

El înjură, îi dădu drumul şi se duse la cafetieră.

– Bine, am înţeles ideea. Nu e treaba mea. Dar vreau să-ţi cer să-mi promiţi ceva.

– Poţi să-mi ceri...

– Nu ieşi pe stradă cu ea. Şi nu te apropia măcar de teritoriul lui Bobby.

Ea se gândi la bărbatul cu păr argintiu şi cu ochi răi şi fioroşi.

– Asta pot să-ţi promit. Mai bine acum?

– Nu am terminat. Nu o lăsa să urce la tine, dacă nu eşti absolut sigură că e singură. Întâlneşte-te cu ea la biroul tău sau într-un loc public.

– Serios, Alexi...

– Te rog.

Bess nu zise nimic o clipă şi apoi, pentru că îşi dădea seama cât de greu îi fusese lui să rostească acele cuvinte, se îmbună şi se lăsă înduplecată.

– Bine... Se dădu jos de pe tejghea şi se duse la cutia cu pâine. Vrei o chiflă?

– Sigur.

Băgă două chifle la cuptorul cu microunde, după care se duse la frigider să ia niște cremă de brânză.

- Dar cred că ar trebui să-ți mai spun ceva.

- Sper că multe lucruri.

Ea se întoarse spre el, cu un zâmbet nedumerit.

- Poftim? Cum adică?

- Vreau să știu mai multe despre viața ta personală, McNee. Vreau să aflu totul despre tine și apoi vreau să te duc în pat și să fac dragoste cu tine până când uităm amândoi cum ne cheamă.

- Ah... Aparent nu era nevoie de mai mult de o privire din aceea lungă și intensă de-a lui ca să o facă să uite mult mai multe lucruri decât numele ei. În orice caz...

- În orice caz? repetă el, ca s-o ajute să-și clarifice ideile, în timp ce cuptorul cu microunde scoase un clinchet.

- Voiam să-ți spun ceva despre Angie Horowitz.

Zâmbetul lui leneș și languros dispăru și ochii lui deveniră reci și tăioși.

- Ce știi tu despre ea?

- Frate, dar chiar că treci de la una la alta într-o clipită, murmură Bess. Mă simt de parcă tocmai am intrat într-una din sălile alea cu oglinzi duble și cu furtunuri de cauciuc....

- Angie Horowitz, repetă el. Ce știi despre ea?

- Ca să fiu sinceră, nu știu prea multe, dar m-am gândit că ar fi bine să-ți spun ce mi-a zis Rosalie. Scoase două farfurii, după care începu să ungă chiflele cu cremă de brânză din abundență. A zis că Angie era foarte bucuroasă că pusese mâna pe un tip. O angajase de câteva ori și îi mai lăsase și ceva bani în plus. Cică se purta frumos cu ea și îi promisese nu știu ce cadouri. De fapt, chiar i-a și dat la un moment dat un pandantiv mic. O inimă de aur, frântă la mijloc.

Chipul lui Alex rămase impasibil. Atunci când găsiseră cadavrul lui Angie, avusese înfășurat în jurul mâinii un lănțișor rupt de aur. Și la fel și prima victimă. Un mic

detaliu, care nu fusese dat publicității. Cu toate acestea nu găsiseră nici o inimioară de aur, cugeta acum. Dar cineva rupsese lanțul acela cu un motiv.

– Îl purta tot timpul, din ce mi-a zis Rosalie, continuă Bess. Și tot Rosalie mi-a spus că și Mary Rodell avea un pandantiv identic. Ea e cealaltă victimă, nu? îl întrebă pe Alex. Îl purta la gât ultima dată când a văzut-o în viață.

– Asta e tot?

Bess era dezamăgită că Alex nu era mai mulțumit de informațiile acelea.

– Ar mai fi ceva. Mușcă din chiflă, un pic îmbufnată. Angie zicea că pe tip îl cheamă Jack și s-a lăudat la Rosalie că era un adevărat gentleman și că era dotat ca un... Nu-și mai termină ideea și își drese glasul, dar ochii îi străluceau de amuzament, mai degrabă decât de rușine. Ei, ce vrei? Și femeile vorbesc despre astfel de lucruri, la fel de colorat precum bărbații.

– Mda, am prins ideea.

– Mă rog... ideea e că tipul avea o cicatrice.

– Ce fel de cicatrice?

– Nu știu. O cicatrice pe șold. Dar Angie i-a zis lui Rosalie că s-a enervat când l-a întrebat despre ea. Asta e tot ce mi-a zis, Alexi, dar ținând cont de coincidența cu pandantivele, m-am gândit că ai vrea să știi.

– Ceva informații în plus nu strică niciodată, spuse el și îi aruncă un zâmbet relaxat, în ciuda faptului că toate instinctele lui de polițist erau în alertă. Probabil nu-i nimic, dar o să mă interesez. O trase ușor de o șuviță de păr. Fă-ți o favoare și nu-i spune lui Rosalie că ai dat mai departe informația asta, da?

– Știi că sunt bună la suflet, domnule detectiv. Dar nu-s și prostănacă. A... și crede că ai un fund tare mișto... dar tot gabor rămâi în ochii ei.

El se strâmbă.

– Nu cred că-mi place să discuți despre anatomia mea cu o...

– Prietenă, oferi Bess, ridicând dintr-o sprânceană cu subînțeles. A, și am ieșit și cu sora ta să luăm prânzul. Și am discutat despre temperamentul tău oribil.

– Mda, am auzit, murmură el și-i fură chifla. Radcliffe, ei?

– Așa și?

– Și nimic. Auzi, vrei să ieșim la dans?

Bess cugetă asupra întrebării lui aproape o secundă întreagă.

– Bine. Diseară?

– Nu pot diseară. Mâine?

Asta însemna că trebuia să își anuleze ieșirea la cină la Le Cirque cu L.D. Strater. Și de data asta îi luă aproximativ o jumătate de secundă ca să se hotărască.

– E OK. Mă îmbrac sexy sau serios?

– Sexy. Clar sexy!

– Foarte bine. Ce-ar fi să vii să mă iei pe la... Dar apoi se uită la ceas, tresări și icni. La naiba! Acum o să întârzii! O să-i datorez lui Lori douăzeci de dolari, dacă mai întârzii o dată luna asta! Începu apoi să-l împingă pe Alex afară din bucătăria ei. E numai vina ta! Și acum cară-te ca să pot să arunc ceva pe mine și să fug.

– Din moment ce ai întârziat deja...

„În mod sigur are niște manevre foarte iscusite", reflectă Bess. Pentru că în timp ce ea îl împingea spre ușă, Alex se răsuci și o strânse în brațe.

– ... Să știi că pot să aranjez astfel încât să întârzii și mai des...

– Lingușitorule! zise ea și izbucni în râs. Și acum cară-te!

– Ai irosit deja douăzeci de minute. Mă ofer doar să fac să merite și pentru tine să întârzii...

– Nu știu cum aș putea să rezist unui gest atât de incredibil de romantic, totuși cumva, se pare că găsesc puterea.

– Vrei romantism? zise el și în ochii lui apăru o sclipire, în timp ce se îndrepta spre ușă. Mâine seară! Și atunci o să vedem exact cât de puternică ești!

capitolul 6

După ce își petrecu cea mai mare parte a dimineții așteptând mult și bine la tribunal ca să depună mărturie într-un caz de atac la persoană, Alex se întoarse la secție și îl găsi pe partenerul său îngropat până la gât în hârțoage.

- Șeful vrea să te vadă, zise Judd, cu gura plină de ciocolată.

- OK.

Alex își scoase haina și își dădu jos de la gât cravata pe care era obligat să o poarte pentru o apariție la tribunal. Și apoi, cu mâna liberă, luă și teancul de hârtii pe care erau notate mesajele pe care le primise.

- Cred că se referea gen... acum, adăugă Judd, binevoitor.

- M-am prins. Alex trecu pe lângă biroul lui Judd și se uită peste umărul său la raportul pe care îl scria. Ai mâncat un „n" din „delincvent", Einstein.

Judd apăsă pe tasta de spațiu și se încruntă.

- Ești sigur că aia e forma corectă?

- Crede-mă pe cuvânt. Traversă apoi biroul detectivilor și bătu la ușa de sticlă a biroului căpitanului Trilwalter.

- Intră, îi spuse acesta, după care ridică privirea.

Dacă Alex considera că el era de obicei îngropat până la gât în hârțoage, ei bine, ce avea el era o nimica toată comparativ cu toate dosarele din jurul căpitanului. Biroul lui Trilwalter era încărcat cu teancuri de hârtii și dosare și cu maldăre de rapoarte și corespondență. Se gândi că toate îi dădeau lui Trilwalter un aspect de intelectual, dar ca de contabil. Iar imaginea aceea era sporită de ochelarii cu lentile sub formă de semilună

pe care îi avea proptiți pe nasul lung și îngust, de începutul de calviție și de cravata cu nod sever și impecabil.

Dar Alex știa că nu era deloc așa. Trilwalter era polițist până în măduva oaselor și probabil ar fi mai fost și acum pe străzi, făcându-și datoria, dacă nu ar fi încasat acel glonț în plămânul stâng.

- Voiai să mă vezi, domnule căpitan?

- Stanislaski. Trilwalter ridică un deget, arătă spre el și-i făcu semn să intre și să încuie ușa. Se lăsă apoi pe spate în scaun, încrucișându-și brațele peste abdomenul său plat, și se încruntă.

- Ce naiba sunt prostiile astea pe care le-am auzit despre telenovele?

- Domnule?

- Telenovele, repetă Trilwalter, apăsat. Tocmai am primit un telefon de la primar.

Alex încuviință ușor din cap, testând terenul.

- Primarul te-a sunat ca să vorbiți despre telenovele?

- Pari confuz, detective. Un zâmbet rar și destul de amuzat își făcu loc pe buzele lui Trilwalter. Ei bine, află că suntem doi. Așa că ia zi... numele McNee îți spune ceva? Bess McNee?

Alex închise ochii o clipă, exasperat.

- Oh, frate.

- Deci îți spune ceva, nu?

- Da, domnule, răspunse Alex și-și luă câteva clipe în care se gândi cum ar fi fost să comită o crimă. Eu și domnișoara McNee avem o relație personală... într-un fel.

- Nu mă interesează relațiile tale personale, nici într-un fel, nici în altul. Asta dacă nu cumva apar ca subiecte de interes pe biroul meu.

- Când am arestat-o...

- Ai arestat-o? Dar apoi Trilwalter ridică mâna și-i făcu semn să tacă și-și scoase ochelarii. După aceea, lent și metodic, își masă puntea nazală pentru a se calma.

Nu cred că am nevoie să știu despre asta. Nu. De fapt sigur că n-am nevoie să știu... și nici nu vreau!

Chiar dacă nu ar fi vrut, Alex începea să înțeleagă amuzamentul întregii situații.

- Dacă îmi permiți să spun așa, domnule căpitan... Bess cam are tendința de a stârni astfel de reacții într-un bărbat.

- E scriitoare?

- Da, domnule. E scenarista serialului *Păcate secrete*.

Trilwalter își înălță capul și-i întâlni privirea cu ochi obosiți.

- *Păcate secrete*... Mda, se pare că primarul e mare fan al serialului. De fapt nu doar „fan", ci un vechi prieten de-al acestei Bess McNee a ta. Și „vechi prieten" a fost exact cum s-a exprimat el...

Considerând că tăcerea era un semn de discreție, Alex nu zise nimic, în timp ce Trilwalter se ridică de la birou și se duse la dozatorul de apă înghesuit între două fișete de dosare din colțul biroului. Își turnă un pahar mare de apă și-l dădu pe gât pe tot.

- Domnia sa, primarul, ne-a rugat ca domnișoarei McNee să i se permită să observe o zi din viața ta, detective.

Alex făcu un comentariu de obicei rezervat vestiarelor și sălilor de biliard. Trilwalter încuviință din cap cu înțelepciune.

- Mda, exact asta este și părerea mea. Cu toate acestea, unele dintre aspectele mai puțin plăcute ale acestei slujbe este că trebuie să fac și jocuri politice. Așa că se pare că aici intervine pierderea ta, detective.

- Căpitane, ne apropiem de a-i găsi pe cei vinovați de jaful de la Lexington. Am o pistă nouă în cazul uciderii prostituatelor și un mesaj pe biroul meu de la un informator care zice că știe ceva despre cadavrul descoperit în East Twenty-third. Cum ar trebui să lucrez la toate astea cu o femeie ametită ținându-se de capul meu?

– Vorbim despre aceeaşi femeie ameţită cu care ai o relaţie personală?

Alex dădu să zică ceva, dar se opri. Cum ar fi putut să explice ce era cu el şi Bess?

– Într-un fel, zise el, tărăgănat. Uite ce e, căpitane, am fost deja de acord să vorbesc din când în când cu McNee despre ce înseamnă munca poliţienească în general. Dar n-am stabilit şi n-am fost de acord cu nimic specific. Şi al naibii de sigur n-o vreau pe locul din dreapta mea când ies pe teren.

– O zi din viaţa ta, Stanislaski. Cu acelaşi rânjet înverşunat întipărit pe chip, Trilwalter strivi în pumn paharul de plastic şi-l aruncă în coşul de gunoi. Lunea viitoare, mai exact.

– Dar, căpitane...

– Împacă-te cu ideea, îi spuse Trilwalter, ferm. Şi ai grijă să nu se bage în belele.

Îi dădu apoi permisiunea să plece, şi Alex mărşălui înapoi la biroul său, fumegând. Încă mai bălmăjea în şoaptă pentru sine, când veni Judd cu două căni de cafea.

– Probleme?

– Femeile, răspunse Alex, încruntat.

– Mie-mi spui?! Pentru că aşteptase toată dimineaţa ocazia aceea, Judd se aşeză pe colţul biroului lui Alex şi continuă să trăncănească: Şi că tot veni vorba de femei, ştiai că Bess a fost logodită cu L.D. Strater?

Alex îşi înălţă rapid capul.

– Ce?!

– A fost... adică mai de mult, îi explică Judd. Una dintre profesoarele de la şcoala unde lucrează Holly e avidă după toate bârfele sociale. Citeşte toate tabloidele şi revistele de scandal de pe piaţă. Şi ea i-a zis lui Holly că Strater şi Bess au fost un cuplu de interes până acum câteva luni.

– Serios? mormăi Alex, amintindu-şi cum îi văzuse dansând, destul de apropiaţi, la petrecerea aceea pe care o dăduse Bess.

Şi cum se sărutaseră. Buzele lui se strânseră într-o linie severă, când ridică paharul de cafea.

– Se pare că logodna lor că a făcut mari furori, conform surselor mele, adică. Şi înainte de asta a fost logodită cu Charles Stutman.

– Cine naiba mai e şi ăsta?

– Ştii tu, dramaturgul acela renumit. Acum are o piesă foarte tare care se joacă pe Broadway. *Ţărână din ţărână*, sau cam aşa ceva. Holly mă bate de mult la cap că vrea s-o vadă. Mă gândeam dacă Bess ar putea să ne facă rost de nişte bilete...

În clipa aceea, Alex scoase un sunet, care nu era nici o negare, nici o aprobare. Ci mai degrabă un mârâit nemulţumit.

– Şi înainte a mai fost şi George Collaway, ştii tu, fiul redactorului ăluia renumit?! Dar asta s-a întâmplat acum mai bine de trei ani şi acum tipul este căsătorit cu altcineva.

– Frate, doamna chiar că s-a învârtit mult, murmură Alex.

– Mda. Şi numai prin cercuri înalte. A, şi apropo de asta, Holly a fost foarte impresionată şi când a aflat că Bess este fiica lui Roger K. McNee. Ştii tu, tipul ăla cu camere de filmat.

– Cu camere de filmat? repetă Alex şi simţi cum i se puse un gol în stomac. Adică te referi la McNee-Holden?

– Exact. Ştii că prima camera de filmat pe care am avut-o vreodată a fost un Holden 500? Şi încă mai folosesc tot timpul filmele produse de ei. Ce naiba... şi departamentul de poliţie le foloseşte tot pe-astea. Îţi vine să crezi? Se îndreptă apoi de spate. Dacă ai ocazia, poate o întrebi pe Bess de biletele alea. Ar însemna super mult pentru Holly.

McNee-Holden.

Alex tot repeta numele acestea în minte, în timp ce zumzetul secţiei de poliţie bâzâia peste tot în jurul său. Pentru numele lui Dumnezeu! Avea şi el unul dintre

aparatele acelea de fotografiat! Şi de-a lungul anilor cumpărase de sute de ori cutiuţele lor roşii cu filme pentru aparate de fotografiat! Iar departamentul de poliţie folosea hârtie de developat făcută de ei. Şi era destul de sigur că acelaşi lucru era valabil şi pentru cei de la NASA.

Aparent, Bess era plină de secrete!

Şi mai era şi bogată. Putred de bogată, de fapt. Luă din nou hârtiile pe care avea notate mesajele primite şi în timp ce le frunzărea se gândi că nu era chiar aşa de mare brânză. Sau n-ar fi fost, se corectă în gând, dacă i-ar fi spus chiar ea toate lucrurile astea.

„Logodită!", cugetă apoi, încruntându-se. Ba chiar fusese logodită de trei ori. Ridică din umeri şi luă receptorul din furcă. Nu era în nici un fel treaba – sau problema – lui, îşi aminti, în timp ce forma numărul. Şi nu ar fi fost în nici un fel treaba lui nici dacă ar fi fost căsătorită de trei ori. În fond o scotea doar la dans, nu o ducea în luna de miere.

Doar că trecu mult timp înainte s-o poată exila într-unul din cotloanele minţii şi să se întoarcă la muncă.

„Sexy." Aşa îi spusese să se îmbrace, îşi amintea Bess, în timp ce făcea o piruetă în faţa oglinzii. Şi aparent avea să-i facă pe plac.

Mătasea suplă de culoarea turcoazului îi învelea frumos fiecare curbă şi se oprea brusc pe la mijlocul coapsei. Pe deasupra corsajului simplu şi fără bretele purta o jachetă scurtă, fucsia. Din urechi îi atârnau cristale lungi, sub formă de baghetă. Se încălţă cu pantofii cu toc şi îşi mai răvăşi părul o ultimă dată.

Chiar avea chef de dans.

Când auzi interfonul sunând, rânji la imaginea ei din oglindă. Normal că un poliţist venea mereu la fix. Îşi luă geanta – una foarte mică, dar plină până la refuz de toate lucrurile pe care le considera ca fiind esenţiale – şi se grăbi la interfon.

– Cobor acum. Numai o clipă.

Îl găsi pe Alexi aşteptând-o pe trotuarul din faţa scării blocului ei şi arătând absolut perfect într-o pereche de pantaloni gri eleganţi şi cu o cămaşă albastru-închis. Îşi ţinea mâinile în buzunarele gecii lui de piele.

– Bună, zise ea şi-l sărută uşor, după care îşi strecură braţul printr-al lui. Unde mergem?

Îl şoca un pic felul în care gurile şi ochii lor erau la acelaşi nivel... la fel şi dacă ar fi fost în pat.

– În centru, îi zise scurt şi o conduse spre colţul străzii ca să caute un taxi.

Iar alegerea clubului zgomotos şi aglomerat i se părea perfectă. De îndată ce intră, lui Bess începu să îi clocotească sângele în vene. Muzica bubuia în boxe, iar dansul era în toi. Îşi croiră cu greu drum spre bar prin aglomeraţie, ca să aştepte o masă.

– O votcă cu gheaţă, comandă Alex, ridicând vocea ca să acopere tot zgomotul.

– Două, se hotărî Bess şi îi zâmbi. Cred că am mai fost aici acum câteva luni...

– Nu m-ar mira.

„Nu e treaba ta!", îşi aminti Alex. Dar trecutul ei... foştii bărbaţi din viaţa ei... nu, nimic din toate astea nu era treaba lui.

Ba pe naiba că nu!

– Nu pare tocmai genul de loc în care să te aducă Strater.

– L.D.? se miră ea, cu ochii amuzaţi. Nu, clubul ăsta nu este deloc genul lui. Se răsuci. Îmi place la nebunie să privesc oamenii dansând, ţie nu? Este una dintre puţinele forme de exhibiţionism permise în ţara asta. Îi mulţumi apoi în şoaptă, după ce el îi înmână băutura. Uite-te la tipul ăla de acolo, de exemplu, zise Bess şi gesticulă cu paharul în direcţia unui individ care traversa ringul de dans cu degetele mari agăţate de curea şi mişcând excesiv din şolduri. Cu siguranţă ce face este

unul din dansurile de împerechere de standard urban ale masculului caucazian.

- Ieşeai des la dans cu Stutman? se pomeni Alex întrebând.

- Cu Charlie? se miră ea, sorbind din băutură şi apoi ţuguie buzele. Nu chiar. Lui îi plăcea mai mult să stea într-un club plin de fum şi să asculte muzică din aia ezoterică, obsedantă. Încă cercetând mulţimea, îi întâlni privirea unui bărbat îmbrăcat în piele neagră. Omul ridică dintr-o sprânceană şi porni spre ea... Dar apoi devie repede de la traseu, de îndată ce Alex îi aruncă o privire ucigătoare.

Bess chicoti în pahar.

- Asta sigur l-a pus la locul lui. Rânji în sus la el, amestecând gheaţa în pahar. Te-ai născut cu acest talent? Sau ţi l-ai dezvoltat în timp?

Alex îi luă paharul din mână şi îl aşeză pe bar.

- Hai să dansăm.

Bess avea mereu chef de dans, aşa că îl lăsă să o conducă spre ringul. Doar că în loc să se mişte în ritmul muzicii care bubuia, el o strânse în braţe. Peste tot în jurul lor zburau haotic braţe şi picioare, într-un dans nebunesc şi muzica urla în difuzoare, iar ei... ei se legănau uşor.

- Drăguţ. Bess ridică uşor ochii şi-i întâlni privirea, după care îşi încolăci braţele în jurul gâtului său. Acum înţeleg de ce îţi place să faci tu manevrele, domnule detectiv.

- Păi dacă îmi amintesc bine, ţi-am promis romantism, zise şi-şi alunecă buzele peste maxilarul ei până la ureche.

- Da, zise ea, suspinând uşor şi dulce, în timp ce închidea ochii. Aşa mi-ai promis....

- Nu sunt sigur ce consideră romantic o femeie ca tine.

Bess simţea cum i se înfiora pielea sub buzele lui.

- Ăsta e un început bun.

– Hm! E greu! Se retrase de lângă ea, astfel încât buzele lor să fie la numai câţiva centimetri distanţă. E greu pentru un poliţist să concureze cu mari mahări şi cu dramaturgi.

Ţinea pleoapele întredeschise şi avea ochii blânzi şi visători...

– Despre ce vorbeşti?

– Despre câţiva din foştii tăi logodnici.

Bess deschise pleoapele un pic mai mult.

– Păi ce-i cu ei?

– Mă întrebam când aveai de gând să-mi vorbeşti despre ei. Sau despre faptul că tatăl tău conduce unul dintre cele mai mari imperii din lume. Sau despre acel mic detaliu că „vechiul tău amic", primarul, l-a sunat pe căpitanul meu.

Continuară să danseze în timp ce el vorbea, dar Bess îşi putea da seama clar că mânia începea să clocotească în ochii lui.

– Vrei să le tratez pe rând ca pe probleme separate sau ca pe o singură chestiune?

Alex se gândi că femeia aceasta avea mult sânge-rece. Cât despre el... era oricum altfel decât *rece*.

– Ce-ar fi să începem cu primarul? Nu aveai nici un drept!

– Nu l-am rugat eu, Alexi. Vorbea cu prudenţă, cântărindu-şi vorbele, întrucât îi simţea deja degetele strângându-se pe talia ei. Doar că luam cina şi...

– Şi iei deseori cina cu primarul?

– E un vechi prieten de familie, îi spuse ea, răbdătoare. Îi spuneam cât de mult mi-ai fost de ajutor şi una a dus la alta şi aia a fost. Nu am ştiut că are de gând să-l sune pe căpitanul tău... am aflat abia după aceea. Trebuie să recunosc că mi-a plăcut ideea, dar îmi pare rău dacă ţi-a cauzat probleme.

– Mda, grozav.

– Munca mea e la fel de importantă pentru mine, cum e a ta pentru tine, contracară ea, tăios, străduindu-se

să își țină propriul temperament sub control. Și dacă preferi, pot să aranjez să petrec ziua de luni observând la treabă un alt polițist.

– O să petreci ziua de luni unde să pot să fiu cu ochii pe tine.

– Bine. Scuză-mă, te rog. Se îndepărtă de lângă el și își croi drum prin mulțime spre toaletă. Muzica făcea pereții să vibreze, în timp ce Bess se învârtea de colo-colo prin încăperea mică, ignorându-le cu desăvârșire pe cele două femei care pălăvrăgeau și își împrospătau rujul în oglindă. Își aminti cu stoicism că ar fi fost complet neproductiv să-și piardă cumpătul. Era mai bine – de fapt mult mai bine – să gestioneze situația cu calm și cu răceală.

Iar când era aproape sigură că putea face asta, ieși din nou în club.

Alex o aștepta. O luă de braț și o conduse spre o masă din colț, unde se puteau înțelege fără să trebuiască să țipe.

– Cred că ar trebui să mergem. N-are sens să mai stăm, când ești atât de supărat pe mine, începu ea, dar nu apucă să facă mai mult decât să dea scaunul mai în spate.

– Stai jos.

Și se așeză la loc.

– Când aveai de gând să-mi spui despre familia ta?

– Nu văd de ce ar fi asta o problemă. *Și asta era complet corect și adevărat.* De ce ar trebui să fie o problemă? E doar a doua noastră întâlnire.

În clipa aceea el îi aruncă o privire care o făcu să înceapă să bată din picior pe sub masă, agitată.

– Știi foarte bine că e ceva mai mult între noi decât două întâlniri...

– Bine, da, aici ai dreptate. Ridică paharul, după care îl lăsă înapoi pe masă fără să se atingă de el. Dar nu asta e ideea. Te comporți de parcă ți-am ascuns ceva intenționat sau ca și când te-am mințit. Și nu-i deloc adevărat.

Alex sorbi din băutura nouă pe care şi-o comandase.

- Atunci spune-mi acum.

- Ce anume? Nu m-ai verificat deja? El mîji ochii, şi asta îi dădu cumva putere şi un mic sentiment de satisfacţie. Bine, domnule detectiv, o să-ţi spun, dacă eşti aşa de interesat. Familia mea deţine McNee-Holden, care încă de la începuturile sale din 1873 s-a extins de la camere de fotografiat şi producţie de film pentru aparate, la filme, televiziune, sateliţi şi tot felul de astfel de lucruri. Vrei să-i rog să-ţi trimită un catalog?

- Nu face pe deşteapta cu mine.

- Abia am început, zise ea şi aruncă un braţ peste spătarul scaunului ei. Tata conduce compania, iar mama dă petreceri şi organizează evenimente de caritate. Eu sunt sigură la părinţi şi am apărut destul de târziu în vieţile lor. Pe tata îl cheamă Roger şi îi place oricând un joc bun de polo. Pe mama o cheamă Susan - niciodată Sue sau Susie - şi preferă o partidă complexă şi provocatoare de bridge. Ce altceva vrei să mai ştii?

În ciuda faptului că era furios, şi-ar fi dorit să o ia de mână şi să o aline.

- La naiba, Bess, nu e un interogatoriu!

- Nu? Bine, atunci dă-mi voie să-ţi uşurez lucrurile, Alexi. M-am născut în New York şi mi-am petrecut prima parte a copilăriei la o moşie în Long Island, în grija unei doici englezoaice la care am ţinut foarte mult, înainte de fi trimisă la un internat. Nu mi-a plăcut deloc acolo. Dar aşa, mama avea libertatea să se ocupe de cauzele ei caritabile şi tata de afacerile lui. Nu suntem apropiaţi. Din când în când mai călătoream împreună în vacanţe, dar eu nu am fost nici un copil drăguţ, nici ascultător, şi de obicei părinţii mei mă lăsau în grija servitorilor.

- Bess...

- Nu am terminat. Ochii ei străluceau tăioşi şi duri. Asta nu e povestea unei biete fete bogate, Alexi. Nu am fost nici neglijată, nici nefericită. Şi din moment ce nu aveam mai multe în comun cu ei, decât aveau

ei cu mine, am fost fericită să stau pe cont propriu. Nu se bagă în viaţa mea şi ne înţelegem foarte bine. Şi pentru că prefer să-mi fac singură un rost în viaţă şi să fiu pe picioarele mele, nu trâmbiţez în gura mare că sunt fetiţa lui Roger K. McNee. Nici nu ascund asta, desigur, altfel ar trebui să-mi schimb numele. Dar pur şi simplu aşa stau lucrurile. Mulţumit acum?

El o luă de mână, înainte ca ea să apuce să se ridice. Vocea lui redevenise calmă şi aproape prea blândă ca să-i poată rezista.

- Voiam să te cunosc mai bine. Am sentimente pentru tine şi chiar contează....

Mâna ei se relaxă treptat sub a lui şi îi mai dispăru o parte din duritatea din privire.

- Înţeleg că pentru cineva ca tine, cu trecutul şi cu familia ta, e important să afli despre familia cuiva şi să ştii de unde vine... că tu consideri că spune ceva despre cine este omul respectiv. Dar eu nu văd lucrurile aşa.

- Înseamnă foarte mult de unde vii, Bess...

- Unde te afli contează mai mult. Tatăl tău cu ce se ocupă?

- E tâmplar.

- Şi tu de ce nu eşti tâmplar?

- Pentru că nu era ce-mi doream, zise el, bătând din degete pe masă în timp ce o studia. Bine, am înţeles ce vrei să zici, recunoscu el. Şi... îmi pare rău că am devenit insistent. Doar că nu mi-a picat prea bine... adică a fost ciudat să aud toate astea de la Judd.

- De la Judd?

- Mda, el a auzit de la Holly, care a aflat de la nu ştiu ce colegă de-a ei profesoară care e înnebunită după tabloide.

Şi în timp ce rostea aceste cuvinte, îşi dădea seama şi el cât de ridicol suna ceea ce spunea. Aşa că rânji apoi, un pic stânjenit.

- Vezi? Bess era din nou relaxată, aşa că se aplecă spre el. Viaţa chiar e o telenovelă.

- A ta, da. *Trei* foşti logodnici?

- Păi depinde cum numeri, zise ea şi-l luă de mână pe Alex, pentru că îi plăcea să o simtă într-a ei. Cu L.D. nu am fost logodită propriu-zis. Mi-a dat într-adevăr un inel şi nu m-a lăsat inima să-i spun că mi se pare exagerat de ostentativ. Dar nici măcar nu a intrat în discuţie o căsătorie.

- Unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din ţară ţi-a dat un inel ostentativ, dar nu s-a discutat niciodată subiectul căsătoriei?

- Exact. E un om foarte dulce şi amabil... poate un pic extravagant şi înfumurat uneori, dar cine n-ar fi când are atâţia oameni care încearcă să se dea bine pe lângă el? Auzi, putem să luăm nişte chipsuri sau ceva?

- Sigur, zise el şi-i făcu semn unei chelneriţe. Deci n-ai vrut să te căsătoreşti cu el.

- Nu m-am gândit nici măcar o secundă la asta. Dar din moment ce o întrebase, cugetă câteva clipe asupra problemei. Nu, nu cred că mi-ar fi plăcut deloc. Şi nici lui. L.D. mă consideră amuzantă şi un pic neconvenţională. Să fii un mare mahăr nu e numai lapte şi miere, să ştii.

- Dacă zici tu...

Ea chicoti scurt.

- Dar ar prefera un alt gen de femeie pentru următoarea lui soţie, zise ea şi se înfipse în chipsuri şi covrigei, imediat ce chelneriţa puse coşuleţele pe masă. Mi-a plăcut să fiu îndrăgostită de el câteva săptămâni, dar ca să fiu sinceră, nu a fost povestea de dragoste a secolului.

- Şi cu celălalt? Dramaturgul?

- Ah, Charlie... zise ea şi în vocea ei se infiltră o notă de nostalgie. Mda, de Charlie chiar am fost foarte îndrăgostită. Avea un fel de strălucire anume... şi este foarte interesat de oameni şi de emoţii şi ce anume îi motivează în viaţă. Gesticulă cu un covrigel şi adăugă: Faza cu Charlie e că e un om bun. Ştii tu, în adâncul sufletului. Cu mult prea bun pentru mine, spuse Bess şi termină

covrigelul. Vezi tu, eu fac chestii de genul cum ar fi să mă înscriu în Greenpeace. Charlie zboară în Alaska pentru a curăța reversări de petrol. E foarte implicat. Și tocmai de-aia Gabrielle e perfectă pentru el.

- Gabrielle?

- Soția lui. S-au cunoscut la un miting care milita pentru salvarea balenelor. Și acum sunt căsătoriți deja de aproape doi ani.

Alex era foarte hotărât să treacă direct la subiect.

- Ai fost logodită cu un bărbat însurat?

- Nu! exclamă ea și se bosumflă, insultată. Sigur că nu. S-a căsătorit după ce ne-am logodit noi... adică, după ce n-am mai fost logodiți. Charlie n-ar înșela-o niciodată pe Gabrielle. E un om prea bun și decent ca să facă asta.

- A, scuze, atunci. Greșeala mea. Cugetă câteva clipe că poate ar fi fost cazul să schimbe subiectul, dar discuția asta era pur și simplu mult prea fascinantă ca să îi poată rezista. Și cum rămâne cu George? El a fost între Charlie și Strater?

- Nu, George a fost înainte de Charlie și după Troy. Aproape că dintr-o altă viață.

- Troy? Adică a mai fost încă unul?

- A, despre el nu știai! zise ea și-și propti bărbia în palmă. Bănuiesc că sursa ta nu a săpat foarte mult în trecut. Troy a fost când eram încă la colegiu... și nici n-am fost logodiți foarte mult. Doar vreo câteva săptămâni. Nu prea se pune la socoteală.

Alex luă paharul și sorbi.

- Mda, nu se pune.

- În fine... revenind, George a fost o greșeală... chiar dacă nu aș recunoaște niciodată asta în fața lui Lori. Îi cam place să se umfle în pene...

- George a fost o greșeală? Adică ceilalți nu?

Ea clătină din cap, serioasă.

- Au fost experiențe din care am avut de învățat câte ceva. Dar George... ei bine... cred că m-am cam pripit

cu el. Mi-a fost milă de el că era mereu extrem de sigur că se îmbolnăvea de mai ştiu eu ce maladie terminală şi rară... în plus cred că făcea terapie de pe vremea când era la grădiniţă. N-ar fi trebuit niciodată să avem o legătură romantică. Am fost extraordinar de uşurată când s-a hotărât să se însoare cu Nancy în schimb.

- Asta e un fel de hobby pentru tine, sau cum? o întrebă Alex după o clipă de gândire.

- Nu. De obicei oamenii îşi planifică hobby-urile. Eu nu plănuiesc niciodată să mă îndrăgostesc. Se întâmplă pur şi simplu, zise ea şi afişă un zâmbet amuzat şi îngăduitor. E plăcut şi frumos, iar când se termină, nu are nimeni de suferit. Nu e o chestie pur fizică, cum are Vicki. Ea schimbă bărbaţii ca pe şosete pentru că asta îi oferă un soi de putere sexuală asupra lor. Ştiu că majoritatea oamenilor cred că dacă ai o relaţie cu un bărbat, şi mai ales dacă mai eşti şi logodită cu el, trebuie automat să te şi culci cu el. Dar asta nu e întotdeauna adevărat.

- Şi dacă nu eşti logodită cu el?

Pentru că întrebarea lui cerea asta, Bess îl fixă cu privirea ca de la egal la egal şi zise:

- Fiecare situaţie în parte are regulile ei. Şi încă nu ştiu care sunt regulile pentru asta.

- S-ar putea ca lucrurile să devină serioase.

Bess simţi o presiune stranie în jurul inimii.

- Da, asta e mereu o posibilitate.

- Şi pentru mine e o posibilitate suficient de serioasă în momentul acesta, încât să te întreb dacă te mai vezi şi cu altcineva.

Bess ştia că se întâmpla. Nu putuse niciodată să prevină alunecarea aceea lentă şi nedureroasă spre îndrăgosteală.

- Mă întrebi dacă mă văd şi cu altcineva sau mă rogi să nu o fac?

Pentru Alex întreaga situaţie nu era însă complet nedureroasă. Ci ceea ce se întâmplă i se părea absolut înfricoşător. Făcu un efort de voinţă aproape supraomenesc

şi se stăpâni să rămână pe sârma aceea alunecoasă pe care se urcase singur.

- Te rog să n-o faci. Şi îţi spun şi că eu nu vreau pe nimeni altcineva. Nici măcar nu mai pot să mă gândesc la altcineva.

Cu ochii moi şi calzi, Bess se aplecă şi-şi atinse uşor buzele de ale lui.

- Nu există nimeni altcineva.

El îi cuprinse obrazul, ca să-i mai ţină gura lipită de a lui o clipă în plus. Doar că în timp ce o sărută, nu se putu abţine să nu se gândească câţi alţi bărbaţi nu mai o auziseră rostind acele cuvinte.

Îşi spuse că era un mare idiot gelos! Se strădui să înăbuşe sentimentul acela nefamiliar şi enervant. După aceea se ridică, o prinse de mâini şi o trase şi pe ea în picioare.

- Noi parcă trebuia să dansăm...

- Mda, aşa mi s-a zis şi mie. Alexi... murmură ea şi se lăsă învăluită în sentimentul ameţitor al îndrăgostirii, la fel cum s-ar fi cuibărit într-un halat foarte moale şi confortabil şi îi cuprinse faţa în palme.

- Ce e?

- Doar mă uitam la tine. Vreau să mă asigur că nu mai eşti supărat pe mine...

- Nu sunt deloc supărat pe tine. Ca să-i demonstreze că spunea adevărul, o sărută pe vârful nasului ei adorabil şi strâmb.

Nu... nu era supărat, cugeta ea, în timp ce îi cerceta ochii. Dar cu siguranţă exista o umbră de... de *ceva* acolo în ei. Ceva ce nu prea putea identifica sau defini.

- Celălalt prenume al meu e Louisa.

Alex afişă un zâmbet mic şi înclină uşor capul într-o parte.

- Bine...

- Încercam să-mi dau seama dacă mai este şi altceva ce ai vrea să ştii despre mine şi nu ţi-am spus. Simţi dintr-odată o nevoie acută de a fi mai aproape de el, aşa

că se apropie și își lipi obrazul de al lui. Să știi că nu am secrete.

Alex întoarse capul și-și cuibări fața în părul ei. Doamne, Dumnezeule! Ce naiba îi făcea femeia asta de devenea atât de dependent de ea? O trase la piept și o îmbrățișă strâns.

- Știu tot ce am nevoie să știu, rosti el, încet. Dar știi că va trebui să ne dăm seama de regulile alea, Bess... și va trebui să o facem destul de repede.

- Bine.

Nu era sigură ce anume o făcea să se abțină. Ar fi fost atât de ușor să plece din clubul acela și să se ducă acasă cu el. Corpul ei deja gemea de nevoia de el. Și totuși...

Primul tremur de panică o șocă atât de mult, încât o făcu să se retragă de lângă el și să îi arunce un zâmbet mare și strălucitor. „Nu mi-e teamă!", se asigură în sinea ei. Și nici nu avea nevoie să analizeze totul și să despice firul în patru. Va ști instinctiv atunci când va veni momentul să meargă mai departe. Asta era tot.

- Haide, acum, domnule detectiv, zise ea, continuând să zâmbească și trăgându-l de lângă masă. Hai să vedem dacă poți să ții pasul cu mine pe ringul de dans.

capitolul 7

Alex citea un raport de la autopsie deosebit de înfiorător, de la un caz de crimă şi sinucidere, încercând să ignore faptul că Bess stătea pe un scaun din dreapta lui, mâzgălind ceva în carneţelul ei. Şi nu putea să nu recunoască faptul că se ţinea cu totul de cuvânt. În afară de faptul că mai murmura din când în când pentru sine, era complet tăcută, cuminte şi la locul ei. Şi odată ce îşi dăduse seama că el nu avea de gând să-i răspundă la întrebări – darămite să îi accepte prezenţa acolo – i le adresase pe toate lui Judd.

Nu ar fi putut spune că prezenta o problemă. Dar, desigur, *era* o problemă. Prin simplu fapt că era acolo. Şi pentru că se afla acolo, nu se putea abţine să nu se gândească la ea.

Până şi îmbrăcămintea ei era foarte cuminte în ziua aceea. Purta nişte pantaloni cenuşii şi un taior albastru-închis. Cugetă că era aproape ca şi când ar fi crezut că hainele acelea conservatoare ar fi ajutat-o să se piardă în mulţime şi să îl facă pe el să uite că îl deranja prezenţa ei. Dar slabe şanse să se întâmpla asta, când fiecare celulă din corpul lui era perfect conştientă de apropierea ei.

În fond, îi putea simţi şi mirosul, nu? îşi zise el, clocotind de indignare. Parfumul ei proaspăt şi seducător îi tachinase simţurile toată dimineaţa. Îi invada nările şi i se strecura în creier, la fel de uşor şi de sigur, precum un hoţ pe o fereastră deschisă de la etaj.

Şi o putea simţi şi pe ea. Nu avea nevoie de instinctele de poliţist ca să ştie că era în spatele lui sau ca să-şi imagineze ochii aceia mari şi verzi ai ei, sorbindu-i fiecare mişcare. Ca să-şi închipuie mâinile acelea neobosite

luând notițe sau felul în care i se curbau buzele acelea delicioase, atunci când îi venea vreo idee.

S-ar fi putut îmbrăca și într-un sac și tot l-ar fi făcut să o dorească.

Era atât de incredibil de drăguț! gândea Bess, zâmbind la ceafa lui Alexi. Îi plăcea foarte mult să îl privească la lucru - felul în care își trecerea mâna prin părul des și negru, când încerca să gândească. Sau cum schimba receptorul de la o ureche la alta, atunci când voia să ia notițe. Sau tonul vocii lui, care varia de la scurt și tăios la mieros și convingător, în funcție de ce voia să obțină de la omul de la celălalt capăt al liniei.

Și îi plăcea în mod deosebit felul în care își mișca umerii, agitat, tensionat și emanând prin toți porii iritare, atunci când devenea prea conștient de prezența ei.

Bess simțea o dorință cumplită și chinuitoare de a-i depune un sărut pe ceafă - dar și de a arunca o privire să vadă ce anume citea.

După ce se încruntase la ea de mai multe ori, Bess își împinsese scaunul mai în spate și încetase să se mai uite peste umărul lui.

Alex era obligat să recunoască faptul că era complet cooperantă. Și asta nu făcea altceva decât să înrăutățească și mai mult lucrurile. Voia ca ea să plece de acolo. Și cum i-ar fi putut explica faptul că îi era absolut imposibil să se concentreze pe munca lui, când femeia de care se îndrăgostea îl privise citind un raport de la autopsie?

- Poftim, zise Bess, înmânându-i un pahar de cafea și aruncându-i un zâmbet prietenos. Pari că ți-ar prinde bine.

- Mersi.

„Cu lapte și fără zahăr", observă el în timp ce lua prima înghițitură. Ținuse minte. Se întrebă dacă poate și asta făcea parte din farmecul ei. Faptul că reținea tot felul de mici detalii despre oameni?

- Probabil te-ai cam plictisit.

Bess se hotărî să rişte şi se aşeză pe marginea biroului său.

- De ce?

- Nu e prea multă agitaţie azi, zise el şi-i făcu semn spre maldărul de hârtii de pe biroul său. Spera că poate exista o şansă cât de mică să o poată convinge că îşi pierdea timpul. Dacă-l pui pe poliţistul tău de la televizor să facă asta, probabil n-o să aveţi prea multă audienţă....

- Mda, păi o să vrem să arătăm diferite aspecte ale slujbei de poliţist. Rupse un baton de ciocolată şi-i oferi o jumătate lui Alex. Cum ar fi că trebuie să se ocupe de tot felul de hârţogării şi detalii enervante, în mijlocul haosului obişnuit.

Alex muşcă din baton.

- Ce haos?

Ea îi zâmbi din nou, luând în continuare notiţe şi gândindu-se că el deja nici nu mai observa. Şi nici nu mai auzea. Toate zgomotele, mişcarea şi zumzăiala continuă şi agitaţia aceea făceau parte din rutina lui de zi cu zi. Zeci de mici drame avuseseră loc în dimineaţa aceea - şi ei i se păreau fascinate, în timp ce pentru el treceau neobservate.

- Au adus un traficant de droguri pe aici mai devreme, zise Bess şi gesticulă scurt, în timp ce continua să scrie. Un tip slăbănog cu o pălărie albă şi o haină în dungi, care se dăduse cu mult prea multă colonie de firmă.

- Pasquale, zise Alex, prinzându-se după descriere despre cine era vorba. Aşa şi?

- L-ai văzut?

- L-am mirosit şi a fost suficient, răspunse el şi ridică din umeri. Nu era pe gustul meu.

Chicotind pentru sine, Bess încrucişă picioarele şi se făcu comodă.

- Un proprietar coreean a venit urlând şi ţipând despre vandalizarea magazinului său. Era aşa de agitat că aproape a uitat toată engleza. Au trebui să cheme un interpret.

– Mda, se mai întâmplă, zise el şi se întrebă unde voia să ajungă cu asta.

Dar ea doar îi zâmbi şi îşi termină ciocolata.

– Şi imediat după aceea au adus o femeie care a fost bătută de iubitul ei. Şi stătea chiar acolo... luându-i apărarea, chiar dacă avea faţa vânătă şi umflată. Iar detectivul de la biroul din colţul cel mai îndepărtat s-a certat cu soţia lui la telefon, pentru că a uitat de aniversarea lor.

– Probabil era Rogers. El se ceartă mereu cu nevastă-sa. Se simţea din ce în mai agitat şi neliniştit. Dar ce legătură are asta cu orice?

– Atmosferă, îi spuse ea. Tu nu o mai observi şi deja e ceva firesc pentru tine. Dar e foarte interesant de privit. Şi eşti foarte organizat, adăugă ea, lingându-şi un pic de ciocolată de pe degetul mare. Nu chiar ca Judd aici de faţă, care pune totul în teancuri ordonate milimetric, dar în sensul că împrăştii totul pe birou şi ştii mereu unde să găseşti hârtia potrivită la momentul potrivit.

– Nu-mi place deloc să te holbezi la mine în timp ce lucrez, zise şi-o plesni peste mână, când se întinse după raportul de la autopsie.

– Ştiu, răspunse ea şi rânji, fără a se simţi jignită.

Şi apoi se aplecă un pic mai mult spre el.

Alex observă că în ochii ei se ascundea ceva mai mult decât umor. Şi nu era deloc sigur că mai văzuse vreodată dorinţa şi amuzamentul amestecate într-o asemenea expresie. Şi cu siguranţă nu-şi dăduse seama ce efect putea avea asta asupra unui bărbat – deja îi clocotea sângele în vene, pentru numele lui Dumnezeu!

– Arăţi foarte sexy, umblând aşa cu hârtiile astea, cu arma pe talie şi cu părul răvăşit de la faptul că ţi-ai trecut mâna prin el prea des. Şi cu privirea aceea ageră şi periculoasă strălucindu-ţi în ochi...

Şocat şi un pic stânjenit, Alex îşi schimbă poziţia în scaun.

– Încetează cu prostiile, McNee!

- Îmi place cum ţi se întunecă ochii şi devin intenşi atunci când storci informaţii interesante la telefon....

- Hm! Nu ai de unde să ştii că nu vorbeam la spălătorie...

- Hmm... sigur, zise ea şi sorbi din cafeaua lui ca să-şi clătească un pic gâtul după ciocolată. Ia spune-mi, Alexi, eşti nervos că sunt aici sau mai degrabă agitat?

- Şi una, şi alta, răspunse el şi se ridică.

Sigur avea ceva de făcut în altă parte, îşi zise.

- Aşa mă gândeam şi eu, şopti ea şi prinse cu degetul breteaua tocului armei lui.

Nu îi era teamă de pistolul pe care îl purta. De fapt, miza pe faptul că îl va convinge s-o lase să-l ţină în mână într-o zi, ca să vadă cum se simţea. Să înţeleagă cum se simţea el, atunci când era nevoit să-l scoată.

- Ştii că nici măcar nu m-ai sărutat azi?

- Şi nici nu o să te sărut. Nu aici.

Ea îşi ridică privirea, uşor. Exista o provocare subtilă în ochii ei.

- De ce nu?

- Pentru că data viitoare când o să te sărut, zise el, privind-o intens, în timp ce-şi strecura mâna pe după gâtul ei şi mângâindu-i clavicula cu degetul mare, până când îi dispăru rânjetul acela îngâmfat, când o să te sărut *de-adevăratelea*, o să fim doar noi doi. Singuri. Şi o să te tot sărut şi o să-ţi fac tot felul de lucruri, până când nu o să mai existe reguli. Sau motive...

Oare asta îşi dorea? se gândi Bess. Credea că da. Acum când pielea ei febrilă se înfiora sub degetele lui, credea că exact asta îşi dorea. Dar mai exista şi altceva, un amestec ciudat de dor şi teamă, atât de familiar că o făcu să se retragă un pas.

- Ce s-a întâmplat, McNee? Încântat de reacţia ei, îşi lăsă mâna să alunece în jos pe umărul ei şi înapoi pe lângă corp. Cine face pe cine să se simtă agitat, acum?

- Ar trebui să lucrăm, îi aminti ea. Nu să ne agităm unul pe altul.

- Astăzi când ies eu din tură, termini şi tu programul.

- Stanislaski.

Privirea lui Alex mai rămase o clipă aţintită asupra ei, după care zbură peste umărul ei.

- Căpitane.

- Îmi pare rău că îţi întrerup ora de socializare, zise el, pe un ton tăios şi acru. Dar am nevoie de raportul ăla.

- Aici e.

Şi în timp ce Alex se întorcea să ia raportul cu pricina, Bess îi întinse mâna lui Trilwalter.

- Mă bucur mult să vă cunosc, domnule căpitan. Eu sunt Bess McNee. Voiam doar să spun că apreciez extrem de mult cooperarea departamentului azi.

Trilwalter se încruntă la ea o clipă, după care îşi aminti de legătura ei personală cu primarul şi oftă, obosit.

- Mda. Dumneata eşti scriitoarea, zise bărbatul şi apoi rânji un pic dispreţuitor. Telenovele, parcă, nu?

- Da, aşa este, răspunse ea şi zâmbetul ei făcu luminile de deasupra să pălească aproape complet. Mă întrebam... aş putea să răpesc un moment din timpul dumneavoastră? Ştiu că sunteţi foarte ocupat, aşa că n-o să vă reţin mult.

Nu voia absolut deloc să aibă de-a face cu ea. El ştia asta, ea ştia asta şi toţi poliţişti de pe lângă ei care erau suficient de aproape să audă discuţia ştiau asta. Dar faptul că se afla la conducerea unui birou de ceva timp îl învăţase că uneori diplomaţia era cea mai bună armă. În plus, odată ce se făcea clar înţeles, el avea să scape de ea şi ea avea să se ducă să bată la cap pe altcineva.

- Ce-ar fi să vii în biroul meu, domnişoară McNee?

- Mulţumesc, zise ea şi-i aruncă un rânjet peste umăr lui Alex, în timp ce îl urma pe Trilwalter.

- O laşi să se ducă acolo singură? murmură Judd.

- Da, zise Alex şi îşi reprimă un chicotit mulţumit, când auzi sticla uşii biroului Trilwalter vibrând. Oh, da. Şi chiar o să-mi placă la nebunie.

Însă zece minute mai târziu, Alex fu surprins de un hohot de râs. Se răsuci în scaun şi îl văzu pe Trilwalter conducând-o pe Bess afară din biroul său. Cei doi chicoteau împreună ca doi vechi prieteni pe seama unei glume private.

- O să ţin minte asta, Bess.

- Doar să nu-i spui primarului de unde ai auzit-o.

- Stai liniştită, ştiu cum să respect o sursă. Continuând să zâmbească, se întoarse apoi şi se uită spre Alex, care rămăsese cu gura căscată. Detective, să ai grijă de domnişoara McNee aici de faţă. Ai grijă să primească orice are nevoie.

- Da, domnule, spuse el şi îi aruncă lui Bess o privire ucigătoare.

Dar ea doar flutură din gene, reuşind să pară cam la fel de inocentă precum un pistol fumegând.

- Intenţionez pe deplin să mă asigur că domnişoara McNee primeşte exact ce are nevoie.

Bess îşi aşeză mâna într-a lui Trilwalter.

- Mulţumesc încă o dată, Donald.

- A fost plăcerea mea. Şi pe curând, da?

- Donald? mormăi Alex, de îndată ce căpitanul ieşi din raza auditivă.

- Da, zise Bess şi apoi făcu un întreg spectacol din a-şi curăţa mâneca de praf, ostentativ. Aşa îl cheamă.

- Ei bine, poate nu ştiai, dar noi îi spunem în mai multe feluri pe aici, zise el cu subînţeles. Ce naiba aţi făcut acolo?

- Păi am stat de vorbă, ce altceva?

Uitându-se peste umărul ei, Alex observă cum nişte bani treceau dintr-o mână în alta. Fuseseră şanse egale ca Trilwalter să o ronţăie cu fulgi cu tot şi apoi s-o scuipe înapoi, în zece minute. Şi nu era tocmai mulţumit, din moment ce pierduse şi el douăzeci de dolari pe pariul acesta.

- Stai jos şi taci din gură, îi spuse apoi. Am de lucru.

- Desigur.

Dar înainte să apuce să ia loc, lui Alex îi sună telefonul.

- Stanislaski. Da. Ascultă un moment, după care își scoase carnetul de notițe și mâzgăli ceva în grabă. Da, te aud. Știi cum funcționează lucrurile, Boomer. Depinde de valoare, normal. Încuviință apoi din cap pentru sine și puse la loc carnețelul. Da, da, vorbim. Ne vedem acolo. În zece.

Alex închise apoi și se întinse să-și ia geaca. Și Bess era chiar lângă el.

- Ce s-a întâmplat?

- Trebuie să mă duc undeva. Judd, hai să ne mișcăm.

- Vin cu voi.

Alex nici măcar nu se uită în urmă, când porni spre ușă. Deja se chinuia să o închidă într-un colțișor al minții sale.

- Nici să nu te gândești.

- Vin cu voi, repetă ea și-l apucă de braț. Și cu asta, basta.

Fu surprins când încercă să își scuture brațul ca să scape de ea și nu reuși. Și nu putu să nu observe că doamna chiar avea o strânsoare destul de puternică.

- Nu așa ne-am înțeles.

Și ea putea să aibă tot la fel de mult sânge-rece ca el, cugeta Bess. Își ancoră ferm picioarele în podea și ridică bărbia sfidătoare.

- Ba așa a zis căpitanul tău. Vin cu tine, detectiv! Indiferent unde te duci! O zi din viața ta, ai uitat?

- Bine, mârâi el, emanând frustrare prin toți porii, în timp ce o țintuia cu privirea. Vii cu noi, da, dar stai în mașină. Nu cumva să-l sperii pe informatorul meu.

- Vrei să conduc eu? se oferi Judd, în timp ce coborau scările spre garaj.

- Nu, răspunse Alex ferm și sec, nemailăsând loc de alte replici.

Judd ridică din umeri spre Bess fără să se supere. Și apoi, din moment ce Alex nu făcuse nici o mișcare să-i

deschidă portiera, se întinse el şi deschise pentru ea uşa maşinii lor fără însemne.

- Unde mergem? întrebă Bess, hotărâtă să fie amabilă.

- Să vorbim cu scursurile societăţii, mârâi Alex, în timp ce ieşea din garaj.

- Sună fascinant, zise Bess.

Şi chiar vorbea serios.

Nu credea că mai fusese vreodată în acea parte a oraşului. Aproape toate vitrinele magazinelor erau acoperite cu scânduri. Iar cele care încă mai erau funcţionale arătau ca nişte dărăpănături. Oamenii se grăbeau pe trotuar, de parcă ar fi trebuit să ajungă undeva, când de fapt nu aveau nici un loc anume unde să fie.

I se părea amuzant şi în acelaşi timp fascinant cum Alex părea să se contopească cu peisajul. Şi nu era doar din cauza blugilor şi a gecii de piele uzate pe care o purta. Sau a părului pe care şi-l ciufulise intenţionat. Nu... era ceva mai mult de-atât. Era expresia din ochii lui, postura corpului şi rânjetul strâmb de pe buze. Se gândi că nimeni nu s-ar fi uitat de două ori la el cu vreo suspiciune. Şi chiar dacă s-ar fi uitat, cu siguranţă n-ar fi văzut un poliţist, ci un alt golan de pe stradă, părăsit de noroc.

Luându-se după el, Bess îşi scoase gentuţa de cosmetice, îşi înroşi buzele şi îşi îngroşă un pic mai mult linia de tuş de la ochi, adăugând fard. Testă câteva expresii blazate şi plictisite în oglinjoara cutiuţei de pudră, după care se hotărî să-şi răvăşească părul.

Alex se uită spre ea şi se încruntă.

- Ce naiba îţi faci la faţă?

- Intru în pielea personajului, zise ea, voioasă. La fel ca tine. Că ne pregătim să săltăm pe cineva, nu?

Dar el doar se întoarse de la ea şi înjură în şoaptă.

„Exact norocul meu!", gândi el. Voia să se strecoare neobservat în localul lui Boomer şi acum se pomenise

pe cap cu o roşcată care credea că se jucau de-a hoţii şi vardiştii.

Fără să se lase ofensată, Bess băgă înapoi în geantă oglinda şi cercetă un pic zona. Pe aici nu exista nici o problemă cu parcarea. Bess hotărî apoi că dacă cineva şi-ar fi lăsat maşina nepăzită chiar şi zece minute în cartierul acesta, ar fi fost norocos să mai găsească chiar şi un capac de roată, când s-ar fi întors.

Alex trase pe dreapta şi înjură. Nu o putea lăsa singură în maşină aici, la naiba. Oricare dintre borfaşii sau drogaţii de pe stradă ar fi aruncat o singură privire spre ea şi apoi ar fi mâncat-o de vie.

- Ascultă-mă bine. Se întoarse şi se aplecă peste spătar ca să se facă clar înţeles. Stai aproape de mine şi ţine-ţi gura. Fără întrebări şi fără comentarii.

- Bine, dar unde...

- Fără întrebări, am zis. Coborî şi trânti portiera, după care o aşteptă şi pe ea. O apucă strâns de braţ şi o târî spre trotuar. Şi dacă nu faci ce-ţi zic, îţi jur că-ţi pun cătuşele imediat.

- E foarte romantic, nu-i aşa? îi zise ea lui Judd. Pur şi simplu îmi trimite fiori pe şira spinării.

- Tacă-ţi fleanca, McNee! îi zise Alex, refuzând să se lase amuzat.

O smuci de braţ şi o trase pe o uşă cu un aspect dubios direct într-un magazin lipsit de aer.

Lui Bess îi luă ceva timp până i se obişnuiră ochii cu lumina aceea slabă. Întreaga încăpere era plină de rafturi pe care erau îngrămădite mărfuri prăfuite. Radiouri, rame de tablouri şi ustensile de bucătărie. Şi o tubă. Şi o vitrină de sticlă imensă, cu o crăpătură diagonală pe geamul principal. Până sus erau geamuri de securitate. Şi undeva pe la mijloc se afla un fel de ghişeu, precum cel de la o bancă, fixat cu gratii.

- Un amanet, zise Bess, atât de vădit încântată, încât Alex mârâi la ea.

- Dacă zici ceva de atmosferă, îţi dau cu ceva în cap.

Dar ea deja își scotea carnețelul de notițe.

– Hai, du-te și fă ce-ai de făcut. Nici măcar n-o să știi că sunt aici.

„Sunt sigur!", gândi el, ironic. Cum ar fi putut cineva să-și dea seama că era acolo, doar pentru că împrăștia peste tot în jur miros de soare, acoperind duhoarea de mizerie și mucegai? Înaintă spre ghișeul acela, chiar când din biroul din spate ieșea un individ slăbănog, care purta o cămașă albă largă.

– Stanislaski.

– Boomer. Ce ai pentru mine?

Rânjind, Boomer își strecură degetele prin părul său negru și dat cu gel din belșug.

– Ei, haide, omule. Am ceva bun pentru tine și știi că-mi place mereu să cooperez cu organul. Dar un om tot trebuie să-și câștige și el traiul cumva, nu?

– Faci asta jecmănind fiecare biet om care intră pe ușa ta.

– Au! Mă rănești cu asta, zise Boomer, cu ochii de culoare albastru-deschis strălucind de viclenie. Biban? întrebă apoi, încuviințând din cap spre Judd.

– Nu mai e.

După ce-i aruncă acestuia din urmă o privire plină de apreciere, Boomer își mută privirea spre Bess. Ea era ocupată să se uite pe rafturile pline cu mărfuri.

– Hm! Se pare că am o clientă. Stai o clipă.

– E cu mine, mârâi Alex, aruncându-i o privire amenințătoare care îl descurajă imediat de la a pune orice alte întrebări. Uită că-i aici.

Boomer evaluase deja din ochi cele trei inele pe care le purta Bess pe mâna dreaptă, precum și cerceii de topaz care îi atârnau din urechi, așa că oftă dezamăgit.

– Tu ești șeful, Stanislaski. Dar ascultă... îmi place să fiu discret.

Alex se aplecă peste ghișeu, ca un om care se pregătea să stea la taclale ore în șir. Vocea lui era moale, dar amenințătoare și letală.

- Dacă îți bați joc de mine, Boomer, va trebui să mă întorc aici și să mă uit *foarte* atent la ce ții pe acolo prin depozit....

- Marfă. Doar marfă, omule, zise el și rânji.

Nu-și făcea deloc iluzii în privința lui Alex. Boomer știa când era detestat, dar înțelegea foarte bine și ce însemna când avea un fel de înțelegere cu cineva. Și până acum, această înțelegere fusese avantajoasă pentru amândoi.

- Am ceva despre prostituatele alea care au fost feliate.

Deși expresia de pe chipul lui nu se schimbă deloc și nu mișcă nici un mușchi, Alex era complet alert.

- Ce fel de ceva?

Boomer doar zâmbi și își frecă degetul mare și cel arătător. Alex scoase apoi o bancnotă de douăzeci de dolari, care dispăru într-o clipită în spatele gratiilor.

- Și încă douăzeci după, dacă îți place ce am de zis.

- Dacă merită, o să primești mai mult.

- Știi că am încredere-n tine. Boomer se aplecă spre el, duhnind a unsoare și transpirație. Umblă vorba pe stradă că ăl' de-l cauți e unu' cu mulți bani. Cică îl cheamă Jack.

- Până acum nu-s deloc impresionat.

- O iau ușor, amice. Prima fată de-a fost tăiată? Era una din soțiile lui Big Ed. Am recunoscut-o din poza din ziar. Mda, aia da damă bine. Nu că io aș fi apelat vreodată la serviciile ei...

- Dă-i mai departe, Boomer.

- Bine, bine, zise acesta și-i aruncă un rânjet lui Judd. Nu-i prea plac conversațiile. Și-am mai auzit și că ambele alea doamne nefericite se aflau în posesia unei anumite bijuterii...

- Mda, ai urechi bune, ce să zic?

- Păi un om în poziția mea aude lucruri. Și întâmplarea face că mi-a venit pe aici o domnișoară chiar ieri... o domnișoară de avea o anumită mică bijuterie pe care

voia s-o dea la amanet. Boomer deschise un sertar şi scoase un lănţişor subţire de aur. Şi agăţată pe lanţ se afla o inimioară mică şi frântă pe mijloc. Alex întinse mâna, dar Boomer clătină din cap. I-am dat douăzeci de dolari pe ea.

Fără să spună nimic, Alex mai scoase o bancnotă din portofel.

– Hm! Aş cam zice că mi-am câştigat dreptul de a face un pic de profit aici...

Cu privirea aţintită spre el, Alex trase înapoi bancnota câţiva centimetri.

– Şi ţi-ai câştigat dreptul şi să vii jos la secţie şi să răspunzi la multe întrebări nasoale.

Boomer ridică din umeri şi se grăbi să facă schimbul. Bancnota pe medalionul în formă de inimioară. Oricum, dăduse numai zece dolari pentru ea.

– Era doar o copilă, adăugă Boomer. Avea vreo optşpe... maxim douăzeci de ani. Dar tot era frumoasă tare. Blondă vopsită şi ochi albaştri. Şi avea o aluniţă mică chiar aici, zise el şi se bătu uşor cu degetul lângă sprânceana stângă.

– Ai şi vreo adresă?

– Ei, acum tu...

– Douăzeci pentru adresă, Boomer. Şi tonul vocii lui Alex îi dădea foarte clar omului de înţeles să accepte oferta. Altceva nu mai vezi.

Mulţumit de afacerea făcută, Boomer îi dădu numele unui hotel din apropiere.

– S-a semnat Crystal, adăugă el, dorindu-şi să mai păstreze „parteneriatul" acela şi pe viitor. Crystal LaRue. Mă gândeam io că-i un nume fals.

– Hai să vedem care-i treaba, îi zise lui Judd, după care o bătu pe umăr pe Bess, care aparent era complet absorbită de o lampă urâtă de alamă, de forma unui cal ridicat pe două picioare. Hai să mergem.

– O clipă. Bess se întoarse şi îi zâmbi lui Boomer. Cât face?

- Ăh, pentru tine...
- Las-o baltă, zise Alex și o târî spre ușă.
- Dar vreau să cumpăr...
- E oribilă.

Iritată că pierdea o asemenea afacere, dar mulțumită că înregistrase întreaga lor conversație, oftă încet.

- Asta era și ideea. Dar apoi se urcă în mașină ascultătoare și începu să-și noteze impresiile în carnețel.

Magazin înghesuit. Absolut împuțit. Mai mult prostii la vânzare. Un loc excelent pentru a găsi recuzită. Proprietarul e un mare jegos. Alex controlează complet tranzacția - un fel de joc foarte subtil. Vizibil dezgustat de om, dar dispus să folosească orice unelte are la îndemână.

Până când termină să-și noteze ideile, Alex trăgea din nou pe dreapta.

- Ce mai respecți regulile, îi zise lui Bess, în timp ce se dădea jos din mașină.

- Absolut. Cu buzele țuguiate, Bess studie hotelul dărăpănat și recunoscu că era genul acela care se închiria cu ora. Aici stă?

- Cine?

- Fata despre care vorbeați. Ridică dintr-o sprânceană și adăugă: Da, am și urechi, dacă nu știai, Alexi.

Ar fi trebuit să-și dea seama.

- E în regulă, câtă vreme îți ții gura.

- Nu e nevoie să fii așa nepoliticos, îi zise în timp ce intrau. Hai să-ți spun cum facem... doar ca să-ți arăt că nu există resentimente, o să fac cinste cu prânzul.

- Grozav, zise Judd și-i deschise ușa, galant.

- Ești așa de ușor de dus de nas, îi mârâi Alex partenerului său în timp ce intrau în holul mizerabil.

- Hei, trebuie să mai și mâncăm cândva, nu?

Alex realiză dintr-odată că ura că trebuia să o aducă aici. În acest loc care duhnea a gunoi și a visuri

putrezite. Cum ar fi putut să nu fie deloc afectată de ceea ce o înconjura? se întrebă, dar apoi își reveni și alungă din minte orice gând la ea, în timp ce se apropia de recepționer.

- Ai aici o tipă Crystal LaRue?

Omul se uită pe deasupra ziarului pe care îl citea. Din colțul gurii îi atârna o țigară fără filtru și în ochi i se citea un dezinteres total.

- Nu cer nume.

Și atunci Alex își scoase insigna și i-o flutură pe sub nas.

- Blondă, în jur de optspe ani. Frumoasă. Are un semn de frumusețe lângă sprânceană. Prostituată.

- Nu le întreb nici cu se ocupă, zise omul, ridicând din umeri și își întoarse atenția înapoi la ziarul său. Două sute doispe.

- E aici?

- N-am văzut-o să plece.

Porniră apoi în sus pe scări, cu Bess chiar în spatele lor. Ca să se amuze, ea citea diversele sugestii și păreri ale chiriașilor scrijelite pe pereți.

În spatele uneia dintre ușile de la etajul unu avea loc un scandal de proporții. Și unul dintre vecini bătea tare în perete, cerând - pe un limbaj extrem de colorat - ca cei doi scandalagii să tacă.

Pe scările dintre etajul unu și doi se vărsase un sac de gunoi. Și deja începuse să pută.

Alex bătu la ușa cu numărul două sute doisprezece și așteptă. Nu veni nici un răspuns, așa că mai ciocăni o dată și strigă:

- Crystal! Tre' să vorbim!

Alex aruncă o privire spre Judd și încercă prudent clanța. Aceasta se deschise foarte ușor.

- Ai crede că ar încuia ușa într-un loc ca ăsta, comentă Judd.

- Şi s-o asigure cu explozibil, adăugă Alex. Scoase apoi pistolul şi Judd făcu acelaşi lucru. Rămâi pe hol! îi ordonă lui Bess, fără să se uite la ea.

Şi apoi dădură buzna pe uşă, cu armele pregătite.

Bess făcu întocmai ce i se spuse. Dar asta nu o oprea şi să nu vadă. Crystal nu plecase într-adevăr şi nici nu avea să mai facă trotuarul vreodată. Uşa stătea deschisă larg, şi Bess se uita şocată la ceea ce era împrăştiat pe salteaua îmbibată dinăuntru. Duhoarea de sânge - şi a ceva mult mai rău de atât - se revărsa pe uşă.

Un miros de moarte. Moarte violentă. Scrisese despre asta şi discutase despre asta. Ba chiar privise veselă cum fusese pusă în scenă şi interpretată în faţa camerelor.

De la distanţă, îl auzea pe Alex înjurând, iar şi iar şi iar. Dar nu putu face altceva decât să se holbeze încremenită la imaginea aceea înfricoşătoare, până când corpul lui Alex îi blocă raza vizuală. Îşi pusese mâinile pe umerii ei şi o strângea. „Doamne, Dumnezeule!", gândea Bess. Îi era îngrozitor de frig. De fapt, nu-i mai fusese niciodată în viaţa sa atât de frig.

- Vreau să te duci jos.

Cu un efort de voinţă aproape supraomenesc, Bess reuşi să-şi smulgă privirea de la bărbia lui şi să o îndrepte spre ochii lui. Iar furia de gheaţă pe care o văzu acolo îi trimise instantaneu fiori prin tot corpul.

- Cum?

Şi Alex aproape că înjură din nou. Era albă ca varul şi i se contractaseră atât de tare pupilele, încât irisurile ochilor ei ajunseseră aproape de mărimea gămăliilor unor ace.

- Du-te jos, Bess, zise el şi o frecă pe umeri, încercând să o mai încălzească şi să-i pună sângele în mişcare, chiar dacă ştia deja că era inutil. Mă asculţi? continuă el, pe o voce blândă şi şoptită.

- Da. Ea îşi umezi buzele şi apoi le strânse tare. Îmi pare rău. Da.

- Du-te jos şi stai în hol. Nu zici nimic şi nu faci nimic, până nu coborâm eu sau Judd. Da? O scutură cu blândeţe şi se întrebă în sinea lui ce ar fi făcut dacă ar fi leşinat. Bine?

Ea inspiră cutremurându-se, după care încuviinţă din cap.

- E... era... aşa de tânără... Mai făcu un efort ca să înghită nodul de greaţă care ameninţa să i se ridice în gât. Sunt bine. Nu-ţi face griji pentru mine. Sunt bine, repetă ea şi apoi se întoarse ca să coboare.

- Nu ar fi trebuit să vadă asta, spuse Judd.

Şi el simţea că i se întorsese stomacul pe dos.

- Nimeni nu trebui să vadă asta.

Alex îşi împietri atunci orice emoţie şi închise uşa în urma lui.

Bess îndură totul cu stoicism, refuzând să se mişte din loc, când Judd coborî ca să o conducă acasă. Găsi în schimb un scaun vechi şi se aşeză într-un colţ, în timp ce în jurul ei se derulau activităţi legate de moarte. Din punctul în care stătea aşezată, îi putea vedea pe toţi venind şi plecând - medici legişti, fotograful poliţiei şi echipa de la morgă.

Privea detaşată cum oamenii se îngrămădeau în jur, punând întrebări, făcând afirmaţii şi comentarii şi apoi fiind alungaţi de acolo de poliţişti cu expresii goale întipărite pe chipuri.

În sufletul ei simţea o suferinţă profundă pentru tânăra fată pe care nu o cunoscuse vreodată şi o mare furie la adresa acelei vieţi irosite. Şi totuşi rămase. Nu din cauza profesiei sale. Ci din cauza lui Alex.

Era furios pe ea. Înţelegea asta şi nu întreba de ce. După ce echipa de criminalişti termină de procesat scena crimei, călători în tăcere pe bancheta din spate a maşinii de poliţie. Iar când ajunseră înapoi la secţie, se aşeză pe acelaşi scaun pe care stătuse toată dimineaţa.

Trecură multe ore. Lungi şi nesfârşite. La un moment dat ieşi un pic, ca să le cumpere sendvişuri lui Alex şi lui Judd de la un magazin din apropiere. După o vreme, Alex intră în altă încăpere. Ea îl urmă - în continuare tăcută - şi observă un panou mare pe care erau prinse fotografii. Cadre absolut înfiorătoare.

Îşi mută privirea de la ele, îşi trase un scaun şi ascultă cât Alex şi alţi detectivi discutau despre cea mai recentă crimă şi ancheta în derulare.

Şi mai târziu se duse cu ei înapoi la magazinul de amanet. Aşteptă răbdătoare încă o dată, cât Alex îl interogă pe Boomer. Şi aşteptă şi mai mult de atât, cât timp Alex şi Judd se întoarseră la motelul acela ca să vorbească din nou cu recepţionerul şi cu chiriaşii.

La fel ca ei, află foarte puţine lucruri despre Crystal LaRue. Numele ei adevărat fusese Kathy Segal şi locuise cândva în Wisconsin. Îi fusese greu, de fapt extrem de dificil, să asculte cum Alex îi contactă telefonic pe părinţii ei şi îi anunţă de moartea fiicei lor. Şi îi veni la fel de greu şi să înţeleagă - din ce îl auzise pe Alex spunând - că nu le păsa deloc. Pentru ei, fiica lor era de mult moartă.

Fusese fata nimănui. Lucrase pe străzi pe cont propriu. Şi la două luni după ce se mutase în camera aceea mică şi dărăpănată şi cu saltea lăsată, murise tot acolo. Nu o cunoscuse nimeni. Şi nimeni cu voise s-o cunoască.

- Nu-i păsase nimănui de ea.

Alex nu putea vorbi cu Bess. Îi era absolut imposibil. Pentru că era absolut inadmisibil. Nu împărţea această parte a vieţii lui cu nici o persoană care conta pentru el. Poate că era adevărat că sora lui, Rachel, mai vedea câteva ceva din toate ororile astea ca avocat din oficiu, dar după părerea lui Alex, şi asta era prea mult. Şi poate că tocmai de asta şi ţinea cât putea de multe cât mai departe de familia sa şi de cei pe care îi iubea.

Ura să-şi amintească de expresia de pe chipul lui Bess în clipa în care stătuse încremenită în pragul uşii. Ar fi trebuit să existe o modalitate să o protejeze de asta, să o apere de propria ei încăpăţânare.

Dar nu o protejase şi nici nu o apărase, în ciuda faptului că exact asta jurase să facă pentru oameni necunoscuţi, din prima zi în care îşi primise insigna. Cât despre ea... cât despre femeia de care era... Oh, Doamne, Dumnezeule! femeia de care era îndrăgostit... el însuşi deschisese uşa şi o lăsase să intre.

Aşa că nu vorbi cu ea. Nici măcar atunci când veni timpul să îşi încheie programul, să lase totul şi să plece acasă. Şi în tăcerea aceea apăsătoare, furia lui sporea şi clocotea, arzându-i măruntaiele ca un fier încins. Îşi găsi cuvintele abia atunci când păşi în apartamentul ei şi închise uşa.

- Ţi-a ajuns acum?

Bess nu avea deloc chef de ceartă. Emoţiile ei - mereu aproape de suprafaţă - erau complet secătuite după tot ce văzuse şi auzise în ziua aceea. Urma să-l lase să urle la ea, dacă de asta avea nevoie, dar ea, una, era prea epuizată şi îndurerată, şi i se rupea inima pentru el.

- Stai să-mi iau ceva de băut, zise ea, încet, dar el o apucă de braţ şi o răsuci spre el.

- Ai notat totul? Zi! Şi atunci furia aceea rece şi furtunoasă explodă înspre ea. Poţi găsi o cale să foloseşti asta ca să distrezi milioane de spectatori?

- Îmi pare rău. Altceva nu ştia ce altceva să spună. Alexi, îmi pare foarte, foarte rău. Inspiră adânc apoi, încercând să îşi revină. Vreau un coniac. Aduc câte un pahar pentru amândoi.

- Da. Bine. Foarte bine! Un coniac fin şi civilizat e exact ce avem nevoie!

Bess se duse să aleagă o sticlă dintr-un bar vechi, lăcuit.

- Nu ştiu ce vrei să zic. Cu mare grijă, turnă două pahare de coniac. Dacă asta ajută, pot să-mi cer scuze

că am ales tocmai ziua de azi să facem asta. Şi îmi cer scuze şi că ţi-am făcut totul şi mai dificil, fiind acolo când s-a întâmplat asta. Îi duse paharul, dar el nu îl luă. În clipa asta aş fi dispusă să spun orice vrei să auzi.

Dar el nu putea depăşi momentul, indiferent ce spunea ea. Nu putea să treacă peste faptul că deschisese uşa spre o crimă de o oroare înfiorătoare, pe care ştia că ea nu o va putea uita vreodată.

- Nu aveai ce să cauţi acolo. Nu aveai ce să cauţi să vezi scena aia.

Bess oftă prelung şi din greu şi lăsă deoparte ambele pahare. Poate că la urma urmei coniacul chiar nu avea cum să ajute.

- Tu ai fost acolo. Tu ai văzut-o.

În ochii lui apăru imediat o strălucire fierbinte de furie.

- E slujba mea, la dracu'!

- Ştiu, zise şi ridică uşor mâna ca să-i mângâie obrazul, ca să-l aline. Ştiu...

Nervos, el o apucă de încheietură şi o ţinu strâns câteva clipe, înainte de a se întoarce de la ea.

- Nu vreau să fii atinsă de asta. Nu vreau să mai fii niciodată mânjită aşa.

- Nu-ţi pot promite asta. Şi pentru că era felul ei de a-l alina, îşi încolăci braţele în jurul taliei lui şi-şi lipi obrazul de spatele său. Era la fel de rigid precum oţelul şi la fel de neclintit precum granitul. Nu şi dacă vrei să fie ceva între noi....

- Ba e tocmai pentru că vreau să fie ceva între noi.

- Alexi... începu ea, dar se opri, cugetând asupra multitudinii de emoţii care se învolburau în ea. Până acum îi venise mereu uşor să le sorteze pe toate, să le împartă pe categorii. Doar că de data asta... Îşi aminti că fusese o zi foarte lungă şi obositoare. Va avea timp de gândire mai târziu. Dacă îţi doreşti o femeie pe care s-o ascunzi într-un colţişor sigur, cald şi confortabil, atunci nu sunt eu aceea. Ceea ce faci este parte din ceea ce eşti. Când

el se răsuci spre ea, Bess îi mângâie obrazul din nou, refuzând să-l lase să se retragă. Vrei să-ți spun că m-a îngrozit ce am văzut în camera aia azi? Așa e! M-a înspăimântat până în măduva oaselor. M-a îngrozit cruzimea și m-a îngrețoșat teribil risipa asta de viață...

Afirmația aceea îi spintecă inima lent și prelung, precum lama unui cuțit ascuțit.

- Nu trebuia să te las să vii cu mine! Pentru că acea parte a vieții mele n-o să fie niciodată parte din viața ta.

- Oprește-te! Suferința și groaza care o albiseră mai devreme îi împietreau acum trăsăturile într-o hotărâre de neclintit. Crezi că nu știu nimic despre lumea reală, doar pentru că-s scriitoare de ficțiune? Ei bine, te înșeli! Știu! Doar că nu las asta să-mi inunde viața, refuz să mă las copleșită de asta! Și știu că e foarte posibil să dai piept și mâine cu ce ai văzut azi. Sau poate chiar cu ceva mai rău. Știu că de fiecare când ieși pe ușa aia e posibil să nu te mai întorci. Și chiar în clipa în care rosti aceste cuvinte, o străbătu o teamă cumplită, care îi dădu de înțeles că trebuia să o lase mai moale și să își cântărească vorbele cu mai multă atenție. Pentru că ceea ce faci transformă asta într-o posibilitate foarte reală. Dar nu vreau să mă las copleșită nici de asta. Pentru că nu te pot schimba.

Timp de o clipă, Alex rămase acolo, aproape încremenit, holbându-se la ea. În interiorul său se învolburau sute de sentimente diferite, luptându-se să preia controlul. Și apoi, extrem de încet, înclină capul, își lipi fruntea de a ei și închise ochii strâns.

- Nu știu ce să-ți spun.

- Nu trebuie să-mi spui nimic. Nu trebuie să vorbim deloc.

Alex știa ce anume îi oferea, chiar înainte ca Bess să ridice capul și să-și atingă buzele de ale lui. Și voia ceea ce îi oferea. O voia pe ea. Dar mai mult decât orice își dorea să se cufunde și să se piardă în ea, până când dispărea cu totul restul lumii.

Își trecu mâinile prin părul ei, lăsându-și degetele să se joace cu buclele ei lejere și vii.

- Încă nu am pus la punct setul ăla de reguli.

Bess își arcui buzele într-un zâmbet mic lângă ale lui.

- O să le elaborăm mai târziu.

El murmură ceva aprobator și o trase în brațele lui.

- Te vreau. Am nevoie să fiu cu tine. Și cred că aș înnebuni, dacă n-aș putea fi cu tine în noaptea asta!

- Sunt aici. Sunt chiar aici.

- Oh, Bess... Gura lui se mută de pe buze spre pometii ei înalți. Sunt îndrăgostit de tine!

Și în clipa aceea simți cum inima ei sări peste o bătaie. Aceasta era sigura modalitate de a descrie această senzație pe care nu o mai trăise niciodată.

- Oh! Alexi....

- Nu! îi zise ferm și o sărută ca să-i închidă gura. Nu o spune. Ție îți vine prea ușor să o spui. Doar hai în pat, zise Alex și își cuibări fața în curba gâtului ei. Pentru numele lui Dumnezeu! Lasă-mă să mă culc cu tine!

capitolul 8

Durere. Oh, da, citise toate poveştile şi poeziile şi văzuse toate filmele. Ba chiar scrisese ea însăşi multe dintre scene. Dar nu crezuse niciodată că iubirea şi durerea puteau exista concomitent şi că se puteau preschimba într-un nod chinuitor care putea mistui sufletul.

Şi totuşi cuvintele lui o duruseră - incredibil de mult -, chiar dacă inima lui se deschidea să ofere şi să accepte ceea ce primea.

De data asta ceva era diferit. Cum ar fi putut să-i explice asta lui, când încă nici ea nu înţelegea pe deplin? Şi la ce ar mai fi fost bune cuvintele acum, când exista atât de multă dorinţă?

O atingere va fi suficientă, îşi promise sieşi, în timp ce se deplasau spre scări. Noaptea aceasta va fi suficientă şi a doua zi toate acele dureri stranii vor fi doar nişte amintiri.

Gura lui se întoarse peste a ei, neliniştită şi insistentă, în timp ce porneau în sus pe scări. Primul geamăt neajutorat i se bloca în gât, atunci când o trase aproape de el şi o stârni insuportabil de mult cu o întâlnire prelungă şi somptuoasă a buzelor.

Deja îi tremurau degetele când îi trase geaca de pe umeri. Oare îi mai tremuraseră vreodată mâinile de dorinţă cu vreun bărbat? se întrebă. Nu. Iar după ce haina de piele alunecă, lăsându-i libertatea să-i strângă umerii aceia magnifici, ştiu că nimic din toate astea nu se mai întâmplase vreodată. Nici tremurul degetelor, nici vârtejul acela de senzaţii primare, nici ochii care o usturau de lacrimi fierbinţi abia reprimate şi nici clocotul dulce şi lent al sângelui.

Erau atât de multe lucruri pe care le trăia pentru prima dată.

Alex nu știa cât mai putea îndura să execute actul simplu de a inspira și expira. Nu când îi simțea trupul tremurând, lipit de al lui. Nu când auzea sunetele acelea mici și disperate de dorință care scăpau din gâtul ei. Iar scara aceea părea să nu se mai termine. Înjură în șoaptă și o ridică în brațe.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui și reuși să-i zâmbească, tremurător, chiar dacă simțea că inima stătea să îi explodeze. Știa că avea nevoie să zâmbească în seara asta.

- Și eu care am zis că nu ești romantic.

- Am și eu momentele mele.

Tremurând, Bess își cuibări fața în curbura gâtului său.

- Mă bucur foarte mult că sunt de față să văd asta.

- Ține-o tot așa, îi zise el, pe o voce încordată, în timp ce-i împrăștia sărutări mici de pe gât până la ureche, și s-ar putea să fac ceva și mai romantic... cum ar fi să mă împiedic, să cad și să te scap.

- Oh, am încredere în tine, domnule detectiv. Îi cuprinse lobul urechii între dinți și simți tremurul slab al reacției sale. Complet...

Inima deja îi bubuia tare în piept, asurzindu-l, când ajunse în capătul scării. Acum Bess îi tachina maxilarul cu buzele, scoțând sunete mici de aprobare, în timp ce îi gusta pielea. El porni în grabă spre prima ușă.

- Ar fi bine să fie dormitorul aici.

- Mmmm-hmmm, murmură ea, în timp ce gura ei își croia drum spre a lui, iar degetele ei erau ocupate să îi descheie cămașa.

Primul lucru pe care îl recunoscu fu parfumul ei, care își învălui degetele lungi și feminine de aromă în jurul lui, de cum călcă pragul. Mireasma aceea veselă și sexy atârna în aer, fără îndoială ca rezultat al vreunei cutii de pudră vărsată și al unei sticluțe de parfum lăsate fără dop. Hainele ei erau un maldăr dezordonat de bluze de mătase, pantaloni colorați de bumbac și ciorapi încurcați. Privirea lui observatoare de polițist trecu fugar peste un struț de pluș în mărime naturală, doi ficuși

viguroşi care flancau fereastra de o parte şi de alta şi o colecţie de sticluţe antice în culori strălucitoare, înainte de a se concentra asupra patului.

Era ca un ocean lung şi lat de cearşafuri albastre, acoperit de un munte de pernuţe colorate în nuanţe vii. Şi totul era numai satin şi mătase.

Şi pentru că deja îi lăsa gura apă îngrozitor, Alex inspiră lent şi prelung. Doar că aerul acela parfumat aproape că îi ardea plămânii.

- Ăsta pare suficient de mare pentru tine şi şase prieteni apropiaţi.

- Îmi place să am mult spaţiu, zise ea şi continuă apoi, în timp ce lui i se punea un nod în stomac: Când eram mică, obişnuiam să cad mai mereu din pat.

- Aşa ţi-ai spart nasul?

- Nu. Dar mi-am ciobit un dinte o dată.

Alex o lăsă jos lângă pat, mulţumit că braţele ei rămaseseră încolăcite în jurul gâtului său.

- Cred că vom reuşi să nu cădem din ăsta. Dar va trebui să ne străduim un pic.

Bess se ridică pe vârfuri, suficient cât să se poată uita în ochii lui.

- Sunt dispusă să risc...

Hotărât să se controleze şi să o ia uşor, o sărută pe frunte şi pe obraji.

- Dă-mi voie să-mi scot arma.

Îşi scoase apoi tocul pistolului şi-l aşeză pe podea.

Cu degetele deja tremurânde, amorţite şi stângace, Bess dădu să-şi descheie jacheta.

- Nu. În ochii ei apăru atunci o sclipire de emoţie, care îl mai linişti pe Alex. O strânse uşor de mâini. Lasă-mă pe mine... Îi descheie nasturii jachetei, după care îşi plimbă uşor mâinile în sus pe lateralele corpului ei şi abia atingându-i sânii cu degetele mari. Tremuri...

- Ştiu.

Cu privirea aţintită asupra ei, Alex îi coborî uşor jacheta de pe umeri.

- Ți-e frică de mine?

- Nu, răspunse ea și simți că nu putea înghiți. De asta poate... un pic. Știu că e o prostie...

El se jucă o clipă cu primul nasture al bluzei ei, după care cu al doilea. Pielea ei se înfioră când o atinse ușor cu încheieturile degetelor.

- Îmi place...

- Asta e bine, spuse ea și încercă să râdă, doar că nu îi ieși altceva decât o expirație tremurătoare. Pentru că se pare că nu mă pot opri.

- E suficient timp de relaxare... Bluza ei alunecă de pe umeri, și dorința i se încleștă în stomac ca un pumn puternic. Mătasea de culoare albastru-închis strălucea în lumina aceea difuză pe pielea ei de culoarea fildeșului. Nu e nici o grabă.

- Eu... începu ea, dar apoi își lăsă ușor capul pe spate, când el atinse ușor mătasea cu degetul, alunecând lent, extrem de lent, peste sânii ei, de parcă trupul ei era primul corp de femeie pe care îl atingea vreodată. Singurul pe care își dorea să îl atingă. Doamne, Alexi...

- Mi-am petrecut mult timp imaginându-mi asta. Descalță-te, îi ceru, în timp ce îi descheia ușor pantalonii. Am de gând să petrec mult mai mult timp savurând asta. Te vreau toată.

Și apoi tachinând-o leneș, își strecură un deget pe sub dantela prinsă sus pe coapsa ei. Ah! Pielea ei era precum petalele de trandafir umezite de roua dimineții. Bess făcu ochii mari și irisurile i se întunecară, în timp ce trupul i se înfiora.

- Te vreau toată... îi repetă el.

Bess simțea că nu se mai putea mișca. Avea senzația că fiecare mușchi din trupul ei se lichefiase. Era precum o cascadă fierbinte și învolburată. Și nici nu mai putea vorbi, când în interiorul ei se descătușă un vârtej de emoții. În timp ce stătea acolo, legănându-se ușor și fiind sedusă fără nici o speranță de salvare, el o studia cu ochii săi intenși și întunecați. Și o atingea. Degetele

lui iscusite mângâiau, savurau și explorau. Își lăsă mâinile să călătorească încet în sus pe brațele ei și peste umerii ei, și apoi iar la mătase, până când trupul ei ardea parcă de febră.

Iar ochii lui nu-i părăsiră nici o clipă pe ai ei. Și chiar și atunci când o sărută ușor, torturându-i buzele flămânde cu atingeri subtile și degustându-i aroma, ochii lui rămaseră deschiși și conștienți.

- Mă înnebunești... zise ea pe o voce subțire și cu buze tremurânde.

- Știu. Și vreau să o fac...

O prinse de încheieturi când se întinse după el și lăsă să alunece degetele lor unite peste pielea ei, astfel încât să poată simți și ea cum îi răspundea, pe interior și pe exterior, în timp ce gura lui o găsea din nou pe a ei. Apoi răbdător și extrem de senzual, adânci sărutul, până când simți cum lui Bess i se înmuiară mâinile și cum i se accelera pulsul. Și după aceea îi ridică mâinile și i le așeză pe pieptul lui, și împreună îi desfăcură cămașa. Se dezbrăcă apoi, cu buzele încă lipite de ale ei. Inima îi tresări scurt și puternic, când simți mâinile ei plimbându-se pe pieptul lui, fierbinți și dornice.

O trase în brațele lui și se descălță. Pielea lui era deja umedă atunci când bâjbâi cu nasturii blugilor.

- Vreau să te simt sub mine. Își dezlipi gura de a ei, ca să-i poată savura gâtul. Vreau să te simt cum te miști sub mine.

Se lăsară împreună pe pat și se rostogoliră o dată, apoi de două ori pe mătasea rece. Alex se folosea de fiecare dram de control și de fiecare frântură de voință ca să se abțină să n-o pătrundă cu putere imediat și să caute eliberarea la care tânjea cu disperare corpul lui. Mintea și sufletul lui își doreau ceva mai mult decât o tăvăleală rapidă.

Se gândi că părea mult mai mică și mai vulnerabilă așa. Mai fragilă. Iar asta îl făcu să-și amintească faptul că pasiunea putea înghiți cu totul tandrețea. Așa că o iubi

lent şi cu blândeţe, în ciuda sângelui care îi clocotea în vene, arzându-l pe dinăuntru.

Bess descoperea că o femeie se putea lăsa înecată de bunăvoie în tandreţe. Ştia că lângă ei pe podea se afla un pistol în ham şi că îl folosise cel puţin o dată pentru a ucide. Dar mâinile care îi mângâiau trupul erau cele ale unui om blând. Ale unui bărbat căruia îi păsa. Îi cuprinse uşor obrazul în palmă, în timp ce se lăsa purtată pe valul ameţitor al sărutului.... Se comporta ca un bărbat care iubea.

Care o iubea pe ea.

Uluită de înţelegerea aceea, depuse tot ce avea şi tot ce putea în sărutul acela, dorindu-şi şi având nevoie să-i arate că tot ce simţea era reciproc. Şi apoi gura lui alunecă de pe a ei, pentru a-i degusta gâtul şi umerii. Iar în clipa aceea, orice gând şi orice raţiune se mistui.

Într-un ocean cald şi alunecos de mătase şi satin, Alex îi arăta ce însemna să doară dorinţa pe care o simţi pentru cineva. Cum era să tânjească după acea săgeată ascuţită a durerii, pe care poeţii o numeau extaz. Şoldurile ei se arcuiră sub ale lui, oferindu-i-se cu disperare. Dar el doar continuă acea călătorie chinuitoare de explorare a trupului ei, tachinând-o cu buze dornice şi mâini blânde.

Când limba lui alunecă uşor pe sub dantela care îi stătea agăţată de sâni, Bess gemu încet şi îl apăsă pe ceafă, cu nerăbdare. Iar gustul de acolo - miere, umezită de excitarea ei - aproape că îl făcu să-şi piardă orice control. Aşa că le aduse plăcere amândurora, închizându-şi buzele lacome peste movila aceea fermă şi parfumată.

Ea icni de plăcere şi se zvârcoli sub el, cerând mai mult şi înfigându-şi unghiile în spatele lui, în timp ce gemea şi se lupta să obţină ceva ce nu putea încă avea. Înnebunit de răspunsul ei pasional, Alex îi găsi din nou gura şi îi strivi buzele sub ale lui, în timp ce una dintre mâinile lui se întindea în jos ca să cuprindă fierbinţeala

umedă dintre coapse. Rugăminți și rugăciuni i se formau pe limbă la unison, dar înainte ca acestea să aibă timp să i se rostogolească de pe buze, mâna lui alunecă sub mătase, ca s-o mângâie.

Iar în clipa aceea plăcerea insuportabilă explodă prin ea precum un vulcan. Fulgere de lumină și vârtejuri de culori se învârteau în spatele pleoapelor ei, aproape orbind-o. Se auzi apoi țipând... numele lui era aproape ca un bocet de jale. Și apoi răsună geamătul lui, un sunet de dulce de satisfacție glorioasă, când trupul ei se relaxă și se înmuie sub imperiul eliberării violente.

Nu mai simțise niciodată ceva asemănător! Mâinile ei alunecară de pe trupul lui, moi și fără vlagă. Sfinte Dumnezeule! Nu mai trăise niciodată așa ceva. Se simțea vlăguită, tulburată și emoțională. Răsuflă adânc și pleoapele i se închiseră în dulce abandon și atunci înțeleseră amândoi că mintea și trupul ei erau ale lui să le ia.

Alex nu se simțise niciodată mai puternic. Răspunsul ei sălbatic și nestăvilit și abandonul ei absolut îl umpleau cu un soi de forță intensă pe care nu o mai simțise vreodată. Mătasea foșni pe mătase când apucă jucăria de pluș și o aruncă pe podea. Pielea ei, umedă de pasiune, strălucea între umbre. O atingea oriunde dorea, privind, fascinat, cum mâinile lui se mulau perfect pe trupul ei. Precum aurul topit pe fildeș. O gusta oriunde dorea și îi simțea mușchii înfiorându-se incontrolabil, în timp ce îi împrăștia sărutări umede și pline de dorință pe coaste și apoi mai jos pe abdomen. Fierbințeală pe fierbințeală.

Și apoi, dorindu-și să simtă încă o dată acel fior de plăcere pură, o excită încă o dată, cutremurându-se și el odată cu trupul ei, care se zguduia și se tensiona în ritm cu urcarea spre culmile extazului.

Și apoi, nemaiputând să aștepte nici măcar o clipită în plus, pătrunse atent în tunelul ei fierbinte și umed.

Geamătul ei de încântare uimită reverberă cu ecou prin el.

Uşor, ca într-un vis, ea ridică braţele şi le încolăci în jurul lui. Se ridică apoi ca să-l întâlnească şi să-l primească şi mai adânc în ea. Se mişcară încet la început, savurând intimitatea aceea nou-descoperită şi dorindu-şi parcă să o prelungească la infinit. Doar că până la urmă dorinţa învinse şi-i convinse să se mişte tot mai repede... iar şi iar şi iar. Repede şi tare, zoreau într-o goană disperată spre explozia mult dorită şi extaziantă.

Mâinile lui se încleştară în părul ei, când îşi pierdu şi ultima fărâmă de stăpânire de sine. Şi numele ei explodă de pe buzele lui ca o înjurătură aprigă, în timp ce se elibera în înăuntrul ei.

Bess se întreba cum se putuse considera vreodată o femeie experimentată. Deşi nu fusese cu atât de mulţi bărbaţi la viaţa ei, precum credeau unii, nu era nici ca şi când venise la Alexi virgină.

Şi totuşi în noaptea aceea trăise lucruri pe care nu le mai experimentase niciodată. Şi pentru că era o femeie care se cunoştea şi se înţelegea bine, ştia că nimic din tot ce se întâmplase aici nu se va mai repeta vreodată. Dacă nu cumva era tot cu el...

Relaxată acum, îşi atinse obrazul de pieptul lui, mulţumită să rămână în aceeaşi poziţie în care stătuse de când el se rostogolise de pe ea şi o trăsese în braţele lui. Cuibărită confortabil în coconul protector al braţelor lui, se simţea la fel de languroasă precum o pisică, aşa că se întinse leneşă, când el îşi trecu mâna în jos pe spatele ei.

- Îmi mai spui o dată? îl întrebă ea.

- Ce anume?

Bess îi lipi un sărut pe piept, simţindu-i inima bătând tare şi repede sub buzele ei.

- Ceea ce vrea să audă orice femeie.

- Te iubesc.

Când ea își înălță capul, el își așeză cu blândețe degetul pe buzele ei. Știa că l-ar fi durut să o audă spunând cuvintele acelea, când nu le simțea așa cum le simțea el.

Dintr-odată, Bess se bucura foarte mult că era întuneric și că Alexi nu putea vedea cum îi dispărea zâmbetul de pe buze.

– Și chiar și după ce s-a întâmplat între noi... începu ea, cu prudență. Tot nu vrei să te iubesc și eu înapoi.

Ba își dorea asta mai mult decât orice! se gândi el. Mai mult decât însăși viața.

– Hai mai bine să lăsăm lucrurile așa, zise el și îi trasă cu degetul contururile feței, savurând unghiurile strâmbe și ciudate. Spune-mi cum ți-ai spart nasul.

Ea rămase tăcută o clipă, încercând să își revină. În fond nu îi putea oferi ceva ce el nu voia să primească.

– Într-o încăierare.

El chicoti și o trase înapoi în brațele lui, alinând instinctiv tensiunea pe care o simțea acumulată în corpul ei.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Bess făcu un efort să se relaxeze la pieptul lui. Avea suficient timp să-l convingă. În fond nu spusese chiar el că aveau suficient timp?

– Când eram la internat, adăugă ea. Aveam doisprezece ani și eram la fel de urâtă precum rățușca cea urâtă. Eram prea slabă, aveam un păr ciudat ca un mop și o față dubioasă.

– Mie îmi place mult fața ta. Și părul tău, zise și apoi palma lui îi cuprinse un sân, în mod plăcut. Și întreg corpul tău...

– Pentru că nu mă cunoșteai când aveam doisprezece ani. Și când ești ciudat, în orice fel, devii o țintă pentru ceilalți.

– Știu.

Răspunsul lui îi stârni curiozitatea și interesul, așa că ridică din nou capul.

– Serios? Chiar ştii?

– Am învăţat engleza abia pe la cinci ani. Şi înainte ca afacerea tatălui meu să ajungă pe linia de plutire, am trăit vremuri grele. Întoarse capul şi îşi îngropă faţa în părul ei, ca să-i inhaleze parfumul. Eram un puşti ucrainean mic şi slab, care purta haine la mâna a doua de la fratele lui. Şi pe vremea aia sovieticii nu erau tocmai populari sau priviţi cu ochi buni în America.

– Ei, bine, păi ce ai vrea, dacă aţi fost mereu personaje negative remarcabile, zise ea şi-l sărută pe obraz, alinându-l pe băieţelul care fusese cândva. Probabil nu ţi-a fost deloc uşor.

– Am avut familia aproape de mine. Şi ne aveam unul pe altul. La şcoală mi-a fost un pic mai greu, la început. Ceilalţi copii îmi puneau porecle urâte şi se încăierau cu mine pe terenul de joacă. Şi nici măcar tuturor părinţilor nu se convenea ca odraslele lor să se joace cu „pui de ruşi". Şi nu avea nici un sens să încercăm să le explicăm că eram ucraineni. Îşi schimbă poziţia şi îşi încolăci piciorul în jurul piciorului ei. Aşa că după ce am învineţit câţiva ochi şi am spart câteva nasuri, am căpătat reputaţia de a fi un dur. Şi după o vreme, am fost asimilaţi automat în cartier...

– Ce cartier?

– În Brooklyn. Părinţii mei încă mai locuiesc acolo. În aceeaşi casă, de fapt. Clătină uşor din cap şi se retrase. O putea vedea chiar şi în întunericul ce se instalase în cameră şi îi putea distinge ochii, care îi zâmbeau cu căldură. Cum am ajuns să vorbim despre mine, când te-am întrebat pe tine ce-ai păţit la nas?

– Îmi place să te ascult.

– Aşa.... deci a avut loc o încăierare, zise el, îndemnând-o să revină la subiect.

Bess oftă.

– Mda, eu cu un grup din ăla de fete.... sigur ştii genul. Copii populari, cu păr perfect şi dinţi perfecţi

și o atitudine de superioritate. Și eu eram tocilara de care le plăcea să se ia.

– Nu cred că ai fost vreodată o tocilară...

– Ba din contră, am fost *regina* tocilarilor. Ciudată și stângace, prima la învățătură și complet inaptă din punct de vedere social.

– Tu?

Exista atâta neîncredere și îndoială în tonul vocii lui, încât Bess izbucni în râs.

– Pe care din toate descrierile astea n-o crezi, Alexi?

El cugetă câteva clipe.

– Păi pe nici una.

– Cred că sunt două treimi flatată și o treime insultată. Eram foarte înaltă pentru vârsta mea și slabă moartă. Și am înflorit foarte târziu în materie de sâni și șolduri.

– Poate că ai înflorit târziu, începu el, întărindu-și afirmația cu o atingere prelungă. Dar ai înflorit foarte bine...

– Mulțumesc. Cu toate acestea, m-am dezvoltat intelectual încă de timpuriu. Aveam numai zece pe linie.

– Serios? zise el și rânji în întuneric. A! Deci erai copilul ăla care strica mereu media notelor, pentru noi ceilalți, nu?

– Mda, să zicem... e o idee frumoasă. Una peste alta, mă simțeam mereu mult mai bine cu o carte în mână sau cugetând la ceva, decât pălăvrăgind cu ceilalți. Și fetele tind să pălăvrăgească și să bârfească foarte mult, după cum știi probabil. Și pentru că eram roșcată, îmi displăcea automat orice era popular sau la modă în vremea aceea. Și ca rezultat, s-a făcut foarte mult mișto de mine... „Bess Urâta" și tot felul de chestii de genul acesta.

Se opri din vorbit, cât să mute niște perne.

– În orice caz, urma să avem un examen la istorie. Și una dintre fetele populare – o chema Dawn Gallagher, o țin minte și acum, avea fața în formă

de inimă, trăsături perfecte și un păr blond lung și ondulat... înțelegi tu...

- Genul de regina balului, nu?

- Da, exact. Mă rog... Ea cam rămânea corijentă la istorie și voia s-o las să copieze de la mine. Mi-a făcut adolescența un iad și apoi s-a gândit că dacă era drăguță cu mine câteva zile și mă lăsă să stau pe lângă ea, poate chiar și la aceeași masă cu ea la prânz, uneori, voi fi atât de recunoscătoare, încât o s-o las să copieze.

- Dar tu te-ai ținut tare.

- Eu nu trișez pentru nimeni. Ca urmare, ea a picat examenul și părinții ei au fost chemați la școală la o ședință. Și Dawn s-a răzbunat ciupindu-mă tare, oricând mă apropiam prea mult de ea, furișându-se în camera mea și stricându-mi lucrurile și furându-mi cărțile. Știi tu... un fel de terorism la scală mai mică. În fine... într-o zi eram pe terenul de baschet și...

- Joci baschet?

- Am fost căpitan de echipă. Eram o tocilară destul de atletică, îi explică ea. În orice caz, mi-a pus o piedică urâtă. Și dacă asta nu era suficient, mai avea și câteva prietene în echipa adversă. Care, desigur, mi-au dat coate și m-au faultat de m-a luat naiba în timpul jocului. Aveam vânătăi peste tot.

Pe Alexi îl cuprinse brusc un val copleșitor de resentiment, care îl făcu să o strângă mai mult în brațe.

- Nemernice mici!

Bucuroasă că avea susținerea lui, Bess se cuibări și mai aproape.

- A fost o epifanie pentru mine. Atunci mi-am dat seama pentru prima dată că pacifismul, deși reprezintă o gândire și un principiu moral sănătoase, te poate face varză. Așa că într-o zi am așteptat-o pe Dawn în fața laboratorului de chimie. Am început prin a ne adresa vorbe urâte... că și eu am fost mereu foarte pricepută cu vorbele. Apoi am ajuns să ne împingem și să se împungem, lucru care a atras spectatori, desigur. Ea a dat

prima lovitură. Nu mă aşteptam la un pumn, aşa că m-a lovit direct în nas. Şi dă-mi voie să-ţi spun, domnule detectiv, că durerea poate fi un factor motivant foarte puternic.

- Mda, asta îi separă pe tocilari de duri...

- Exact. Şi a fost nevoie de trei fete ca să mă ia de pe ea... Dar înainte să reuşească, am apucat să-i învineţesc ochii ăia albaştri de păpuşă, i-am spart buza de sus perfectă şi cred că i-am clintit şi vreo câţiva dinţi.

- Bravo ţie, McNee!

- Chiar m-am simţit bine, da, zise ea şi oftă. De fapt, m-am simţit aşa de bine, încât a trebuit să am grijă cu temperamentul mereu de atunci. Pentru că vezi tu, nu voiam doar s-o rănesc. Voiam s-o desfigurez...

El îi luă mâna, i-o strânse într-un pumn şi o ridică la buzele lui.

- În cazul acesta cred că va trebui să am grijă cum mă comport. Şi ai luat-o rău pe coajă?

- Am fost suspendate amândouă. Şi părinţii mei au fost atât de îngroziţi şi de ruşinaţi de comportamentul meu, încât au anulat orice planuri de vacanţă şi m-au transferat la altă şcoală.

- Dar... începu el, însă nu-şi mai termină ideea, gândindu-se că nu toate familiile erau la fel de dispuse să-şi sprijine odraslele, cum fusese a lui.

- Şi a fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla, îi spuse ea, fermă. Pentru că am luat-o de la zero şi am început o viaţă nouă. Eram tot urâtă, desigur... dar măcar acum ştiam cum să mă apăr.

Alex înţelegea foarte bine că Bess purta după ea nişte răni şi cicatrice emoţionale dureroase, chiar dacă poate nici ea nu conştientiza asta pe deplin. Aşa că se rostogoli deasupra ei şi îi cuprinse faţa în palme.

- Ascultă, McNee! Eşti superbă!

Ea rânji, amuzată.

- Sigur că sunt.

Dar el nu zâmbi. În lumina aceea slabă şi difuză, ochii lui erau foarte intenşi, când adăugă:

- Am zis că eşti superbă! Altfel de ce naiba n-am putut să mi te mai scot din minte, de când te-am văzut prima dată?

- Sunt interesantă, îl corectă ea. Neobişnuită....

- Splendidă, murmură el şi o privi clipind uimită. Ai piele ca de fildeş, păr de foc şi ochi de jad. Şi mai sunt şi ăştia... zise el, alunecându-şi uşor degetul peste pistruii ei. Praf de stele.

- Ai reuşit deja să mă convingi să sar în pat cu tine, Alexi, zise ea, amuzată. Ştia că trebuia să ia totul în glumă, altfel s-ar fi umilit singură, izbucnind în plâns. Dar apreciez foarte mult că mă flatezi. Rânji şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului său. Dar nu ai auzit că se spune că faptele vorbesc mai mult decât vorbele?

El ridică dintr-o sprânceană.

- Dacă insişti...

- Oh, da, insist! murmură ea, în timp ce gura lui o găsea pe a ei. Insist chiar foarte tare!

Cu geanta plesnind-o puternic peste şold, Bess se grăbi în biroul ei. Întârziase deja zece minute.

- Am un motiv bun de data asta, îi strigă imediat lui Lori.

Partenera ei de scris, veşnic promptă, stătea lângă filtrul de cafea şi cu spatele la uşă.

- E în regulă. Oricum am cam întârziat şi eu azi.

- Tu? se miră Bess, aruncându-şi geanta pe un scaun şi îndreptând umerii. Poate că în dimineaţa aceea sărise peste exerciţiile fizice obişnuite, dar se simţea la fel de sprintenă şi de agilă precum un şarpe. Cum aşa? Este sărbătoare naţională sau ceva? Se duse şi ea la filtrul de cafea, turnându-şi o ceaşcă zdravănă, în timp ce continua să pălăvrăgească. Ei, bine, aş putea să-mi păstrez motivul ăsta pentru altă dată când întârzii, dar ard de nerăbdare să-ţi spun. Ridică privirea strălucitoare,

dornică ca să îi povestească, dar se opri de îndată ce văzu expresia de pe chipul lui Lori. Ce s-a întâmplat, scumpo?

- Nimic. Lori se luptă să își revină și sorbi din cafea. Doar că m-am întâlnit cu Steven pe drum încoace.

- Și a zis ceva care te-a supărat?

- A zis că mă iubește, spuse ea și strânse din buze. Să fie a naibii dacă avea de gând să plângă din cauza lui. Ticălosul!

- Hai să stăm jos, zise Bess și o luă de umeri pe Lori, încercând s-o aline. Știu că probabil nu vrei să auzi asta, dar cred că vorbește serios...

- Hm! pufni Lori, plină de dispreț. Nici măcar nu știe ce e aia iubire, continuă Lori și își șterse o lacrimă, furioasă. N-o să-l las să-mi facă asta încă o dată... să mă facă să-l cred și să mă entuziasmez și apoi să dea bir cu fugiții când lucrurile devin mai serioase. N-are decât să rămână cu fanteziile lui. Eu prefer realitatea.

Și pentru că aștepta de mult o ocazie exact ca asta, Bess se lăsă pe vine în fața ei.

- Și care anume e realitatea?

- Să am o slujbă, să-mi plătesc facturile la timp... să...

- Să te plictisești teribil! termină Bess în locul ei, și Lori îi aruncă o privire furioasă.

- Bine, atunci sunt plictisitoare! Și ce dacă?

- Nu ești plictisitoare. Bess oftă și lăsă pe masă cana de cafea, ca să o ia de mână pe Lori, în schimb. Poate că ți-e frică să-ți asumi riscuri, dar asta nu te face plictisitoare. Și știu că îți dorești mai mult de la viață decât o slujbă sigură și stabilitate financiară.

- Păi ce e rău în lucrurile astea?

- Absolut nimic. Câtă vreme asta nu e tot ce ai. Lori, știu că încă mai ești îndrăgostită de el.

- Asta e problema mea.

- A ta, dar și a lui. E absolut nefericit fără tine.

Simțindu-se dintr-odată vlăguită, Lori își frecă fruntea cu degetele.

- El e cel care a pus capăt relației. A zis că nu vrea complicații sau un angajament pe termen lung.

- Ei bine, se înșală. Și pun pariu pe orice că știe și el asta. De ce nu stai un pic de vorbă cu el?

- Nu știu dacă pot, răspunse Lori și închise ochii strâns. Doare prea tare....

O strălucire ciudată îi lumină atunci ochii lui Bess.

- Și așa știi când e ceva adevărat, nu? Când te doare?

- E unul dintre simptome, da, confirmă Lori și deschise din nou ochii. Doar că de data asta exista acolo și o licărire mică de speranță, printre lacrimi. Chiar crezi că e nefericit?

- Știu sigur că este. Doar stai de vorbă cu el, Lori. Ascultați fiecare ce are de spus celălalt.

- Poate... murmură ea, strângând-o ușor de mână pe Bess, după care se întinse după cana sa de cafea. Scuze, nu voiam să-ți împuiez capul cu asta, așa de la prima oră.

- Păi pentru ce sunt prietenii?

- Ei bine, prieteno, ar fi bine să ne apucăm de treabă, altfel o să rămână mulți alți oameni fără slujbă.

- Minunat. M-am jucat un pic cu dialogul din scena aia dintre Storm și Jade. Vrem să creștem un pic tensiunea sexuală dintre ei.

Lori deja încuviința din cap și dădea drumul calculatorului.

- Tu ești campioana în materie de dialoguri, începu ea, după care ridică privirea, un pic confuză. Deci de ce ai întârziat?

- Nu mai contează. Bun... Deci Storm și Jade s-au întâlnit întâmplător la secție. Mai întâi se privesc îndelung și apoi....

- Bess, nu reușești decât să mă faci și mai curioasă. Spune odată ce ai de spus, altfel n-o să pot să mă concentrez să lucrez deloc!

- Bine! zise ea, pentru că oricum ardea de nerăbdare să-i spună. Am fost cu Alexi...

- Păi parcă asta a fost ieri.

- Da, aprobă Bess şi zâmbetul i se mări. Dar şi azi-noapte. Şi în dimineaţa asta. Oh, Lori, e absolut incredibil! N-am mai simţit niciodată aşa ceva pentru nimeni!

- Mda, bine, murmură Lori şi dădu să-şi ia ochelarii de citit, dar apoi se opri şi îi studie îndelung chipul lui Bess. Ia stai... Mai spune asta o dată.

- N-am mai simţit niciodată aşa ceva pentru nimeni!

- Doamne, Dumnezeule! exclamă Lori şi se lăsă pe spate în scaun. Cred că vorbeşti serios cu adevărat!

- E altceva, zise Bess şi râse scurt, după care îşi apăsă obrazul. E înspăimântător şi mă doare, şi uneori, când mă gândesc la el, am senzaţia că nu mai pot nici să respir. Şi mi-e îngrozitor de teamă că o să se uite mai bine la mine şi o să-şi dea seama ce greşeală mare a făcut, spuse Bess şi îşi lăsă mâna să cadă. Parcă trebuia să fie uşor...

- Nu, afirmă Lori, fermă şi clătină încet din cap. Asta a fost mereu greşeala *ta*. Chiar trebuie să fie greu şi înspăimântător, şi real.

- Simt aşa un fel de junghi în inimă....

- Da.

- Şi... şi... Frustrată, Bess se răsuci şi se duse în spatele unui scaun, ca să se poate învârti de colo-colo pe toată lungimea mesei. Şi într-o clipă simt că am un mare ghem în stomac şi în următoarea mă simt aşa de fericită, că nu mai ştiu de capul meu. Şi când am fost împreună azi-noapte... Dar se opri din vorbit, gândindu-se că nu existau cuvinte care să descrie ceea ce simţise. Nu exista nici o modalitate posibilă de a exprima în cuvinte ceea ce trăise. Lori, îţi jur... nimeni nu m-a mai făcut niciodată să mă simt aşa. Iar azi-dimineaţă, când m-am trezit lângă el, nu ştiam dacă să râd sau să plâng.

Lori se ridică în picioare şi îi întinse mâna.

- În cazul acesta, felicitări, McNee! Ai reuşit în sfârşit să te îndrăgosteşti cu adevărat!

– Așa se pare, nu? zise ea și izbucni în râs, după care o strânse tare în brațe pe Lori. De ce nu mi-ai spus niciodată cum se simte?

– Pentru că e ceva ce trebuie să trăiești pe propria piele. Așa... și el?

– El mă iubește. Dintr-odată se simțea prostuță și emoțională și gata-gata să izbucnească în plâns. Scotoci repede prin geantă și scoase un șervețel rupt. Mi-a zis-o. S-a uitat la mine și mi-a zis-o. Dar...

– O, uau!

– Dar nu vrea să-i spun și eu ce simt. Șuieră printre dinții încleștați și-și lipi palma de stomac. Oh, Doamne, ce tare doare! Mă doare tot corpul când îmi dau seama că încă nu are suficientă încredere în mine. Crede că e la fel ca în toate celelalte dăți. Și în fond, de ce nu ar crede asta? Dar vreau să știe că nu-i așa... vreau să îi spun ce simt... și nu știu cum.

– Nu trebuie decât să se uite la tine ca să-și dea seama.

– Nu e suficient, zise Bess și își suflă nasul, mai calmă acum. Totul e diferit de data asta. Cred că va trebui să îi dovedesc asta. Oh, și chiar îl iubesc, Lori!

– Văd asta. Și sinceră să fiu, nu eram sigură că o voi vedea vreodată. Emoționată, ridică mâna și o mângâie pe păr. Ai putea să-ți urmezi propriul sfat și să vorbești cu el...

– Păi am vorbit deja. Dar nu vrea să audă asta. Cel puțin nu acum. Vrea să lăsăm lucruri așa cum sunt.

Lori ridică din sprâncene, mirată.

– Păi și tu ce-ți dorești?

– Vreau să fie fericit. Chicoti și îndesă șervețelul mototolit înapoi în geantă. Doamne! Vorbesc ca o prostănacă! Dar tu știi că nu sunt.

– Cine să te cunoască mai bine decât mine? Dar stai liniștită, vorbești doar ca o femeie care este în primele stadii amețitoare ale îndrăgostirii.

Bess îi aruncă un zâmbet sec.

– Păi și devine mai bine sau mai rău?

– Şi una, şi alta.

– Astea chiar sunt veşti bune. Ei, bine, presupun că în timp ce devine mai bine şi mai rău, o să am suficient timp să-i arăt ce simt pentru el. Ridică repede cana de cafea, dar apoi o lăsă pe masă la fel de repede. A! Şi mai este ceva, Lori!

– Ce ar putea fi mai uau decât atât? ceru să ştie Lori.

– Alexi vrea să iau cina cu el şi cu familia lui duminică.

Lori izbucni într-un hohot de râs scurt, după care făcu ochii cât cepele.

– Adică te duce acasă la mămica?

– Şi la tăticul, adăugă Bess. Şi la fraţi, şi la surori, şi la nepoate, şi nepoţi. De câteva ori pe lună, se întâlneşte toată familia duminica ca să ia masa împreună.

– Păi e clar că omul e nebun după tine!

– Este! Ştiu că este. Închise ochii strâns şi se prăbuşi pe un scaun. Familia lui este extrem de importantă pentru el. Poţi să-ţi dai seama de asta din cum şi cât de des vorbeşte despre ei. Luă apoi un alt şerveţel şi izbucni într-un hohot de plâns. Şi vreau să-i cunosc! Serios! Îmi doresc foarte mult. Dar dacă nu le place de mine?

– Oh, mamă! Clar e grav! Ascultă la mine, draga mea... fii tu însăţi! Fii aceeaşi Bess McNee pe care o cunoaştem şi o iubim cu toţii şi o să fie şi ei înnebuniţi după tine!

– Dar dacă...

– Dacă te aduni, mai bine? zise Lori şi de data asta chiar îşi luă ochelarii şi şi-i aşeză pe nas. Pune un pic din angoasa asta şi în suferinţa lui Storm şi Jade. O să-ţi mulţumească milioane de telespectatori.

Bess inspiră adânc, după care încuviinţă din cap.

– Bine, bine. Ai dreptate. S-ar putea să meargă. Şi dacă nu terminăm mai repede sesiunea de dimineaţă, n-o să fim gata la prânz, când vine Rosalie pentru şedinţa de consultanţă.

- Asta e treaba ta, surioară, zise Lori încruntându-se și gesticulând cu un creion. Pe mine, una, femeia aia mă agită teribil.

- Nu-ți face griji în privința lui Rosalie. Știu foarte bine ce fac.

- Mda... și de câte ori n-am mai auzit asta până acum?

Dar Bess doar zâmbi și-și lăsă gândurile să rătăcească.

- Bun. Deci Storm și Jade... Închise ochii și vizualiză scena cu ochii minții. Bun. Deci se întâlnesc din întâmplare la secție...

capitolul 9

– Şi apoi, continuă Bess, în timp ce se strecura prin trafic, Jade se întoarce, tulburată şi zice: „Dar ceea ce îţi doreşti nu e mereu şi ce ai nevoie". Creşte muzica şi se întunecă imaginea.

– Nu e vorba că nu sunt fascinat de toate intrigile şi întorsăturile de situaţie pe care le trăiesc oamenii ăia din Holbrook...

– Millbrook.

– Aşa, zise Alex şi tresări, când Bess tăie faţa unui sedan. Doar că mi-aş dori foarte mult să fii atentă la drum. Ar fi absolut jenant dacă ai primi o amendă când sunt în maşină cu tine.

– Dar nu merg cu viteză. Se încruntă şi se uită în jos la vitezometru. Chiar deloc.

Alex se gândi că Bess conducea maşina aceea cu cinci viteze precum un veteran versat al circuitului Indianapolis 500. Iar în momentul de faţă îi trata pe ceilalţi participanţi la trafic – care erau doar nişte şoferi nevinovaţi, de altfel – ca pe nişte concurenţi.

– Poate ai putea să te hotărăşti la o bandă şi să rămâi pe ea.

– Nu-mi strica bucuria, murmură ea, dar se supuse. Nu apuc să conduc prea mult. Şi îmi place la nebunie.

Alex nu se putu abţine să nu zâmbească. Vântul care se strecura prin trapa deschisă a maşinii îi ciufulea părul în toate părţile.

– Nu aş fi ghicit niciodată.

– Ultima dată a fost când eu şi L.D. am mers la o petrecere simandicoasă în Long Island. Se uită în oglinda retrovizoare şi nu putu rezista, aşa că se băgă în grabă pe banda cealaltă. O singură călătorie cu mine şi a insistat ca apoi să luăm peste tot maşina lui... cu tot cu şofer!

Îi aruncă un zâmbet lui Alex, dar apoi deveni imediat serioasă, când văzu expresia de pa fața lui. Îmi pare rău.

- Pentru ce?

- Că am adus vorba de el.

- N-am zis nimic.

Nu putea să nu recunoască faptul că, într-adevăr, nu spusese nimic pe acel subiect. Dar un om nici nu mai avea nevoie să spună nimic, când ochii lui puteau deveni atât de reci. Bess strânse mâinile pe volan. Acum se uita drept înainte.

- Am fost doar prieteni, Alexi. Și n-o să fie niciodată nimic mai mult între noi. Nu m-am... Inspiră adânc și prudentă, după care continuă: Nu m-am culcat cu el niciodată.

- N-am întrebat nici una, nici alta, afirmă el, pe un ton de gheață.

- Păi poate ar trebui să mă întrebi. Ba vrei să afli tot ce se poate ști despre mine, ba nu mai vrei să știi nimic. Cred că...

- Eu cred că iar mergi prea repede. Se întinse apoi și-și atinse ușor încheieturile degetelor de obrazul ei. Și ar trebui să te relaxezi. Da?

- Bine. Dar rămase cu degetele strânse și încordate pe volan. Știi... uneori mi-ar plăcea să... să vorbim mai mult despre asta.

- Uneori, repetă el.

La naiba cu tot! Chiar nu-și dădea seama că nu voia să vorbească despre ceilalți bărbați din viața ei? Nu voia nici măcar să se gândească la ei. Mai ales acum... acum când era îndrăgostit până peste cap și știa cum era să fie cu ea.

Cunoștea sunetul oftatului mic pe care îl scotea când se întorcea spre el noaptea în pat. Felul în care ochii ei rămâneau nefocalizați și grei, mult timp după ce se trezea dimineața. Știa că îi plăcea să facă băi mult prea fierbinți și prea lungi. Și că mirosea atât de al naibii

de bine pentru că se ungea pe tot corpul cu o cremă aromată, înainte să se usuce de tot, după ce ieşea din baie.

Pierdea mereu lucruri. Ba un cercel, ba o foaie cu notiţe, ba bani. Nu număra niciodată mărunţişul pe care îl avea în buzunar şi lăsă bacşişuri mult prea mari.

Ştia toate aceste lucruri despre ea şi ajungea să le preţuiască. Aşa că, de ce naiba şi-ar fi dorit să vorbească despre alţi bărbaţi, care ajunseseră să le cunoască la fel de bine ca el?

- Întoarce aici.

- Hmmm?

- Am zis să faci la... Dar se opri din vorbit şi oftă, când ea trecu în grabă pe lângă stradă. Bine, întoarce la următoarea, că am trecut.

- La următoarea ce?

- Curbă, McNee, curbă! Se întinse apoi şi o trase uşor de păr. O să faci prima la dreapta, ceea ce înseamnă că trebuie să te bagi pe banda cea mai din dreapta.

- Ah! exclamă Bess şi făcu întocmai, apăsând pedala de acceleraţie şi tăind faţa altei maşini. Iar când şoferul din spate începu să o claxoneze furios, ea doar ridică mâna şi o flutură.

- Nu era prietenos, sublinie Alex, după ce îşi luă mâinile de la ochi.

- Mda, ştiu. Dar ăsta nu este un motiv să fiu şi eu nepoliticoasă.

- Unii omeni consideră că e nepoliticos să tai faţa cuiva, aşa cum ai făcut tu.

- Nu. Asta e o aventură.

Cumva, reuşiră să ajungă la destinaţie fără nici un accident. Dar imediat ce trase maşina într-un loc de parcare, la două case mai jos de locul unde locuiau părinţii lui, Alex întinse mâna şi zise, ferm:

- Cheile!

Bess le legănă o clipă în mână, bosumflată.

- Dar n-am primit nici o amendă.

- Probabil pentru că nici un polițist de la circulație n-a fost suficient de curajos să te tragă pe dreapta. Dă-le-ncoace, McNee. Am avut parte de suficiente aventuri pentru o zi.

- Recunoaște că vrei tu să conduci, spuse ea și miji ochii bănuitoare. Că e o chestiune de-a bărbaților...

- E o chestiune de supraviețuire, zise și-i smulse cheile din mână. Vreau să scap cu viață.

Nu că ar fi avut vreo obiecție să manevreze Mercedesul acela mic și nărăvaș. Dar se hotărî să nu recunoască asta și în fața ei, în timp ce se dădeau jos din mașină.

- Drăguț cartier, spuse ea, admirând copacii și casele proaspăt vopsite, cu gărdulețe vii frumos tunse și cu flori și grupurile de copii care traversau trotuarele denivelate pe biciclete sau pe skateboarduri.

Unii dintre ei îl strigară și-l salutară pe Alex. Și atunci Bess se pomeni cercetată din cap până-n picioare de un grup de adolescenți, înainte ca aceștia să trimită urale, fluierături și semne de „bravo!" în direcția lui Alex.

- Ah! Ia te uită! Primul vot aprobator, zise ea, dar apoi își frecă pe furiș palma umedă de fustă înainte de a-l lua de mână. Și tu obișnuiai să mergi cu bicicleta pe aici pe trotuar?

- Desigur.

Luptându-se cu emoțiile care nu-i dădeau pace, încercă să pară cât mai calmă, în timp ce mergea cu el spre casa lui părintească.

- Și vara stăteai pe bordură cu prietenii și minteai în legătură cu fetele?

- Nu a trebuit să mint niciodată, îi spuse el, afișând un zâmbet năzdrăvan. Ridică privirea când ușa se deschise și Mikhail ieși să-l întâmpine, cu Griff proptit pe șold și agățat de gâtul lui.

- Iar ai întârziat, zise fratele său și începu să coboare scările, legănându-l pe Griff.

- Ea a ratat intrarea pe străduță.

– Alexi întârzie mereu, zise Mikhail şi zâmbi. Tu eşti Bess, nu?

– Da. Bună, spuse ea şi-i întinse mâna ca să facă cunoştinţă, descoperind că mâna lui era tare precum o stâncă. Griff se aplecase deja spre Alex ca să-l pupe, iar acum se întindea spre ea, cu buzele încă ţuguiate. Ea izbucni în râs şi-l pupă scurt. Şi salutare şi ţie, frumosule.

– Griff e înnebunit după doamne, îi spuse Mikhail. Seamănă cu unchiul lui.

– Nu începe, mormăi Alex.

Dar Mikhail îl ignoră complet şi continuă să o studieze pe Bess atât de intens, încât ea simţi nevoia să se foiască.

– Am ceva pe faţă, sau ceva?

– A, nu, scuză-mă, zise el şi îşi mută privirea spre fratele lui. Văd că începi să ai gusturi mai bune la femei, Alexi, îi spuse în ucraineană. Tipa asta cu siguranţă merită câteva dimineţi de transpirat la sală.

– *Tak*, zise el şi o mângâie uşor pe ceafă pe Bess. Dar dacă îi spui şi ei asta, va trebui să te sugrum în somn.

Mikhail afişă un rânjet mulţumit. Bess se gândi că asemănarea dintre ei era uimitoare. Acelaşi aspect fizic dur, întunecat şi neîmblânzit şi o sexualitate debordantă. Şi apoi realiză că şi micuţul Griff le călca pe urme cu stoicism. „Dumnezeu să le ajute pe femeile secolului douăzeci şi unu", cugetă în sinea ei.

– Vorbiţi ca între băieţi?

– Suntem un pic prost crescuţi, zise Mikhail, cerându-şi scuze şi hotărând că nu îi plăcea doar aspectul ei fizic, ci şi inteligenţa care se citea în ochii ei. Cugetă că gusturile lui Alex la femei se îmbunătăţeau într-adevăr văzând cu ochii. Îl complimentam pe fratele meu pentru gusturile sale. Condu-o înăuntru, Alex. Griff vrea să se uite un pic la copii cum se dau cu bicicleta.

– Sydney? întrebă el, în timp ce urca scările.

– E aici, dar e foarte obosită.

- Munceşte prea mult.

- Mda, ştiu, aprobă el şi apoi rânjetul i se mări. Şi mai e şi însărcinată.

Alex se opri şi se întoarse spre el.

- Serios? Coborî din nou treptele şi-i îmbrăţişă strâns pe Mikhail şi pe Griff. Şi e bine, da?

- Glumeşti? E grozav! Ne vrem copiii aproape şi familia cât mai mare.

- Atunci aţi început bine, zise el şi-o prinse de mână pe Bess, în timp ce Mikhail îl ridica pe Griff pe umeri şi traversa strada. Griff bătea din palme şi striga ceva neinteligibil la ceilalţi copii de pe stradă. Doamne! Abia mă obişnuiam cu el în postura de tată şi acum o să mai aibă încă unul!

Bess uitase complet de orice emoţii. Probabil din cauza sărutului dulce şi complet natural al copilului. Îşi strecură uşor braţul în jurul taliei lui Alex.

- Haide, unchiule Alex. Vreau să-i cunosc şi pe restul!

- Sunt gălăgioşi, să ştii, o preveni Alex, în timp ce urcau scările spre uşa principală.

- Îmi plac oamenii gălăgioşi.

- Şi pot să fie şi foarte băgăcioşi uneori.

- Asta am observat deja.

Când ajunseră la uşă, el o prinse de mâini. Mai adusese şi cu alte ocazii femei acasă ca să-i cunoască familia, dar nu fusese niciodată ceva aşa de serios şi de important. Iar această anume întâlnire i se părea absolut vitală.

- Te iubesc, Bess.

Dar înainte ca ea să aibă timp să-i răspundă ceva, o sărută şi deschise uşa.

Cu siguranţă erau foarte gălăgioşi, descoperi Bess. Cu toate acestea, nu părea să deranjeze pe nimeni dacă vorbeau unii peste alţii sau dacă acel câine mare şi flocos lătra şi alerga prin sufragerie ca să se ascundă prin spatele scaunelor. Şi erau într-adevăr şi băgăcioşi, dar

într-un fel de-a dreptul încântător. Abia dacă apucase să se adune, că se pomenise așezată lângă Yuri, tatăl lui Alex, și interogată destul de subtil.

– Deci scrii povești pentru televizor, nu? întrebă el și dădu aprobator din capul său mare și ciufulit. Înseamnă că ai ceva minte.

– Un pic, da, zise ea și-i zâmbi lui Zack, când acesta îi oferi un pahar de vin.

– Rachel zice că mai mult de un pic, spuse el și-i făcu cu ochiul soției sale, care stătea cu mâinile împreunate pe burta imensă. S-a uitat la serialul tău.

– Ah, da?

– Recunosc că eram foarte curioasă... Rachel încercă să-și schimbe poziția ca să găsească alta mai confortabilă, deși știa deja că era inutil. Am înregistrat câteva episoade după ce ne-am cunoscut. Și apoi, când am acceptat în sfârșit cicălelile lui Zack de-a intra în concediu de maternitate, mi-am dat seama că e foarte ușor să devii dependentă de serial. Nu sunt sigură că știu încă toate personajele bine, dar e foarte interesant. Și s-a uitat și Nick cu mine, zise tânăra și privi spre cumnatul ei.

Și nu putea să nu-i acorde credit lui Nick că nu se îmbujora deloc. Totuși, se foi un pic în scaun.

– Ei, eu doar îți țineam companie.

Poate că făcuse progrese mari de pe vremea când încerca să-și dovedească și să-și valideze bărbăția umblând cu găști de stradă precum Cobrele, dar nici măcar acum, la aproape douăzeci și unu de ani, nu era suficient de sigur pe sine, încât să recunoască faptul că îl prinsese intriga serialului *Păcate secrete* și povestea din Millbrook. Ridică din umeri, își aruncă pe spate părul blond și ciufulit și apoi zări rânjetele cunoscătoare ale familiei.

– Nu era ca și când chiar urmăream serialul sau ceva. Ochii lui verzi frumoși străluceau de umor. Sau mă rog... poate le urmăream mai mult pe gagici.

– Așa zic toți, spuse Bess și-i zâmbi înapoi, amuzată. Se gândi că era mare păcat că puștiul nu era actor. Aspectul

său fizic gânditor şi chipeş, care lăsa să se întrevadă o urmă din vulnerabilitatea de dedesubt, cu siguranţă ar fi strălucit pe ecrane. Şi zi, Nick, care din toate e genul tău? LuAnne, ingenua noastră sensibilă, cu ochi mari şi plângăcioşi, care suferă în tăcere sau vicleana Brook, care îşi foloseşte sexualitatea pentru a distruge orice bărbat care o enervează?

Nick îşi trecu limba peste dinţi, cugetând.

- De fapt, cel mai mult îmi place Jade. Am o slăbiciune pentru femeile mai în vârstă.

Zack îl prinse cu antebraţul de gât.

- Hei! exclamă Nick, râzând, dar fără a se obosi să se elibereze din strânsoarea fratelui său. Avem o conversaţie aici. Şi încerc să mă dau bine pe lângă doamna lui Alex.

- Omoară-l în altă cameră, nu vrei? zise Alex, în spirit de glumă. Trebuie să mâncăm aici.

- M-am uitat de multe ori la serialul tău, zise Nadia, apărând din bucătărie. Chipul frumos al mamei lui Alex căpătase o îmbujorare rozalie de la căldură de la aragaz. Îmi place.

- Ei bine, ce-i drept, Vicki aia chiar nu-i deloc rea la privit, zise Zack, venind în spatele soţiei sale şi masându-i umerii.

- Bărbaţilor le plac mereu panaramele uşuratice, adăugă Rachel. Dar tu, Alex? Tu te-ai uitat vreun pic la *Păcate secrete?*

- Nu. Sau cel puţin nu ar fi recunoscut asta nici într-o mie de ani. Dar mă ţine McNee la curent cu ce se întâmplă în Millbrook.

- Probabil e greu, spuse Sydney, arătând destul de palidă, dar binecuvântat de relaxată din colţul canapelei unde stătea, sorbind bere de ghimbir. Ritmul de lucru, vreau să zic.

- Oh, da, e criminal, zise Bess şi rânji. Şi îmi place la nebunie.

- Şi mai exact cum l-ai cunoscut pe Alexi? întrebă Yuri.

- M-a arestat.

Interveni o clipă de tăcere, în decursul căreia Alex îi aruncă lui Bess o privire criminală. Şi apoi izbucni un hohot de râs colectiv, care îl făcu brusc pe câine să înceapă iar să se agite prin cameră.

- Am pierdut vreo glumă? ceru să ştie Mikhail, în timp ce intra pe uşă cu Griff.

- Nu, răspunse Rachel, chicotind, în timp ce fratele ei se aşeza pe braţul canapelei, lângă soţia lui. Dar am senzaţia că o să urmeze acum una bună de tot. Zi, Bess... pe asta chiar vreau s-o aud.

Ea le povesti cum se cunoscuseră, şi Alex o întrerupse de vreo şase ori ca să nege, sau ca să o corecteze, sau să ofere şi perspectiva lui asupra problemei. Şi în timp ce stăteau cu toţii adunaţi în jurul mesei mari, savurând friptura de vită delicioasă făcută de Nadia, râdeau din toată inima şi strigau tot felul de întrebări.

- Te-a închis într-o celulă şi tot ai fost de acord să ieşi cu el? întrebă Mikhail, râzând.

- Mda, păi ce să zic? murmură Bess, zâmbind. E destul de simpatic.

Râzând zdravăn, Yuri îl plesni pe spate pe fiul său.

- Oh, da! Aşa zic mereu doamnele.

Alex îşi puse pe farfurie nişte cartofi.

- Mersi, tată.

- E bine să fii chipeş în ochii femeilor, continuă Yuri, ridicând din sprâncene jucăuş spre soţia lui. Şi apoi, când alegi una, nu poate să-ţi reziste...

- Eu te-am ales pe tine, îi zise Nadia, întinzându-i lui Nick castronul cu fursecuri. Tu ai fost extrem de lent, ca un urs cu... murmură ea, străduindu-se să găsească expresia potrivită. Cu mintea înceată. Yuri pufni în semn de protest, dar ea îl ignoră şi adăugă: Mda, n-a venit să mă curteze, aşa că a trebuit să-l curtez eu pe el!

– Oriunde mă întorceam, mă pomeneam cu ea acolo, în drumul meu. Iar când se uită la soția lui, Bess văzu în ochii lui amintiri plăcute și afectuoase ale tinereții. Nadia era cea mai frumoasă fată din sat... și apoi a fost a mea.

– Mi-au plăcut mâinile tale mari și ochii tăi timizi, îi spuse ea, cu afecțiune și afișă un zâmbet rapid și iubitor. Și în curând n-ai mai fost deloc timid... îi zise. Oh, dar băieții mei... adăugă ea și se întoarse și-i zâmbi lui Bess. ... ei n-au fost niciodată timizi cu fetele.

– Păi de ce să pierdem timpul?

Dintr-un impuls, Alex își așeză mâna pe obrazul lui Bess și o întoarse cu fața spre el. Zâmbetul ei era ușor nedumerit. Și apoi în ochii ei își făcu loc o mare uimire, când gura lui o găsi pe a ei. Și nu era un sărut scurt și prietenesc, ci unul pasional, care o ameți și îi atâța simțurile.

Bess nu avea de unde să știe că Alex nu mai sărutase niciodată o femeie care nu făcea parte din familie, la masa mamei sale. Și nici că făcând asta le transmitea celor pe care îi iubea că aceasta era *femeia pentru el.*

Toți de la masă explodară într-un ropot de aplauze, și Bess își drese glasul.

– Nu... reuși ea să articuleze. Nu e deloc timid.

Nadia clipi ca să-și îndepărteze lacrimile din ochi și ridică paharul într-un toast. Înțelegea ce îi transmitea fiul ei și o încerca bucuria dulce-amară de a ști că ultimul dintre copiii ei își dăruise în sfârșit inima.

– Bun venit în familie, îi spuse lui Bess.

Un pic confuză, Bess se întinse după paharul ei, când văzu că toți de la masă ridicaseră deja paharele.

– Mulțumesc, zise ea și sorbi ușurată când se porni din nou pălăvrăgeala.

Nu se putu abține să nu se gândească la faptul că îi era foarte ușor cuiva să îi îndrăgească familia lui Alex. Toți erau foarte calzi și deschiși și se simțeau în largul lor unii cu alții. Părinții ei nu ar fi avut niciodată la masă

o conversaţie atât de incredibil de intimă şi agreabilă. Şi nici nu o îmbrăţişaseră vreodată cu verva şi cu pasiunea pe care Yuri şi Nadia o afişau faţă de copiii lor.

Oare asta pierduse în toţi anii aceia? se întrebă. Oare din cauză că nu avusese parte de toate aceste lucruri, fusese atât de stângace în societate când era copil şi atât de activă social acum la maturitate - ca să compenseze?

Cu toate astea, tot ce avusese şi tot ce-i lipsise în decursul copilăriei o transformase în femeia care era astăzi, aşa că nu putea regreta nimic. Sau poate un pic, cugetă ea şi urmă fără să ştie tradiţia de familie de a-i strecura câinelui bucăţele de mâncare pe sub masă. Pe de altă parte, era şi greu să nu regrete un pic tot ce nu avusese, când vedea cât de frumos şi minunat putea fi să facă parte dintr-un întreg atât de solid şi bine închegat.

Se uită apoi la oamenii de la masă, asimilând informaţii. Şi descoperi că Mikhail o privea. Şi de data asta zâmbi.

- Iar ai început, îi spuse ea, uşor amuzată.

- Da. Vreau să te sculptez.

- Poftim?!

- Chipul tău, zise el şi se întinse ca să-i ia faţa în palme. Conversaţia continua în jurul lor la masă, de parcă ar fi fost cel mai obişnuit lucru din lume să pipăie femei. Este fascinant! Cred că în mahon ar merge cel mai bine.

Amuzată, Bess stătu răbdătoare, în timp ce el îi întorcea faţa pe toate părţile.

- E o glumă?

- Mikhail nu glumeşte niciodată în legătură cu munca lui, comentă Sydney, convingându-l pe fiul ei să mai mănânce o păstaie de fasole. Mă mir doar că i-a luat aşa de mult să te roage să îi pozezi...

- Să îi pozez? Ea clătină din cap, dar apoi făcu ochii cât cepele, când înţelese la ce se referea. A! Da, desigur. Stanislaski. Artistul. Ţi-am văzut lucrările! Ba de fapt chiar am tânjit după ele...

– O să-mi pozezi și o să-ți dau o lucrare, pe care o vrei tu.

– Oh! Păi nu aș avea cum să refuz o asemenea ofertă!

– Foarte bine, spuse el mulțumit și se întoarse la farfuria sa. E foarte frumoasă, îi zise apoi lui Alex, într-o manieră atât de firească, încât Bess izbucni în râs.

– Aș spune că voi băieții Stanislaski aveți gusturi ciudate în materie de femei, dar soția ta e dovada vie că nu-i așa.

Mikhail o mângâie cu blândețe pe soția lui pe părul său castaniu și des și apoi își trecu un deget peste trăsăturile ei faciale clasice și frumoase.

– Există multe tipuri de frumusețe. Să vii la studioul meu săptămâna viitoare.

– Nu te obosi să te contrazici cu el, zise Sydney, prinzându-l de mână pe soțul ei și strângându-l cu afecțiune. N-o să-ți folosească la nimic.

În celălalt capăt al mesei, Rachel tresări vizibil și se strâmbă. Nadia se aplecă spre ea și o întrebă cu blândețe:

– La ce distanță sunt?

Rachel oftă scurt.

– Aș zice cam la opt-zece minute distanță. Dar sunt încă ușoare.

– Ce sunt ușoare? Zack se uită spre ea și în secunda imediat următoare aproape că rămase cu gura căscată de șoc. Oh, Doamne! Vrei să spui că acum? *Acum?*

– Nu chiar în secunda asta. Rachel își spuse că avea puterea să rămână calmă și inspiră adânc și liniștitor. Cred că ai timp să mănânci un pic din prăjitura cu cremă a mamei...

– A intrat în travaliu! îi strigă Zack peste masă fratelui său, care rămăsese la fel de șocat ca el.

– Dar nu suntem pregătiți aici! exclamă Nick și sări în picioare ca ars. Suntem pregătiți acasă! Ar trebui să sun la doctor, dar n-am numărul cu mine!

- E în regulă, îl are mama, îl asigură Rachel pe fratele mai mic al soţului ei. Şi apoi ridică o mână fermă spre soţul ei. Uşurel, Muldoon! Avem suficient timp!

- Ei, pe naiba, avem! Plecăm acum! Nu ar trebui să plecăm acum? o întrebă Zack pe Nadia.

Ea îi zâmbi şi încuviinţă din cap.

- Da, cred că aşa ar fi cel mai bine pentru tine, Zack.

- Dar, mamă...

Însă protestul lui Rachel fu întrerupt de o afirmaţie blândă în ucraineană a Nadiei, care avea ceva de-a face cu a-i linişti pe soţi agitaţi şi speriaţi.

- Ar trebui să-i ridicăm picioarele, anunţă Mikhail. Pe tine te-a ajutat asta, nu?

- Da, aprobă Sydney. Totuşi, cred că ar trebui să aşteptăm până când ajunge la spital...

- 911! Alex se împinse de la masă şi sări în picioare. Sun acum!

- O, stai jos odată! zise Rachel şi flutură din mână, iritată. N-am nevoie de poliţie.

- O ambulanţă, insistă el.

- Nu sunt bolnavă! Sunt în travaliu.

- O duc cu camioneta mea. Yuri se ridicase deja în picioare şi era pregătit să o ia în braţe pe fetiţa lui mică. Ajungem repede acolo.

În timp ce bărbaţii începură să se contrazică într-un amestec de limbi, Nadia se ridică în tăcere şi se duse la bucătărie ca să-l sune pe doctorul obstetrician al lui Rachel.

- Eu am mai trecut deja prin asta, îi spunea Mikhail lui Alex, ştiu cum să mă descurc...

- Ha! exclamă tatăl lor şi-i împinse la o parte, bătându-se cu pumnul în pieptul său lat. Eu, de patru ori. Tu nu ştii nimic.

- Nu avem nici reportofonul, nici muzica! se lamentă Nick şi îşi trecu mâna prin părul blond nisipiu. Îi era îngrozitor de teamă că o să i se facă rău. Şi continua

să pălăvrăgească, chiar dacă nu părea să îl asculte nimeni. Şi camera de filmat! Nu avem camera de filmat.

– Vrei nişte apă, scumpo? Sau nişte suc? Dar apoi când Rachel scoase un ţipăt scurt, Zack se întoarse spre ea, cadaveric de palid. Încă una? Şi n-au trecut zece minute, nu?

– Îmi rupi mâna, zise Rachel şi îşi eliberă mâna după care îi aruncă lui Sydney o privire rugătoare.

– Bine, băieţi, gata, potoliţi-vă! exclamă Sydney fermă, lăsând să i se infiltreze în vocea aceea melodioasă nota tăioasă şi oţelită care o transforma într-o femeie de afaceri de mare succes. Alex, du-te sus şi adu-i surorii tale o pernă confortabilă pentru drum. Yuri, du-te şi porneşte camioneta. Asta e o idee foarte bună. Nick... tu, Mikhail şi Griff duceţi-vă înapoi la apartament şi aduceţi tot ce are nevoie Rachel. Ne vedem la spital.

– Păi şi voi cum o să ajungeţi acolo?

– Am eu maşină, zise Bess, după ce privise toată drama aceea de familie cu ochi absolut fascinaţi. Încap trei fără probleme.

– Minunat. Dând ordine „trupelor" cu toată iscusinţa unui general experimentat, Sydney îl sărută scurt pe soţul ei, după care îl împinse ca să o ia din loc. Hai! Mişcaţi-vă! Zack şi Nadia o să meargă în maşină cu Yuri şi cu Rachel. Eu o să merg cu Alex şi cu Bess.

Veni apoi următoarea contracţie, şi Rachel începu să inspire şi să expire prelung şi uşor.

– Scuze, îi şopti lui Bess printre respiraţii, că te pun să treci prin asta.

– Nu-i problemă, răspunse ea şi apoi îşi muşcă limba ca să se abţină să nu o întrebe cum era să intre în travaliu, când era la masă cu toată familia sa. Dar avea suficient timp pentru asta mai târziu.

– Am sunat la doctor, zise Nadia şi reveni în încăpere, mulţumită să vadă că Sydney organizase lucrurile repede şi eficient. Şi am anunţat-o şi pe Natasha. Sunt şi ei pe drum.

– Ar trebui să mergem, zise Zack, neliniştit, după care o ajută pe Rachel să se ridice şi înghiţi apăsat. Nu ar trebui să mergem?

Până când ajunseră la spital, Sydney şi Bess deveniseră cele mai bune prietene. Şi era şi greu de conceput să se întâmple altfel, când stătuseră înghesuite pe scaunul din dreapta, în timp ce Alex condusese ca un nebun înapoi spre Manhattan.

Cele două discutară despre haine, despre câţiva prieteni comuni pe care descoperiseră că îi aveau şi, desigur, despre bărbaţii din familia Stanislaski. Şi Sydney fu de acord că era extrem de înţelept din partea lui Bess să nu comenteze nimic pe seama felului în care şofa Alex, după ce el fusese atât de critic la adresa stilului ei de a conduce.

Când reuşiră în sfârşit să ajungă la etajul unde se afla maternitatea, Rachel era deja instalată în sala de naştere, Zack trecuse cu bine de primul stadiu al panicii şi Yuri se bătea pe un buzunar plin de trabucuri.

– E încă în primele stadii, le explică Nadia pe coridor. Îi prinde bine să aibă companie acum.

Alex intră direct pe uşă, dar Bess rămase în urmă.

– Nu aş vrea să deranjez, îi zise ea Nadiei.

– Dar nu-i nici un deranj. Suntem în familie, zise Nadia şi încuviinţă din cap. A! Sau te sperie să asişti la naşterea unui copil?

– Ah, nu, nu. Nu ar mai avea cum, după ce am scris despre atâtea.

Alex scoase capul pe uşă.

– Şi mai exact cum ai făcut cercetări pentru *asta*, McNee?

– Am fost observator în câteva ture la obstetrică, răspunse ea şi gropiţa aceea sexy i se accentuă. Şi am găsit câteva viitoare mame pe care nu le-a deranjat să stau pe lângă ele în timpul travaliului şi al naşterii. Tu ai văzut vreodată vreo naştere?

– Nu, răspunse el şi ochii i se schimbară, devenind dintr-odată foarte serioşi şi precauţi.

Bess se gândi că era ceva tipic bărbătesc.

– Dar, ăăă.... am văzut filme... ştii... pentru orice eventualitate... dar n-am fost niciodată în linia întâi.

– Oh, păi e absolut minunat! Bess izbucni în râs, pe deplin capabilă să-i citească gândurile în clipa aceea. Nu-ţi face griji! O să fiu aici să te ţin de mână.

Petrecură timpul în sala aceea mare şi aerisită de naşteri împărtăşindu-şi poveşti, dându-şi sfaturi şi glumind cu Zack, odată ce Mikhail şi Nick sosiră cu lucrurile lui Rachel. Griff era cuminte, cuibărit în braţele bucătarului lui Zack – Rio –, aşa că nu erau prea multe de făcut în afară de a aştepta.

Apoi când lui Rachel îi veni cheful să meargă un pic ca să se dezmorţească, făcură cu rândul să o conducă pe coridor, să o maseze pe spate şi să pălăvrăgească cu ea despre nimicuri, ca să o facă să nu se mai gândească la disconfortul care apărea între contracţii.

– Văd cum ţi se învârt rotiţele în minte, îi şopti Alex lui Bess. „Cum pot să mă folosesc de asta?", nu?

– E ceva adânc înrădăcinat în mine, răspunse ea, după care îi mulţumi încet, când îi întinse o băutură rece. Familia ta e... începu ea, uitându-se în jur prin cameră. N-am mai cunoscut niciodată pe cineva ca ei. Părinţii mei... Pfui! ar fi absolut îngroziţi să li se ceară sau să se aştepte din partea lor să participe la un asemenea eveniment.

– Păi e şi copilul nostru.

Bess zâmbi şi-i mângâie obrazul cu afecţiune.

– Exact la asta mă refeream... sunteţi cu toţii foarte speciali!

– Mă bucur că eşti aici, spuse el, dar chiar când se aplecă să o sărute, Yuri îl plesni peste spate.

– Acum toţi copiii mei au copii, mai puţin tu. Ridică din sprâncene cu subînţeles spre Bess. Vă apucaţi curând, da?

– Tată... Neştiind cum să interpreteze chicotitul lui Bess, Alex se ridică şi vorbi, încet, dar ferm, în limba lui maternă: O să te anunţ eu, când o să mă hotărăsc să încep să fac copii.

– Ce să hotărăşti? întrebă Yuri şi gesticulă spre Bess. Pe ea o vrei, nu?

– Da.

Şi în clipa aceea Yuri făcu gesturi largi cu mâinile, parcă cerând explicaţii.

– Păi şi atunci ce să mai aştepţi?

– Am motivele mele pentru care vreau să aştept. Şi sunt numai treaba mea.

Yuri clătină din cap, în semn de amărăciune. Cu toate acestea, în ochii lui se vedea o licărire poznaşă.

– Cum s-o fi nimerit ca toţi copiii mei să fie aşa încăpăţânaţi?

– Cum se face că tatăl meu e aşa de băgăcios?

Yuri izbucni în râs, după care îl îmbrăţişă pe Alex şi-l sărută pe obraji.

– Du-o la o plimbare pe fata asta frumoasă. Fură-i nişte sărutări. La sora ta o să mai dureze destul de mult.

– Uite un sfat pe care îl urmez cu plăcere. Se întinse şi o prinse de mână pe Bess, trăgând-o în picioare. Vino, să mergem să luăm o gură de aer.

– Alexi... murmură Bess şi fu nevoită să grăbească mersul, ca să poată ţine pasul cu el. Nu te supăra pe el. Nu a vrut să te facă de râs.

– Ba da, a vrut. Dar oricum, nu m-am supărat pe el.

– Dar ce tot bălmăjeaţi voi acolo?

Alex apăsă cu forţă pe butonul de chemare a liftului.

– Ştii la ce mă gândeam? Nu cred că o să te învăţ nici o boabă de ucraineană. Uneori e mai bine să nu înţelegi ce vorbesc.

– Dar e...

– Nepoliticos, termină el în locul ei, rânjind. Da, ştiu.

Până când se întoarseră, Alex luase sfatul tatălui său ad litteram. Iar Bess încă mai simţea că i se învârtea

capul, când trecură pe lângă sala de aşteptare. Alex îl zări pe Nick, învârtindu-se de colo-colo în fumoar şi fumând ţigară de la ţigară, precum tatăl din toate clişeele.

- Cum merge treaba, puştiule?

- A trecut îngrozitor de mult timp! Lui Nick îi tremura un pic mâna, când ridică ţigara la buze. Adică... Sydney n-a stat decât vreo două ore când l-a născut pe Griff. Treaba devine foarte intensă şi Rachel m-a dat afară... cu tot cu cameră video. De ce nu face nimeni nimic?

- Nu ştiu ce să-ţi spun despre asta, cugetă Alex. Dar cred că bebeluşii vin pe lume atunci când sunt pregătiţi.

- Abia au trecut un pic mai mult de şase ore, zise Bess şi veni să-l aline pe Nick, emoţionată că era atât de îngrijorat pentru cumnata lui.

- Parcă ar fi trecut mai degrabă şase zile, comentă Zack şi se împletici înăuntru. Îi smulse ţigara din mână lui Nick şi trase un fum prelung. Acum mă înjură. Ştiu câteva dintre cuvintele şi expresiile alea, chiar dacă nu le zice în engleză.

- Păi ăsta e un semn bun, îl asigură Bess. Înseamnă că lucrurile se mişcă...

- Şi l-a înjurat şi pe doctor. Oftă apoi şi îi înapoie ţigara lui Nick. Dar măcar *pe el* n-a încercat să-l şi pocnească.

- Hmm! Dacă a ratat, înseamnă că într-adevăr e într-o stare destul de gravă, comentă Alex.

Zack tresări şi se încruntă, după care îşi frecă umărul.

- Păi tocmai că n-a ratat. Cred că ar fi bine să mă duc înapoi.

- Hai să mergem să-l susţinem, începu Alex, dar apoi văzu o femeie năpustindu-se afară din lift ca o nebună. Tash! strigă el.

- Oh, Alex!

Bess o privi pe femeia aceea năpustindu-se în sala de aşteptare, cu părul negru ca de ţigancă fluturându-i în toate părţile. Se citea îngrijorarea în ochii ei, dar

buzele şi toată faţa îi râdeau, când se aruncă în braţele lui Alex.

- Cum se simte Rachel, Alexi?

- Îl înjură pe doctor şi-l pocneşte pe Zack.

- Ah! exclamă ea şi se relaxă instantaneu. Ăsta e un semn bun! Nick! zise ea şi-i întinse mâna. Nu mai fi aşa de îngrijorat. Nepoţelul sau nepoţica ta o să apară din clipă-n clipă. Spence parchează maşina. Voiam să-i lăsăm acasă pe copii, dar au fost aşa de dezamăgiţi, că până la urmă i-am luat cu noi. Freddie abia aşteaptă să te vadă.

Nick se mai lumină un pic la faţă.

- Ce mai face?

- Deja e mai înaltă decât mine... şi din ce în ce mai frumoasă. Alex, unde e Rachel?

- Vino. Te conduc. A, şi apropo... ea e Bess.

- Bess? repetă Natasha şi se răsuci ca un uragan, cu mâna încă strânsă pe braţul fratelui ei. Desigur că auzise şi ea despre Bess. Poate că West Virginia se afla la mare distanţă de New York, dar veştile despre treburile familiale cu siguranţă călătoreau repede prin cablurile de telefonie. Îmi pare rău... nu mi-am dat seama...

- E în regulă. Ai multe pe cap. Şi apoi Bess zise primul lucru care-i veni în minte: Ce gene familiale minunate aveţi cu toţii!

Natasha ridică din sprâncene. Şi ochii i se luminară de amuzament.

- A zis Rachel că o să-mi placă de tine. Sper să avem timp să stăm un pic la poveşti înainte să plecăm din oraş. Îmi pare rău că acum trebuie să fug aşa.

- Nu-ţi face griji. Cred că eu şi Nick o să mergem până la cantină ca să aducem ceva de mâncare pentru toată lumea.

Trei ore mai târziu, Bess le adusese tuturor sendvişuri şi cafele, o legănase pe genunchi pe Katie - fiica cea mai mică a Natashei - şi i se prezentase lui Spencer

Kimball, pe care îl ajutase apoi să-l distreze pe fiul său morocănos. O cunoscuse pe Freddie şi observă că tânăra, frumoasa şi năzdrăvana adolescentă era destul de amorezată de Nick.

Pe măsură ce trecea timpul, îl susţinu pe Mikhail, când acesta insistă ca soţia lui foarte obosită să se odihnească un pic în sala de aşteptare, îşi luă câteva minute ca să le chestioneze pe unele dintre asistente şi să le convingă să o ajute să completeze nişte scene din spital şi îl alină pe Alex, când sora lui intră în ultimul stadiu al travaliului.

- N-o să mai dureze mult de acum.

- Asta au zis şi acum o oră...

Se aflau cu toţii în sala de aşteptare. Alex refuza să stea jos. Bess căscă şi se întinse, după care se apropie şi îl strânse în braţe.

- E dilatată la maximum şi se vede deja capul copilului. Şi ultima dată când m-am uitat la monitorul pentru făt, indica nişte bătăi ale inimii foarte puternice. Şi rapide. Cred că e fetiţă.

- De unde ştii aşa de multe lucruri despre asta?

- Am făcut cercetări, spuse ea şi-şi odihni capul pe umărul lui. Chiar mai devreme mă gândeam că am adus pe lume cred că vreo duzină de bebeluşi, inclusiv o pereche de gemeni. Mă rog, într-un fel.

Spre final, bălmăjise un pic cuvintele, aşa că Alex o prinse de bărbie şi-i înălţă capul.

- Dormi pe picioare, McNee. Trebuia mai bine să te trimit acasă.

- Nu puteai nici să mă smulgi cu forţa de aici.

Şi acesta era adevărul, realiză el şi zâmbi în sinea lui. Pentru că era încă un lucru care făcea parte din frumuseţea ei.

- Îţi rămân dator...

- Păi atunci ai grijă să plăteşti, zise ea şi ridică gura spre a lui.

Suspină apoi, când buzele lor se întâlniră.

- Mamă?!...

Deşi îi făcuse plăcere să îl privească pe fratele lui aşa de îndrăgostit, Mikhail sări imediat în picioare, când îi zări pe părinţii lui apărând în pragul uşii.

- Avem un nou membru al familiei, zise Nadia cu lacrimi în ochi.

Observă că şi lui Yuri îi străluceau ochii, năpădiţi de lacrimi, în timp ce o ţinea de după umeri pe soţia lui.

- Este băiat sau fată? cerură să ştie Alex şi Nick, la unison.

- Va trebui să veniţi să vedeţi singuri. O să aducă în curând copilul la geam.

- Rachel se odihneşte, zise Yuri şi-şi şterse o lacrimă. O să puteţi s-o sărutaţi de noapte bună în curând.

Se adunară apoi cu toţii ciorchine şi aşteptară cu sufletul la gură să vadă copilul prin geam.

- Sunt unchi, îi zise Nick lui Freddie. Şi fata se îmbujoră minunat, când o îmbrăţişă strâns. Hei, uite-l pe Zack. Rămase cu braţul strâns în jurul umerilor ei, în timp ce fratele lui intră, strângând la piept un ghemotoc mic. Ghemotocul plângea cât îl ţineau plămânii, şi Zack avea un rânjet mare şi tâmp întipărit pe chip.

Ridică apoi copilul. Şi deasupra unui ghem de păr negru cârlionţat se vedea o fundiţă roz.

- E fetiţă, murmură Alex şi o strânse tare în braţe pe Bess. Şi e superbă!

- Oh, mamă! fu tot ce putu spune Nick. Oh, mamă! Copleşit de emoţii o clipă, se uită apoi în jos la Freddie, care încă mai era cuibărită la pieptul lui. Se retrase apoi şi-i atinse obrazul cu degetul, prizând din zbor o lacrimă răzleaţă. Ce e asta?

- E doar că e atât de dulce... murmură Freddie şi când se uită în sus la el, Nick observă că avea genele ude şi ochii plini de lacrimi.

Şi pentru o clipă – timp de o clipă supărătoare şi stânjenitoare – se gândi că s-ar fi putut îneca foarte uşor în ochii aceia mari şi frumoşi.

– Da, este superbă, zise el şi răsuflă prelung, amintindu-şi că fata aceasta era verişoara lui. Mă rog, într-un fel, verişoara lui. Prin alianţă. Şi era doar o copilă. Ăăă, începu el, îmi pare rău, dar n-am nici o batistă sau ceva...

– E în regulă, zise Freddie, simţind cum o lacrimă i se prelingea pe obraz, dar fără să o deranjeze deloc. La urma urmei, acesta era cel mai frumos soi de lacrimi. *Tu* te gândeşti vreodată să faci copii? îl întrebă cu o candoare absolut dezarmantă.

– Dacă mă gândesc să fac...?! repetă Nick şi se pomeni dintr-odată dorindu-şi să se dea un pas sau mai mulţi în spate. Doar că era înconjurat de familie. Nu, răspunse el, ferm şi se forţă să-şi mute privirea de la chipul acela frumos, strălucitor şi umezit de lacrimi. În nici un caz.

– Eu da, zise ea şi oftă, după care îşi lăsă capul să se odihnească pe umărul lui.

Mikhail îi şoptea ceva lui Sydney, ce o făcea să încuviinţeze din cap, zâmbind şi să-şi şteargă lacrimile. În spatele lui Freddie, Natasha îi schimbă poziţia lui Katie în braţele ei şi se întoarse spre soţul său. Acesta din urmă stătea cu o mână pe umărul lui Freddie şi în celălalt braţ îl ţinea cuibărit pe fiul său adormit.

– Toţi sunt un miracol...

Îşi aplecă uşor capul şi o sărută pe obrajii umeziţi de lacrimi.

– Iar când te hotărăşti că mai vrei şi tu un miracol numai al tău, nu trebuie decât să-mi spui....

– Sunt un om binecuvântat, zise Yuri şi îmbrăţişă persoana cea mai apropiată de el, care din întâmplare era Bess, şi astfel Bess se pomeni îmbrăţişată din toate părţile. Doi nepoţi... şi acum trei nepoate. O ridică de la pământ pe Bess, aproape aruncând-o în sus de bucurie şi ea ateriză înapoi râzând şi ţinându-se strâns de umerii lui.

– Felicitări! exclamă ea și apoi îi făcu o enormă bucurie, sărutându-l ferm pe buze. Bunicule!

– Este o zi fericită! zise el și bagă mâna în buzunar. Ia un trabuc!

capitolul 10

Rosalie se considera o fină observatoare a firii umane şi hotărâse deja că Bess era o doamnă foarte ciudată. Şi totuşi continua să se întoarcă la ea.

Normal, banii erau buni, se gândea Rosalie, în timp ce stătea şi bea un suc dietetic în biroul de la subsol al lui Bess. Şi pentru o femeie care avea deja un plan de „pensionare", acesta trebuia să fie cel mai important lucru. Şi totuşi ceva mai mult decât faptul că făcea nişte bănuţi în plus o convingea să bată de mai multe ori pe săptămână drumul lung până în centrul oraşului. Şi ceva şi mai mult o făcea să mai stea prin preajmă după ce terminau ceea ce lui Bess îi plăcea să numească „şedinţe de consiliere".

Rosalie era suficient de umană încât să-i gâdile foarte mult orgoliul faptul că avea nişte conexiuni în lumea divertismentului televizat. Şi nu putea nega că se simţise exaltată, uimită şi impresionată când se uitase la câteva episoade înregistrate.

Dar mai era încă un factor important în toată ecuaţia aceasta. Unul mult mai simplu. Şi anume că lui Rosalie îi făcea plăcere compania lui Bess.

Chiar dacă era o doamnă destul de ciudată - sau uneori chiar excentrică -, Bess avea mult stil. Rosalie nu credea că era obligatoriu ca un om să aibă stil ca să recunoască rafinamentul în altcineva. Iar rafinamentul, aşa cum îl vedea ea, nu avea nici o legătură cu o educaţie aleasă sau cu arborele genealogic - chiar dacă descoperise că Bess putea bifa de departe şi aceste două aspecte. Şi era ceva mai mult decât faptul că avea o mamă care făcea parte din asociaţia Fiicele Revoluţiei Americane sau un tată foarte renumit şi putred de bogat. Era mai nedesluşit de atât... şi chiar dacă

Rosalie nu prea știa cum să explice aceste lucruri, recunoscuse în Bess acele calități rare și adesea nebuloase - eleganță și compasiune.

Și amânând momentul în care să plece înapoi spre casă, trăgea un pic de sucul din care sorbea. Pe Bess nu părea să o deranjeze dacă Rosalie mai stătea prin preajmă în timp ce lucra. Iar în cele câteva săptămâni de când începuseră să se întâlnească regulat pentru „ședințele de consiliere", Rosalie observase și că Bess muncea mult și din greu. De fapt, mai mult și mai din greu decât ea însăși sau decât orice alte femei cu profesia ei. Și cu siguranță Bess avea un program de lucru mai lung.

Pe Rosalie o amuza să compare aceste două lucruri. De fapt, ea și Bess chiar avuseseră o discuție foarte interesantă despre asemănările și deosebirile dintre faptul că Bess își vindea mintea, iar ea trupul.

Fusese extrem de amuzant și distractiv, cugeta acum Rosalie, în timp ce Bess scria la calculator și murmura pentru sine. În fond, discuțiile filosofice nu făceau parte din standardele lumii în care se învârtea ea.

Și termenul simplu - dar pe care nu-l înțelesese încă pe deplin - care să descrie relația lor era *prietenie*. Deveniseră prietene.

- Mai stai mult să lucrezi? o întrebă Rosalie, iar Bess ridică ochii absentă din ecranul calculatorului.

- Ah, nu, nu mai stau prea mult.

Încă mai avea ochii destul de nefocalizați, când își suflă o șuviță răzleață de pe frunte.

În scenariu, Brock era pe punctul de a o seduce pe Jessica.

- Doar că mi-a venit o idee pentru o mică întorsătură de situație pentru scena de mâine, adăugă ea și zâmbi din nou. Avea de inserat în scenariul deja existent o idee scurtă și un pic răutăcioasă. Desigur că mai mulți actori vor dori să mă strângă de gât mâine-dimineață când o să le dau noul scenariul. Dar asta-i lumea televiziunii....

Rosalie mai trase un fum din țigară.

– Şi la cât ai ajuns azi-dimineaţă?

– Azi? Nu mai ştiu... ăăă... pe la nouă şi jumătate cred. Eram.... începu ea, dar apoi se gândi imediat la Alex. Ei bine, eram deja un pic în întârziere.

Rosalie ţuguie buzele şi se uită la ceasul imitaţie de firmă pe care îl purta la mână.

– Oho! Şi acum e trecut de şapte, zise şi rânji. Soro, să ştii în domeniul meu ai munci de două ori mai puţin de-atât!

– Da, dar aşa pot să stau liniştită la birou, zise Bess şi-şi frecă ceafa dureroasă, gândindu-se că trebuia să mai lucreze la postura ei. Ţi-e foame? o întrebă. Vrei să comandăm ceva de mâncare?

Rosalie oftă, încercată de regret şi stinse ţigara.

– Nu... Trebe să mă duc şi eu la muncă.

– Ai putea să-ţi iei liber în noaptea asta, îi aruncă Bess, relaxată, alunecând uşor un deget pe tastatură. Poate mergem la un film sau ceva...

Chicotind, Rosalie scotoci în geantă şi-şi scoase oglinjoara ca să-şi verifice machiajul.

– Parcă ai zis că n-o să încerci să mă aduci pe căi mai drepte...

– Ei bine, am minţit.

Bess se lăsă pe spate în scaun, în timp ce Rosalie îşi colora gura în roşu aprins. Încercase din răsputeri să nu-i ţină morală, să n-o bată la cap şi să nu pună presiune pe ea. Şi chiar crezuse că reuşise. Însă nu încercase şi să nu îi pese. Pentru că ştia că asta ar fi fost inutil.

– Să ştii că îmi fac griji pentru tine! Mai ales de când cu ultima crimă.

Rosalie simţi un nod straniu în stomac, care o făcu să-şi mute privirea de la oglinjoară spre Bess. Nu-şi putea aminti dacă cineva îşi mai făcuse vreodată griji pentru ea. Cu siguranţă nu se mai întâmplase de ani buni.

– Nu ţi-am zis că ştiu să am grijă de mine şi singură?

– Ba da, dar...

– Nici un dar, scumpo. Rosalie mai bagă o dată mâna în geantă şi scoase un briceag mic. Execută o mişcare scurtă şi rapidă din încheietură şi ieşi la iveală lama lungă, subţire şi ascuţită a cuţitului. Şi cu ce nu mă descurc eu, se descurcă ăsta mic...

Bess rămăsese cu gura căscată de uimire, dar îşi reveni repede. Cu toate astea nu reuşi şi să-şi smulgă privirea de la cuţit. Lumina care venea de deasupra se reflecta de pe el, făcând lama să pară fină, argintie şi strălucitoare precum o moarte subită. Nu putea spune că era elegant, dar era fascinant – absolut şi letal de fascinant.

– Îmi dai voie?

Rosalie ridică din umeri şi îi întinse briceagul.

– Dar vezi să nu te joci cu lama, o avertiză ea. E la fel de ascuţită cum pare.

Bess apucă strâns mânerul, răsucind încheietura dintr-o parte în alta, ca un scrimer profesionist. Şi se întrebă imediat dacă poate Jade/Josie ar fi trebuit să aibă şi ea aşa ceva în geantă. Deja îşi imagina o scenă în care chinuita Jade găsea un cuţit – poate cu lama pătată de sânge – într-una dintre poşetele ei practice. Ba nu... în servietă. Asta era şi mai bună.

– Şi l-ai folosit vreo...

– Încă nu, răspunse Rosalie scurt şi întinse mâna ca să-l ia înapoi. Dar ştii cum se zice – există mereu o primă dată. Apăsă pe butonaşul briceagului şi lama se ascunse la loc. Aşa că nu-ţi pierde timpul făcându-ţi griji pentru mine. După ce aruncă arma înapoi în poşetă, scoase un flacon mic de parfum şi îşi pulverizâ pe piele din abundenţă. Dintr-odată aerul era îmbibat de miros de trandafiri. Încă vreo câteva luni şi o să am destui bani puşi deoparte. O să-mi petrec iarna sub soarele din Florida, în timp ce tu o să stai aici să te târăşti prin zăpadă murdară. Se ridică, trăgându-şi mai jos bluza mulată cu umeri goi, astfel încât sânii ei să se ridice provocator. Ne mai vedem.

- Stai un pic. Bess se duse și scotoci prin geanta ei, de unde scoase un minireportofon. Mă gândeam că poate ai putea folosi ăsta, dacă nu contravine cu etica meseriei...

Rosalie îi aruncă imediat o privire piezișă, iar Bess se îmbujoră un pic, stânjenită.

- Nu mă referam să înregistrezi și... și... ăăă... și *partea aia*. Doar ce se întâmplă când bați străzile, conversațiile pe care le ai cu alte fete, poate și câteva... ăăă... tranzacții...

- Tu ești șefa, zise Rosalie, luând reportofonul și aruncându-l în geantă.

- Și ai grijă, adăugă Bess, chiar dacă știa că Rosalie o să râdă.

Și femeia exact asta făcu, aruncându-i o privire încrezută peste umărul gol.

- Eu am mereu grijă, sora mea.

Încă chicotind, Rosalie porni pe coridorul lung și îngust care ducea spre liftul dărăpănat. Deja își imagina cum va face Bess ochii cât cepele când va asculta înregistrarea și va descoperi cum „consultanta" ei înregistrase *tot*. Iar perspectiva de a-i juca o asemenea farsă o ținu rânjind în continuare, până când se deschiseră ușile liftului. Dar amuzamentul ei se stinse imediat, când coborî Alex.

În timp ce se priveau unul pe celălalt cu suspiciune reciprocă, Alex apăsă cu două degete butonul care menținea ușa deschisă.

- Cum merge cu a doua slujbă, Rosalie?

- Trece timpul mai repede, răspunse ea, sec.

Dar când înaintă să treacă pe lângă el și să intre în lift, el ridică un braț, blocându-i intrarea.

- Ce știi despre Crystal LaRue?

- Știu că-i moartă, răspunse ea tăios, proptind un pumn pe șold și lăsându-se în el. Mai vrei și altceva de la mine?

Alex îi dădu clar de înțeles că invitația ei ipocrită și meschină doar îl amuza.

– Și ce știai despre ea înainte să fie moartă?

– Nimic. Se gândi în sinea ei că i-ar fi dat același răspuns chiar și dacă Crystal ar fi fost prietena și confidenta ei apropiată. Dar la cum stătea lucrurile, acum îi spunea numai adevărul gol-goluț. N-am cunoscut-o personal. Am auzit că era nouă și că nu avea încă un bărbat.

– Și eu am auzit la fel, zise Alex, pe un ton conversațional. Și am mai auzit și că Bobby voia s-o facă una dintre nevestele lui.

– Poate. Lui Bobby îi place să le ia de mici.

Alex ridică din umeri, plin de dezgust, gândindu-se că Crystal nu avea mai mult de șaptesprezece ani. O fată care fugise de acasă și care nu cunoștea regulile străzii. Și care acum nu va mai avea niciodată ocazia să le învețe.

– Știi dacă Bobby s-a luat de ea? A încercat să pună presiune pe ea cumva?

– N-aș ști să spun.

– Nu știi sau nu vrei?

Rosalie descleștă pumnul pe care îl ținea proptit pe șold și începu să bată darabana.

– Ascultă, habar n-am ce a făcut sau n-a făcut Bobby. Am încercat să mă feresc din calea lui în ultima vreme.

Alex îi studie chipul o clipă îndelungată, fără a spune nimic. Vânătaia de pe față i se vindecase aproape de tot.

– Mie, unul, mi se pare că Bess te plătește suficient cât să te ferești *de tot* din calea lui.

– Asta e treaba mea.

– Și a ei, zise Alex, sec. Nu vreau ca Bobby să afle de combinația asta pe care o ai cu ea și să vină după ea. Ochii lui erau reci, tăioși și imperturbabili. Pentru că atunci ar trebui să-l omor.

– Crezi că l-aş asmuţi pe Bobby împotriva ei? Şi în clipa aceea aroganţa din vocea ei trecu pe planul doi şi furia preluă complet controlul. Îi *sunt datoare*, omule!

– Cu ce?

– Cu respect, rosti ea cu o demnitate nativă şi elegantă, care îl făcu pe Alex să se mai înmoaie un pic. M-a pus la masa ei. Şi a zis chiar şi că pot sta în dormitorul ei liber. Ca *invitată!* Strânse din buze, când văzu expresia de pe chipul lui Alex. Dar nu-ţi face griji, iubitule! Nu am acceptat invitaţia ei. Sigur, mă plăteşte, şi poate tu nu crezi că e cu ceva diferit de a lua bani de la vreun nătărău de pe stradă. Dar mă tratează ca pe un om. Nu ca pe un gunoi, nu ca pe un *obiect*, ci ca pe o *persoană*. Ridică din umeri, ruşinată de vehemenţa care i se infiltrase în voce. Nu are suficientă minte să facă altfel.

– Ba are destulă minte, să ştii. Chiar dacă nu gândeşte mereu totul în profunzime, zise Alex şi buzele îi zvâcniră de amuzament, văzând că şi în ochii lui Rosalie apăruse o licărire. Şi poate că n-a greşit deloc până acum, dar nu vreau să fie rănită.

– Nici eu! Rosalie bătu încet cu o unghie vişinie pe pieptul lui. Să ştii că te-a lovit rău, gabore. Se vede, ai steluţe în ochi. O încercă o mică urmă de invidie, care veni şi dispăru aproape neobservată. Şi ai grijă să le ţii şi-n ochii ei, altfel o să-mi dai mie socoteală.

Alex rânji, înainte să se poată abţine. Şi zâmbetul lui era atât de fermecător, încât aproape o făcu pe Rosalie să îşi schimbe cu totul părerea despre poliţişti.

– Da, doamnă.

Şi la fel ca Bess, în clipa aceea se pomeni şi el dorindu-şi să-i spună ceva care să o oprească să mai iasă să facă trotuarul. Dar spre deosebire de Bess, el ştia suficient încât să accepte că nu putea face nimic în privinţa asta.

– Poate că încep să înţeleg un pic de ce i s-a pus aşa pata pe tine. El îşi retrase braţul cu care bloca intrarea în lift, aşa că Rosalie urcă şi se întoarse din nou spre el. Să te porţi bine cu ea, Stanislaski. Merită asta.

Şi apoi uşile liftului se închiseră. Alex rămase studiindu-le gânditor, înainte de a se întoarce şi de a porni pe coridor ca să o caute pe Bess.

O găsi stând aplecată deasupra tastaturii şi mitraliind cuvinte pe monitorul calculatorului. Degetele i se mişcau ca fulgerul, însă ochii ei îi dădeau de înţeles că era cu mintea departe. „În Millbrook", gândi el, zâmbind în sinea sa.

Stătea cu picioarele încrucişate sub ea pe scaun. Şi la cât de cocârjaţi ţinea umerii, se gândi că probabil muşchii ei vor protesta vehement când se va întoarce înapoi pe pământ, la realitate.

Purta fustă din nou. Una scurtă şi strâmtă din piele, de un albastru electric, care i se ridicase sus pe coapse. Iar bluza roz aprins pe care o purta băgată în fustă ar fi trebuit să nu se potrivească deloc cu părul ei roşcat –, dar nu era deloc aşa. Bluza din mătase avea mânecile suflecate până la coate, şi la încheietura unei mâini purta vreo şase brăţări de aur, care zăngăneau în timp ce lucra. La degete îi străluceau mai multe inele şi din urechi nişte cercei rotunzi – „Ca de ţigancă", gândi el – care se întrevedeau prin părul ei ciufulit.

Îl durea inima de iubirea pe care o simţea pentru ea. Iar vintrea lui... Oftă prelung şi chinuit. Pur şi simplu îşi dorea să o devoreze cu totul. Centimetru delicios după centimetru delicios.

Se întrebă, cu inima îndoită, ce naiba avea să se facă când Bess va dori să dispară din viaţa lui? Pentru că era sigur că se va ajunge la asta mai devreme sau mai târziu. În fond, aşa făcuse cu toţi cei de dinaintea lui. Ar fi putut s-o încuie undeva sau să o ia pe sus, să o răpească şi să o ducă într-un loc îndepărtat. Ar fi putut să o implore să rămână sau să o ameninţe, pentru că ştia deja că ar fi făcut orice era necesar ca să o păstreze în viaţa lui.

Ce naiba îl făcuse să creadă vreodată că va găsi într-o zi o femeie drăguţă şi amabilă, cu gusturi simple şi cu un stil de viaţă liniştit? Pe cineva care va fi mulţumită doar

să stea acasă și să-l aștepte în timp ce el lucra cu același program nebunesc? Pe cineva care să-și dorească și să îl ajute să crească o casă plină de copii, pe care și-o dorea din tot sufletul?

Cu Bess nimic nu era niciodată simplu. Și nimic nu era liniștit. Ea nu va fi niciodată mulțumită doar să stea acasă, ci l-ar fi bătut la cap fără încetare și l-ar fi strâns cu ușa, până când îi vorbea despre cele mai întunecate și sumbre aspecte ale muncii lui, despre acele frânturi din viața sa pe care voia să le țină ascunse undeva și departe de toți oamenii pe care îi iubea. Cât despre copii... ce să mai știe? Nu știa nici măcar cum să-i pună pe deget un inel și s-o facă să-l păstreze acolo, darămite să îi ceară să își întemeieze o familie împreună.

Faptul că era îndrăgostit de ea până peste cap îl făcea neputincios și neajutorat, îl transforma într-un prost și scotea la iveală din el un soi de teamă pe care nu o simțise niciodată ca polițist. Nu frica de viață. Ci frică pentru inima lui.

Așa că nu putea face altceva decât să-și urmeze propriul sfat și să lase lucrurile așa cum erau. Să trăiască zi după zi împreună cu ea, până când se obișnuia atât de mult cu el, încât să nu-și mai dorească să plece.

Sub ochii lui, Bess se opri din scris, ridică o mână și-și frământă ceafa repede și nerăbdătoare. Și fusta i se ridică și mai mult când își schimbă poziția în scaun. Fu nevoie de toată stăpânirea de sine pe care o putea aduna ca să nu-și lingă buzele de poftă. Mai apăsă câteva taste în viteză, făcând calculatorul să bipăie. Și o clipă mai târziu, începu să bâzâie și imprimanta pe care o avea lângă ea.

Cu un zâmbet larg pe buze și cu inima plină de iubire, Alex închise încet ușa biroului în spatele său. Și apoi o încuie.

Ea sări ca arsă, când mâinile lui se așezară pe umerii ei.

– Nu te-a învățat nimeni niciodată cum se stă pe un scaun?

– Alexi, şopti ea, uşurată şi-şi lipi mâna pe inima care îi galopa în piept. M-ai speriat... Oooh! Scoase un suspin lung şi sincer, când el începu să-i maseze umerii şi să facă durerile să dispară. E minunat...

– O să ai probleme cu spatele pe termen lung, dacă mai continui să stai aşa toată ziua, în fiecare zi.

– Păi plănuiam să stau la înmuiat într-o baie fierbinte vreo două sau trei zile, zise ea şi se lăsă în mâinile lui.

– Unde e Lori?

– Nu se simţea prea grozav, răspunse Bess şi închise ochii, în timp ce imprimanta continua să bâzâie. I-am zis că o să plec şi eu. Dar apoi m-am furişat înapoi aici. Voiam să mai fac câteva modificări în scenariu pentru mâine. Ridică mâna şi o aşeză pe a lui, mângâindu-l încet cu degetele pe încheietură. Ai zis că s-ar putea să lucrezi până mai târziu.

– Mda, doar că a picat pista aia. O să ne mai străduim să dăm de urmă medalionului în formă de inimioară, dar asta e mai uşor în timpul programului.

– Să-i daţi de urmă?

– Să mergem pe la bijutieri, îi explică el, să vedem dacă putem afla când şi unde l-a cumpărat. Sunt cam slabe şansele, dar...

– Crezi că medalionul ăla are o semnificaţie personală pentru el?

– Cum ar fi că o femeie i-a frânt inima, aşa că acum îl oferă femeilor ca simbol, înainte de a le ucide? Mârâi încet în timp ce continua să îi maseze muşchii. E o variantă un pic prea evidentă ca să o respingem înainte s-o verificăm. Profilul psihologic sugerează că ar avea probleme din punct de vedere sexual la nivel normal, aşa că plăteşte femeile pentru sex. Le doreşte şi se detestă pe sine din cauza asta, la fel de mult cum le urăşte pe ele pentru că sunt aşa disponibile. Faptul că trece printr-un scurt ritual de curtare sugerează că... Dar se opri din vorbit, când ea se întinse după un carneţel. Ia stai un pic, McNee, zise şi o strânse de umeri. Nu ştiu

cum naiba reuşeşti. Într-o clipă mă gândesc cum să te dezbrac mai repede de hainele alea şi în următoarea mă faci să vorbesc despre un caz. O sărută uşor pe creştetul capului. Dar fără notiţe.

Bess îşi retrase degetele de pe carneţel, cu o reticenţă vizibilă.

- Îmi place să te ascult vorbind despre munca ta. Şi vreau să poţi să vorbeşti cu mine despre orice.

- Păi se pare că asta fac deja, nu vezi? Îţi spun chiar şi despre lucrurile pe care nu aş vrea să le auzi. Am o problemă cu tine, Bess. Nu mă laşi deloc să te ascund în colţişorul acela fericit şi sigur unde aş vrea să fii.

- Doar crezi că acolo vrei să fiu. Zâmbind, îi trase mâna mai în faţă ca să i-o poată săruta. Dar îţi place de mine exact aici unde sunt. Îi întoarse apoi mâna şi-i sărută palma. Şi o să rămân aici, în caz că aveai vreo îndoială.

Îi simţi degetele încordându-se şi apoi relaxându-se din nou, când le aşeză şi le răsfiră pe obrazul ei.

- Te-am privit un pic în timp ce lucrai.

O traversă imediat un val de exaltare când auzi acele cuvinte şi înţelese dorinţa nestăvilită care se ascundea sub ele.

- Serios?

- Mda. Şi mă gândeam... Mâinile lui alunecară uşor în jos pe sânii ei, cuprinzându-i şi testându-le greutatea. Visam cu ochii deschişi...

Bess îşi lăsă capul pe spate şi simţi cum i se accelerează respiraţia.

- Da? La ce anume?

- La tot ce mi-ar plăcea să-ţi fac. Îi cuprinse sfârcurile prin straturile de mătase şi i le strânse uşor între degete. La ce mi-ar plăcea să fac cu tine...

Bess încercă să-şi schimbe poziţia în scaun, ca să se întoarcă spre el, dar el mări presiunea şi o ţinu în loc. Ochii ei ameţiţi se concentrată la monitor. Încă mai

putea vedea o umbră a imaginii ei acolo. Și a mâinilor lui, care se mișcau, alunecau, o mângâiau.

Și ceea ce se vedea - dar și ce simțea - era incredibil de erotic. Cu gura uscată, îi privi degetele descheindu-i nasturii bluzei și văzu umbra întunecată a părului când se aplecă și o sărută pasional pe gât. Ridică o mână moale și-și încolăci brațul în jurul gâtului său, înclinând în același timp capul și mai mult, ca să-i ofere acces.

- Pot să închid aici în treizeci de secunde.

Dar el o mușcă ușor și senzual, chiar de deasupra claviculei și îi șopti:

- N-o să mai ai timp să închizi nimic.

Ea râse tremurător și ridică și celălalt braț, ca să-l cuprindă într-o îmbrățișare inversă.

- Mă refeream la calculator...

Alex se gândi că probabil ar fi izbucnit în râs din cauza jocului de cuvinte - asta dacă ar fi mai putut respira.

- Știu la ce te referi...

- Dar eu...

O mână se strecură pe sub fusta ei - pasional și neașteptat. Și înainte să aibă timp să reacționeze în orice fel din cauza șocului, o conducea deja fără cruțare spre culmile extazului.

- Te-am privit... Simțea că fiecare cuvânt pe care îl rostea îi ardea gâtul, în timp ce o simțea pulsând în palma lui. Te-am dorit... Pe jumătate înnebunit, o îndreptă pe scaun și-și îngropă fața în gâtul ei, în timp ce trupul ei se cutremura violent sub atingerile lui. Ții minte când te-am găsit aici prima oară?

- Ce? În clipa aceasta nu-și mai putea aminti nici propriul nume. Nu mai știa nimic altceva cu excepția acestei dorințe nebune care creștea în ea, ridicând-o spre culmi înnebunitoare. Alexi, te rog... Vino acasă cu mine. Am nevoie să...

De data asta țipă când se revărsă prin ea violent al treilea val de extaz.

- Te-am dorit și atunci...

Cu o singură mişcare scurtă şi violentă, răsuci scaunul spre el şi o trase în picioare. Trupul ei deja moleşit se topi cu totul văzând expresia de pe chipul lui.

- Lasă-mă să-ţi arăt exact ce mi-am dorit...

Acesta nu mai era amantul tandru şi răbdător de cu o noapte înainte. Omul acesta - cu ochii lui sălbatici şi mâini dure, care puteau învineţi - nu avea să o mai cuibărească în braţele lui, ca să-i şoptească vorbe de amor exotice. Indiferent dacă era pregătită sau nu, îi arăta latura aceea a lui întunecată şi nestăvilită, pe care o ţinea mereu sub control conştient.

Şi în clipa în care se uită la ea cu ochi fierbinţi şi intenşi, Bess înţelese că exaltarea se putea transforma cu uşurinţă în ceva primitiv, atunci când ascundea şi o urmă cât de mică de teamă.

Încleştă pumnul în părul ei şi o lipi de trupul lui. Era tare ca o stâncă şi vibra din interior, aproape ca un vulcan care stătea să explodeze. Şi pentru o clipă, nu mai există nimic altceva cu excepţia forţei şi furiei inevitabilului.

Gura lui o ardea pe a ei şi limba lui se aventura adânc, în timp ce mâna lui liberă trăgea să-i desfacă fermoarul fustei. Îşi dorea carnea ei, îi era poftă de ea. De mătasea aceea înfierbântată, de curbele ispititoare ale trupului ei şi de fiecare muşchi încordat la maximum. Timpul şi locul se topeau într-un vârtej al simţurilor. Nu mai exista decât aici. Şi acum. Şi numai ea.

Bess simţi fiori de teamă pe şira spinării. Nu ştiuse niciodată cum era să fie dorită aşa. Era ceva uriaş, ceva ce o mistuia ca un uragan violent şi grandios. Înainte îi oferise deja mai mult decât ar fi putut visa vreodată. Şi acum părea hotărât să-i ofere mai mult decât îndrăznise vreodată să viseze.

Bâzâitul practic al imprimantei se opri lângă ei şi rămase doar un zumzăit surd. Sunetul acela încet de aşteptare era înghiţit cu totul de bubuitul asurzitor al propriei inimi. Iar luminile strălucitoare de deasupra

capului părură să pălească instantaneu, când o prinse de şolduri şi o lipi tare de el.

- Faci să se dea un război în mine, murmură el, în timp ce dinţii lui îi zgâriau senzual pielea gâtului. Un război fără sfârşit şi fără vreo şansă de pace. Spune-mi numele... Vreau să te aud cum îmi strigi numele...

- Alexi....

Apoi gura lui o cuceri din nou pe a ei şi o simţi şoptindu-i numele fierbinte pe buze.

- Ia-mă! Ia-mă acum!

Dorinţa aceea sălbatică şi nestăvilită o inundă mistuitoare, făcându-i gura să tremure şi mâinile să-l caute frenetic. Zeci de explozii mici izbucneau în interiorul ei, unindu-se într-un tumult primordial şi nesupus, care o tortura, o învineţea şi o hipnotiza. Şi Bess aproape că plângea de durere şi de plăcere, în timp ce se lupta să-i dea jos hainele.

Tremura pentru el. Nu se putea opri din tremurat. Forţa şi tensiunea care se clădeau în interiorul ei erau de nesuportat. Şi fierbinţeala aceea, explozia de căldură care o învăluia ca un soare, îi făcea pielea să asude şi mintea să i se învârtă şi să se înceţoşeze. Desfătându-se cu senzaţia aceea glorioasă, îşi lipi gura dornică de umărul lui gol, savurând gustul cărnii lui înfierbântate. Mâinile acelea dure şi convingătoare o zoreau să se înfrupte din el cu dinţii şi cu unghiile. Îl auzi şuierând lângă urechea ei, când mâna ei nerăbdătoare călători în jos ca să-i cuprindă mădularul.

Lui Alex i se învârteau prin minte mii şi mii de fraze confuze şi amestecate. Le auzea rostogolindu-i-se de pe buze şi risipindu-se în aer, în timp ce se lupta să-şi tragă răsuflarea. Înjură gâfâind, o apucă de umeri şi o dezlipi de el.

Era roşie ca racul şi ochii îi străluceau. Îi însemnase pielea aceea ca fildeşul. Putea vedea locurile în care degetele lui îi apăsaseră carnea şi unde obrajii săi aspriţi de barbă îi iritaseră pielea sensibilă. Dar acea parte

din el care în alte condiţii ar fi fost şocată de lipsa lui de grijă era lăsată în umbră de dorinţa lui întunecată şi disperată de a cuceri. De a consuma. De a se uni cu ea.

Şi acum vedea toate astea ca pe nişte însemnări. Ca pe nişte semne că îi aparţinea lui. Că era a lui şi numai a lui.

Alex smuci din cap şi-şi dădu părul de pe faţă. Felul în care se unduia şi se aranja de la sine îi provocă lui Bess un nou nod de arsură pe gât. Gol şi cu muşchii încordaţi de parcă s-ar fi pregătit de luptă, arăta atât de magnific, încât aproape că o orbea.

Se uită la ea, şi zâmbetul care aproape că i se formase pe chip încremeni într-o expresie de uimire.

- Nimeni nu te face să te simţi aşa în afară de mine.

Avea accentul mult mai pronunţat, iar sunetul vocii lui înverşunate şi pasionale îi trimitea fiori pe pielea febrilă. Şi nu putu face altceva decât să clatine din cap uşor.

- Nimeni nu te atinge aşa ca mine. Îşi luă apoi mâinile de pe umerii ei şi o apucă strâns de furou. Nimeni n-o să te mai aibă vreodată, în afară de mine.

- Alexi...

Dar el clătină din cap, ferm. Îi putea simţi inima bătând tare sub mâinile lui şi îşi dădea seama că gâfâia.

- Înţelege ce-ţi spun. Eşti a mea acum.

Bess făcu ochii mari de şoc, când îi rupse în două furoul cu mâinile goale.

- Eşti a mea toată!

O împinse pe masă, privind cum se juca expresia aceea de exaltare uluită pe chipul ei. Da, îşi dorea să o excite. Îşi dorea să o şocheze. Să o tulbure.

Degetele lui se înfipseră în şoldurile ei şi o ridică brutal. Era încordat, pregătit şi tensionat ca un arc care stătea să pocnească.

- Ţine-te de mine, îi ceru el, dar mâinile ei moi alunecară de pe braţele lui pline de sudoare. Expiră puternic

şi îşi înfipse degetele în carnea ei moale şi înfierbântată. Ţine-te!

Ea îi întâlni ochii şi simţi cum se revărsa prin ea valul sălbatic al puterii. Se lăsă invadată de el prin toţi porii, îl apucă de păr şi-şi încolăci strâns picioarele în jurul lui. Iar când o pătrunse, trupul ei se arcui pe spate din instinct, absorbind acea primă explozie de fierbinţeală. Se simţea de parcă era mistuită pe interior de un incendiu devastator.

Mai întâi simţi suprafaţa rece şi lucioasă a mesei lipindu-se de spatele ei şi apoi simţi greutatea corpului său. Avidă pentru mai mult, Bess se strânse şi mai mult în jurul lui, preluându-i ritmul rapid şi frenetic şi trăgându-i gura pe a ei, ca să poată reproduce intimitatea aceea şi cu limbile lor.

Alex se simţea complet pierdut. Nu mai exista decât ea acum. Şi dorinţa aceea copleşitoare de a o poseda cu totul. Şi dorinţa iraţională de a fi posedat de ea. I se învârteau prin minte tot felul de imagini, toate întunecate şi periculoase, până când avea senzaţia că va înnebuni cu totul.

Şi apoi chiar înnebuni.

Într-o frenezie de mişcări, o trase şi mai sus pe masă, strivind sub ei hârtii, dărâmând cești goale şi împrăştiind creioane. Şi nu-şi putea dezlipi ochii de la chipul ei, de la felul în care i se întunecau şi tulburau, precum o ceaţă densă care cucerea muşchi de copac verde viu, de la felul în care îi tremurau buzele cu fiecare respiraţie întretăiată. Şi putea vedea cum i se îmbujora pielea pe tot corpul, precum un trandafir care se contura pe sub sticlă. O pătrundea tare şi repede, învestit cu o putere aproape supraomenească de furia sentimentelor care îşi strângeau degetele ascuţite şi ameninţătoare precum nişte pumnale în jurul gâtului său.

Prea mult! gândea ea, frenetic. Şi totuşi nu era niciodată suficient. Luminile reci şi aspre de deasupra capului său se răsfrângeau în curcubeie care o orbeau

şi o făceau să clipească. Păreau să se arcuiască în jurul capului său, dar asta nu o trimitea cu gândul la aure de îngeri. Pentru că ochii lui erau extrem de întunecaţi, sălbatici şi intenşi. Şi chiar dacă simţea că abia îşi mai putea ţine ochii deschişi, tot refuza să închidă pleoapele.

Oh, Doamne, Dumnezeule! Era o încântare de nedescris să-l privească dorind-o atât de mult! Să îl privească posedând-o aşa.

Nu putea înţelege cuvintele pe care le şoptea, iar şi iar, şi iar. Dar înţelegea ce se ascundea sub cuvintele acelea. Se sfâşiau unul pe altul şi nu se puteau opri. Animalul sălbatic preluase controlul şi avea gheare ascuţite ca nişte diamante şi dinţi tăioşi.

Şi nu mai exista nimic în afara gâfâielilor amestecate, plesnetul cărnii fierbinţi pe carne febrilă şi mirosul de sex disperat şi pasional.

Îi simţea trupul atât de rigid şi încordat, îi simţea muşchii tensionaţi din braţe transformându-se în stâncă sub atingerea ei. Îi mârâi apoi numele şi ochii îi deveniră la fel de tăioşi precum nişte pumnale criminale. Iar când se revărsă în ea, Bess scoase un ţipăt de triumf şi apoi altul de uimire, când o smuci împreună cu el spre culmi nebănuite ale extazului.

Şi apoi forţa animalică primordială care se dezlănţuise în el ca un uragan se stinse la fel de repede precum un fulger care spinteca cerul nopţii şi se prăbuşi pe ea, gâfâind, cu toată greutatea corpului său. Străduindu-se să îşi recapete răsuflarea, se jucă prin părul ei, inspirându-i mirosul şi parfumul de mosc pe care îl creaseră împreună. Şi se pomeni dintr-odată că nu îşi mai putea găsi centrul, nu mai putea găsi concentrarea aceea, care era absolut vitală pentru supravieţuire. Şi înţelese că nu mai putea supravieţui fără ea.

Doamne, Dumnezeule! O putea simţi vibrând încă sub el şi cutremurându-se de la urmările unui orgasm violent şi glorios. Şi putea vedea lacrimi amestecate cu stropii de sudoare pe faţa ei.

Fiecare respirație încă îi mai ardea plămânii, dar se ridică pe coate și clătină din cap, încercând să-și limpezească ochii și mintea. Când se mișcă, Bess scoase un sunet mic și gutural, care îl excita și îl îngrozea în același timp. Încercând să regăsească tandrețea care îi venise mereu atât de ușor, le schimbă pozițiile și începu să-i mângâie părul, umerii și spatele.

Începu să murmure scuze și o cuibări la pieptul său ca pe un copil.

– Iartă-mă, *milaya*. Iartă-mă dacă te-am rănit... Doamne! sigur te-am rănit. Nu plânge...

– Nu plâng, șopti ea.

Dar desigur că plângea. Alex îi putea simți lacrimile curgându-i de pe obraji chiar și în timp ce îl săruta iubitoare pe față și pe gât.

– Doar spune-mi că mă iubești. Te rog spune-mi că mă iubești, șopti ea, gâtuit.

– Te iubesc! Ssst! murmură el și-i acoperi tandru gura cu a lui. Știi că te iubesc.

– Te iubesc, zise ea, continuând să-i împrăștie sărutările acelea mici, umede și tremurătoare pe obraji și pe maxilar. Trebuie să mă crezi că te iubesc.

Alex simți cum i se strânse stomacul, ca și când un pumn de foc i-ar fi adunat laolaltă măruntaiele, dar îi păstră mâinile blânde.

– Doar lăsă-mă să te țin în brațe...

Bess izbucni din nou în lacrimi și își îngropă fața în umărul lui.

– Și nici măcar acum nu mă crezi! Alexi, ce pot să fac mai mult?

– Te cred. Dar amândoi știau că îi spunea asta numai ca să o aline. Tu îmi aparții. Și asta chiar cred.

– Ești tot ce îmi doresc, murmură ea, relaxându-se la pieptul lui, mulțumită să știe că măcar asta avea să accepte.

– Gata cu lacrimile?

– Gata.

Alex îi ridică bărbia și îi cercetă chipul.

- Cât de mult te-am rănit?

- Cred că abia peste câteva zile o să simt rezultatele, zise ea și afișă un zâmbet mic. Eu cât de mult te-am rănit?

El mijì ochii și zâmbetul ei se mări.

- Adică nu ești... supărată?

- De ce să fiu supărată?

- M-am purtat ca un animal. Îi dădu părul la o parte de pe față cu o mână care încă nu se oprise din tremurat. Te-am luat pe masă, ca un nebun.

- Știu. După un oftat prelung și mulțumit, își alunecă leneșă trupul peste al lui. Și a fost absolut fantastic.

- Da? Vinovăția pe care o simțea începea să se transforme în mândrie. Chiar ți-a plăcut?

După ce fusese sedusă și devorată atât de deplin, nu îi mai era dificil să îi gâdile orgoliul.

- A fost ca și când am fost sedusă de un barbar. Nici măcar nu mai înțelegeam ce spui. A fost de-a dreptul palpitant, zise ea și-l sărută pe un obraz. Înspăimântător, adăugă și-l sărută și pe celălalt. Și a fost și cea mai erotică experiență pe care am trăit-o în viața mea.

- Dar plângeai...

- Oh, Alexi... șopti ea și-i cuprinse obrazul în palmă. Nu doar că m-ai supus, m-ai copleșit cu forța ta. Nimeni nu m-a mai făcut vreodată să mă simt atât de dorită, atât de irezistibilă.

- Nu pot să-ți rezist, dar îmi pare rău dacă ți-am lăsat vânătăi.

- Nu mă deranjează... în circumstanțele astea, zise Bess și mai oftă o dată satisfăcută, după care se uită în jur prin cameră. Însă nu știu cum o să mai pot să mai lucrez vreodată aici.

Și acum Alex rânjea, răutăcios.

- Poate că o să te inspire.

- Mda, există întotdeauna și varianta asta. Își schimbă poziția ca să îi încalece șoldurile și să-i poată privi ochii somnoroși, care îi trecură cu admirație peste sâni

şi înapoi. Posibilităţi infinite, gândi ea. Da, cu siguranţă erau posibilităţi infinite acolo. Fiind poliţist, presupun că ai trecut prin antrenamente fizice cumplite.

Şi lui îi trecuseră prin minte toate posibilităţile acelea, desigur.

- Absolut!

- Şi probabil ai puteri de recuperare incredibile...

El ridică dintr-o sprânceană.

- În circumstanţele potrivite, da....

- Foarte bine.

Şi ca să se asigure apoi că le crea, îşi trecu mâinile peste pieptul lui încă strălucitor de sudoare.

El râse scurt şi o prinse de încheieturi.

- McNee, n-ai prefera să reluăm chestia asta în pat?

Ca răspuns, Bess se aplecă în faţă, lăsându-şi buzele să plutească la un centimetru deasupra a lor lui. Şi apoi vârful limbii ei îi contură forma gurii, se cufundă tachinatoare în căldura gurii lui şi apoi se retrase. Înclină uşor capul într-o parte şi îi degustă buzele cu tandreţe. Şi apoi adânci sărutul, dureros şi chinuitor de mult.

- Asta îţi oferă un indiciu despre răspunsul meu, domnule detectiv?

capitolul 11

– Nu-mi vine să cred că vrei să-ţi petreci cea mai bună parte a unei dimineţi de sâmbătă într-o sală de sport care pute a transpiraţie.

Alex trăgea de timp, chiar dacă în acelaşi timp o conducea pe Bess pe scara de metal care ducea spre sala lui Rocky.

– Păi e sala ta de sport care pute a transpiraţie, zise Bess şi îl sărută.

Cugetă că ultimele câteva zile fuseseră aproape ca un fel de lună de miere. Exceptând desigur orele în care fuseseră amândoi la serviciu. Dar profitaseră la maximum de timpul pe care îl avuseseră împreună, stând cuibăriţi pe canapeaua din apartamentul ei, gătind acasă la el sau răvăşind patul – în ambele apartamente.

Chiar începea să spere că o credea şi el în sfârşit că îl iubea. Şi odată ce era sigură de asta, îşi dorea să facă împreună pasul următorul. Acel pas care va duce la o lună de miere în toată regula, cu toate beneficiile şi avantajele aferentele.

– M-ai luat de la sală ieri, sublinie ea atunci.

– Aia nu era *sală*, rosti el cu o mică urmă de dispreţ masculin în voce. Era un loc unde să faci nişte exerciţii. Lumini extravagante şi muzică pe fundal. Ca să nu mai zic de toate oglinzile alea...

– Măcar acolo pot să văd dacă începe să mi lase fundul.

El o bătu pe umăr cu afecţiune şi zise:

– Lasă că te anunţ eu.

– Şi o să mori, dacă o faci, spuse ea repede şi intră pe uşile de sticlă opacă.

Îi veniră în minte toate filmele proaste despre box pe care le văzuse vreodată. În sala aceea imensă răsunau mârâituri, palme și pumni. Și mirosea a mucegai, a transpirație și a... dar după ce mai adulmecă o dată scurt, decise că nu voia să știe și a ce altceva mai mirosea. Tavanul și pereții erau plini de țevi expuse, iar podeaua din lemn masiv arăta de parcă fusese înțepată cu țepușe. Ringul de box amenajat într-un colț era deja ocupat de doi combatanți - doi bărbați îmbrăcați în pantaloni scurți, care păreau să danseze și în același timp să încerce să-și dea pumni în față.

Într-un punct strategic era agățat un trio de saci de box de diferite dimensiuni. Iar în clipa aceea, un bărbat pe jumătate dezbrăcat - cu un corp care arăta ca un camion de ciment - snopea în bătaie unul dintre saci.

Și erau folosite și greutățile. Privea tendoane cum se întindeau și mușchi cum se încordau.

Aici nu își făcea nimeni griji pentru oglinzi sau pentru lumini. Și nici nu vedea nicăieri vreo urmă a echipamentelor sau a aparatelor de sport sofisticate cu care era obișnuită. Totul era la un nivel rudimentar și brut - genuflexiune, transpirație și lovitură de pumn. Și văzând toate astea, se îndoia sincer că ar fi existat și vreun bar de sucuri prin apropiere.

- Ți-a ajuns? o întrebă Alex.

În mod evident, îl amuza gândul ca ea să se dezbrace în costumul ei mulat de corp și să dea o tură în ring cu băieții.

Bess strâmbă din nas și răspunse rânjetului lui cu o privire rece.

- Nici măcar n-am început.

Veni rândul lui să rămână cu gura căscată de uimire când ea își dădu jos tricoul. Pentru că dedesubt purta un fel de bustieră de sport, scurtă și mulată, cu un model de linii în zigzag, colorată în verde și mov. Iar când Bess își scoase apoi și pantalonii scurți largi de stradă,

el îi împinse înapoi tricoul de stradă şifonat pe care îl aruncase deoparte.

- Haide, Bess, îmbracă-te. Doamne, Dumnezeule! Partea de jos a costumului ei de sport era şi mai şi. Peste nişte colanţi extrem de mulaţi, purta o fâşie minusculă de spandex care acoperea un pic mai mult decât un chilot tanga. Nu poţi să porţi hainele astea aici.

- E cumva ilegal? întrebă ea.

Apoi se aplecă să-şi îndese hainele de stradă în geanta de sport şi auzi bubuitura puternică şi greoaie a unor greutăţi scăpate pe podea. Rămase în poziţia în care se afla, întoarse capul şi îi zâmbi omului cu ochii aproape ieşiţi din orbite, care se holba la ea.

Începură imediat să răsune fluierături şi şuierături aprobatoare, care creşteau în intensitate, umplând spaţiul dintre pereţii de beton. Alex se temea că avea să izbucnească o revoltă din clipă în clipă - de fapt, una pe care existau toate şansele să o stârnească el însuşi.

- Pune ceva pe tine, la naiba, înainte să trebuiască să omor pe cineva.

- Par inofensivi. Se îndreptă din nou de spate şi ridică mâinile ca să-şi lege buclele scurte de la ceafă într-o codiţă scurtă şi ciufulită. În orice caz, am venit aici ca să fac exerciţii, spuse şi apoi flexă un muşchi, afişând un rânjet provocator. Tu ce greutate poţi să ridici?

- McNee, să nu îndrăzneşti să...

Dar se opri şi înjură, când ea traversă sala ca să se ducă să vorbească cu un individ care ridica greutăţi. Şi omul acela de nouăzeci de kilograme de muşchi începu imediat să bălmăjească precum un adolescent emoţionat. Alex nu avu de ales decât să scoată un mârâit de avertizare, aproape la fel ca un câine de pază care zărea o haită de lupi flămânzi. Şi se duse după ea.

Doar că lui Bess îi reuşi desigur. Ar fi trebuit să ştie că va fi aşa. Bărbaţii din sală începuseră salivând după ea, apoi izbucniseră în hohote de râs şi în cele din urmă ajunseră să concureze între ei pentru onoarea de a-i arăta

modalitatea corectă de a executa exerciţii de fandare şi ridicare, de a face tracţiuni la bară şi de a ridica greutăţi cu picioarele.

Şi înainte să treacă o oră, i se arătaseră deja poze cu neveste şi cu copii, ascultase poveşti de suferinţă în amor după iubite mofturoase şi nimeni nu se mai holba la ea – decât de la o distanţă discretă.

– Eşti sigură că vrei să faci asta? o întrebă încă o dată Alex, bătând din palmele înmănuşate.

– Absolut! răspunse ea, zâmbind, în timp ce însuşi Rocky îi lega mănuşile de box. N-aş putea să plec de aici fără să nu încerc o tură în ring.

– Ai grijă la lovitura lui de stânga, are un croşeu bun, o sfătui Rocky. Puştiul chiar putea să fie un competitor serios pentru centura de campion, dacă nu ar fi vrut să se facă poliţist.

Dar Bess îi făcu cu ochiul şi zise:

– Şi eu mă mişc repede pe picioare. Nici măcar n-o să mă atingă.

Doi dintre noii ei admiratori îi ţinură deschise frânghiile de împrejmuire, ca ea să poată urca în ring. Savurând senzaţia aceea, Bess îşi aranjă casca căptuşită.

– N-ar trebui să purtăm şi aparate de-ala amuzante pentru dinţi?

– Să ce...?! Ah! Te referi la apărătoare de dinţi? Nu se putu abţine, aşa că se aplecă şi o sărută, pe un fundal sonor de urale. N-o să te lovesc, iubito, zise el şi îşi atinse mănuşile de ale ei, într-un gest sportiv prietenesc. Bine, hai, ridică mâinile. Iar când ea se conformă, ridicându-le spre tavan, el dădu ochii peste cap. Nu te arestez, McNee. Îi ajustă apoi răbdător poziţia mâinilor, până când i le aşeză în poziţia corectă de apărare. Aşa te aperi, da? Ţine stânga sus. Ţine-o la frunte. Dacă încerc să te lovesc aşa, zise Alex şi dădu o lovitură directă cu încetinitorul spre maxilarul ei, blochezi şi loveşti înapoi. Da, aşa.

– Şi simulez o lovitură cu stânga, zise ea, făcând întocmai.

– Dacă vrei, da. Doamne, Dumnezeule! Era absolut adorabilă! Şi acum încearcă să mă loveşti aici, zise el şi se bătu uşor pe bărbie. Haide, nu trebuie să-ţi iasă din prima. Încearcă. Ea dădu tematoare o lovitură şi el clătină din cap. Nu, nu, loveşti ca o fată. Lasă-ţi toată greutatea corpului în lovitură. Prefă-te că sunt Dawn Gallagher.

Ochii ei se lumină imediat şi mai dădu o lovitură cu toată puterea, dar el o blocă repede şi eficient.

– Hei, asta chiar a fost bună! Impresionată de propria reuşită, ea mai dădu încă o lovitură. Şi trebuie să dansez aşa prin ring, nu? Să te zăpăcesc cu graţia mea şi cu jocul de picioare.

Execută un dans scurt de picioare, care îi făcu pe spectatori să aplaude şi pe Alex să rânjească la ea.

– Ai stilul tău, da, hai să lucrăm pe el.

Alex chiar se distra pe cinste, arătându-i mişcările. Şi cu siguranţă nu strica deloc ca o femeie care locuia într-un oraş ca acesta să ştie să se apere cu ceva mai mult decât cu un pistol plin cu soluţie de amoniac.

– E distractiv, zise ea şi îşi feri capul aşa cum îi arătase, după care încercă două lovituri scurte cu stânga.

– Mai e mereu loc pentru cineva nou la categoria pană, îi strigă Rocky. Haide, Bess! Gardă şi lovitură la corp!

Chicotind, ea ţinti trunchiul lui Alex şi se feri de lovitura lui uşoară, care zbura spre bărbia ei.

– Arăţi adorabil în pantaloni scurţi, îi şopti ea.

– Nu încerca să-mi distragi atenţia.

– Păi ce vrei, dacă aşa e? zise Bess, dansând în jurul lui iar şi iar.

El se întoarse spre ea râzând.

– Bine, asta ar trebui să...

Dar încheie fraza cu un mârâit, când pumnul ei înmănuşat se lipi cu maxilarul lui şi-l doborî în fund.

– Oh, Doamne! Bess se lăsă imediat pe vine, plesnindu-l pe faţă uşor cu mănuşile, în timp ce încerca să-l mângâie. Oh, Alexi, îmi pare rău. Te-am lovit?

El mişcă maxilarul de mai multe ori, aruncându-i o privire întunecată.

– Bună dreaptă, murmură el, când ceilalţi bărbaţi urcară în ring printre frânghii şi-i ridicară în aer braţele lui Bess, ca unei campioane.

– Să ştii că îmi pare foarte rău, repetă Bess, în timp ce coborau scările de metal. Dar în acelaşi timp atingea cu bucurie insigna uzată de metal pe care Rocky i-o prinsese ceremonios de tricou. Tu ai zis să nu dau cu frică.

– Ştiu ce-am zis, mârâi Alex, gândindu-se că era norocos dacă nu căpăta o vânătaie. Şi cum naiba ar fi putut s-o explice apoi? Ai reuşit să mă atingi doar pentru că terminasem şi nu mai eram atent.

Bess îşi trecu limba peste dinţi şi ieşi.

– Îhâm.

– Nu face pe deşteapta cu mine, McNee. O prinse în braţe şi o răsuci. Altfel o să cer revanşa.

Îndrăgostită până peste cap, Bess îşi aruncă braţele în jurul gâtului său.

– Oricând!

– A, da? Păi atunci ce zici să... Dar se opri din vorbit şi se încruntă, când începu să îi sune pagerul. Scuze.

– E în regulă, zise ea şi doar oftă scurt, în timp ce el căută un telefon şi sună să vadă care era urgenţa.

Stând lângă el, urmărindu-i expresia şi ascultându-i afirmaţiile scurte şi tăioase, realiză repede că planurile lor de a merge la un picnic în parc şi la nişte cumpărături tocmai se duceau pe apa sâmbetei.

– Ţi-ai luat faţa de poliţist, zise ea, după ce el închise. Trebuie să te duci la treabă?

– Da, răspunse el, fără să-i spună că găsiseră o altă victimă a criminalului. În fond era suficient de rău că strica toate planurile pe care şi le făcuseră pentru ziua aceea. Probabil o să dureze ceva. Îmi pare foarte rău, Bess.

– Ascultă, zise ea și îi cuprinse fața în palme. Înțeleg perfect. Face parte din tine.

El îi aduse mâinile la buzele lui.

– Eu... Dar nu îi spuse că o iubea, pentru că știa că ar fi repetat și ea cuvintele, și asta nu-i dădea pace. Chiar apreciez asta, continuă în loc. Și promit să mă revanșez față de tine.

– Ce-ar fi să mă duc și eu să termin ce mai am de făcut și apoi să mă opresc pe la magazin să iau ceva să gătesc cina în seara asta? O să pregătesc ceva care nu o să se strice dacă trebuie reîncălzit de mai multe ori, da?

Deși gândurile lui deja se îndepărtau de la ea și intrau pe făgașul sumbru al muncii de polițist pe care o urma să o întreprindă, reuși să afișeze un zâmbet mic și chinuit.

– O să gătești tu...

– Să știi că chiar mă pricep. Mă pricep! insistă ea și se strâmbă nemulțumită, când el rânji. Alaltăseară am ars cartofii ăia numai pentru că îmi tot distrăgeai tu atenția.

– Eh! Cred că măcar atât pot face pentru că am contramandat planurile de azi, nu? O sărută o dată scurt, după care încă o dată, prelung. Încerc să te sun.

– Dacă poți.

Îi făcu cu mâna, după care rămase acolo privindu-l, în timp ce cobora în grabă la metrou. Râse scurt și se întoarse și-și strânse brațele în jurul corpului, cu afecțiune și bucurie.

Se simțea exact ca o soție de polițist.

– Sper că nu te superi că am venit pe aici așa, neanunțată.

– Sigur că nu, răspunse Rachel, uitându-se la pungile pline din mâinile lui Bess. Ai fost ocupată?

– Oricând mă pornesc cu cardul, nu mă mai pot opri, zise și lăsă pungile la ușa apartamentului. Arăți minunat.

Cum poţi să arăţi aşa de bine la mai puţin de o săptămână după ce ai trecut prin chinurile facerii?

- Am gene bune. Bucuroasă în general şi mulţumită cu Bess în special, Rachel se întinse şi o sărută pe obraji. Vino şi ia loc.

- Mersi. Eu... ups! Băgă mâna într-una din pungile ei de cumpărături şi scoase o cutie de bomboane cu înveliş auriu. Era să uit. Pentru proaspăta mămică...

- Oh! şopti Rachel şi ochii ei căpătară imediat strălucirea specifică unei femei care se uita la omul ei iubit... sau la o cutie de bomboane de ciocolată de două kilograme. Cred că tocmai ai devenit cea mai bună prietenă a mea.

Chicotind, Bess băgă încă o dată mâna în pungi.

- Da, ştiu că oamenii tot vin pe la tine să aducă cadouri pentru copil. Îi întinse apoi o cutie înfăşurată într-un ambalaj alb lucios cu desene cu bomboane roşii. Şi chiar n-am putut rezista acestei tradiţii, dar m-am gândit că meriţi şi un mic păcat numai pentru tine.

- Aşa e! zise Rachel şi aşeză sub braţ cadoul pentru copil. E foarte drăguţ din partea ta, Bess. Dar nu era nevoie... tu şi Alex i-aţi cumpărat deja Brennei dragonul acela de pluş adorabil.

- Acela a fost din partea noastră. Asta e numai de la mine. E o chestie de fete. Am văzut rochiţa asta mică şi adorabilă de organdi alb cu volănaşe albe şi fundiţe roz şi pur şi simplu nu m-am putut abţine.

Şi în clipa aceea inima de proaspătă mămică a lui Rachel se topi imediat.

- Serios?

- Mă gândesc că probabil peste un an sau doi, o să vrea să înceapă să poarte bocanci de motor şi haine de piele, aşa că s-ar putea să fie singura ta şansă să te joci de-a o îmbrăca în prinţesă.

- Îţi jur că orice sex ar fi avut copilul, oricum nu aş fi luat decizii sexiste în privinţa îmbrăcămintei sau a atitudinii, zise Rachel şi oftă deasupra cutiei. Organdi alb?

– Şi şase volănaşe. Le-am numărat eu.

– Abia aştept s-o îmbrac cu ea!

– Aa!! Avem companie, zise Mikhail, ieşind din dormitor cu Brenna cuibărită în braţele lui. Salutare, mătuşică Bess. O sărută pe obraji şi apoi scurt pe buze.

– Ai zis că n-o să o trezeşti, zise Rachel, care deja se apleca spre fiica ei ca s-o sărute şi să gângurească.

– Păi n-am trezit-o. Nu chiar. Ce e asta? întrebă recunoscând cutia în ambalaj auriu şi pregătindu-se să se înfigă în ea.

– E a mea! pufni imediat Rachel. Şi dacă mănânci mai mult de una, îţi rup degetele.

– A fost mereu lacomă, zise el, înfulecând o bomboană. Unde e Alexi?

– L-au chemat la treabă.

– Foarte bine. Atunci ai timp să-mi pozezi. O să te desenez.

– Acum? se miră Bess şi reacţionă specific feminin, aranjându-şi părul. Nu-s tocmai îmbrăcată adecvat pentru asta.

– Mă interesează faţa ta. În mod evident obişnuit să se simtă ca acasă acolo, deschise un sertar de la capătul măsuţei şi scotoci după un carneţel. Dar poate că-ţi fac şi corpul cu altă ocazie. E bun.

Bess izbucni în râs.

– Mersi.

– Ar fi mai bine să cooperezi, îi zise Rachel şi traversă camera să ia copilul de la fratele ei. Pentru că odată ce preia controlul artistul din el, oricum nu mai ai nici o şansă.

– Mă simt flatată, serios.

– Păi nu ai de ce, zise el, absent, scoţând un creion potrivit. Ai faţa cu care te-ai născut.

– Slavă Domnului că asta nu e adevărat în totalitate.

Şi afirmaţia aceea îi stârni imediat interesul.

– Ţi-ai făcut operaţii estetice?

– Nu. Doar că mi-am crescut-o cumva, ca să zic aşa.

- Nu acolo, îi spuse, înainte ca Bess să apuce să se aşeze. Acolo... mai în lumină, unde e mai aproape de fereastră. Rachel, când primesc şi eu băutura aia pe care mi-ai promis-o?

- Vine. Se opri din a se juca cu Brenna, cât să ridice capul. Ţie ce să-ţi aduc de băut, Bess?

- Orice rece... şi o şansă să o ţin în braţe pe micuţă.

- Cred că te pot ajuta cu amândouă, zise Rachel şi o aşeză pe fiica ei în braţele lui Bess. Nu plânge aproape niciodată. Şi cred că e posibil să-i rămână ochii albaştri. Ca ai lui Zack.

- E superbă, spuse Bess şi aplecă uşor capul ca să sărute creştetul cu cârlionţi negri ai copilului şi să inspire mirosul nespus de dulce de bebeluş. La fel ca voi toţi.

- Du-te odată, îi ordonă Mikhail surorii sale. Îmi stai în drum.

Rachel îi aruncă o insultă mică în ucraineană şi apoi se duse spre bucătărie.

- Poţi să vorbeşti, dacă vrei, îi zise Mikhail, gesticulând cu creionul şi începând să o schiţeze.

- Mda, e una dintre cele mai bune trăsături ale mele. Uitase deja să se simtă ruşinată de faptul că poza. Unde sunt Sydney şi Griff?

- Griff e răcit. Creionul aluneca pe hârtie cu mişcări rapide şi sigure. Sydney e acasă şi se agită în jurul lui, dar după aceea zice că *eu mă agit* şi mă trimite de acasă să mă ocup de treburi.

- Ceea ce face venind aici şi sâcâindu-mă pe mine, strigă Rachel.

- Este doar bucuroasă să mă vadă, zise Mikhail. Pentru că se simte sigură să stea numai cu Zack şi cu Nick, care nu fac altceva decât să se ocupe de proiectul „noul apartament".

- A, da, aşa e, vă mutaţi! zise Bess distrată şi se făcu comodă, cuibărindu-şi picioarele sub ea. Mi-a zis ceva Alexi....

- Da, ne trebuie un apartament mai mare. Şi desigur, trebuia să fie gata de-acum o lună, dar lucrurile nu merg niciodată conform planului. Şi nici nu-s gata la timp. În plus, o să-mi fie dor de ăsta, zise ea, venind înapoi în cameră cu o tavă cu băuturi reci. Şi să-l am pe Nick la dispoziţie. Dar mă gândesc că o să-i placă să aibă un apartament numai al lui.

Bess se întinse după băutura ei cu mâna liberă, legănând cu blândeţe bebeluşul pe celălalt braţ.

- Bănuiesc că i-ai picat cu tronc... cam la fel cum se întâmplă acum cu Freddie şi cu el.

O clipă, Rachel rămase tăcută, uitându-se la ea cu ochii mari. Şi apoi îşi trase răsuflarea şi izbucni în râs.

- A zis Alexi că observi lucruri.

- Face parte din meseria mea.

Rachel nu se considera nici ea complet nepricepută când venea vorba de a citi oameni.

- OK... şi mai exact ţie cât de tare ţi-a picat cu tronc Alexi?

- Cel mai tare, răspunse Bess zâmbind şi-şi atinse uşor obrazul de cel micuţ al Brennei. El mă crede aeriană şi capricioasă. Şi superficială. Dar nu sunt. Nu cu el.

- De ce ar crede asta?

- Am o listă variată de „antecedente". Dar e altceva cu el.

Când Bess se aplecă să-i şoptească ceva micuţei, Rachel se uită spre fratele ei. Şi îşi transmiseră multe lucruri, fără să scoată un singur cuvânt.

- Mă face să invidiez un pic oamenii aşa cum e sora ta, Natasha, continuă Bess. Trei copii minunaţi, un soţ care după ani de zile încă se mai uită la ea ca şi când nu-i vine să creadă că e a lui. O slujbă pe care o iubeşte. Invidiez un pic toate astea.

- Ţi-ai dori o familie?

- N-am avut niciodată una.

Rachel ştia că de vină era avocata din ea, dar nu se putea abţine să nu meargă mai departe cu acel interogatoriu.

- Te deranjează că e poliţist?

- Dacă mă deranjează? repetă Bess, ridicând din sprâncene, surprinsă. Nu. A, sau te referi dacă o să-mi fac griji? Da, cred că o să-mi fac. Dar nu e ceva ce aş putea schimba... şi nici ceva ce să vreau să schimb. Iubesc cine este el.

- Te întristează, zise Mikhail în şoaptă.

- Nu. Negarea lui Bess veni suficient de repede să trezească bebeluşul care moţăia. O alină instinctiv şi clătină din cap. Sigur că nu.

- Am zis doar ce am citit în ochii tăi.

Bess se gândi că era cu totul firesc să observe asta şi simţi cum se îmbujorează.

- Problema e că ştiu că nu are încredere în mine, în sentimentele mele. Sau, mă rog, cred că mai degrabă în durabilitatea lor. Nu e vina lui.

- A fost mereu genul care să despice firul în patru, zise Mikhail, şi în vocea lui se citea un pic de dezgust fratern. Nu a fost niciodată genul care să aibă încredere în ceva fără dovezi. O să vorbesc cu el...

- Oh, nu! exclamă Bess şi izbucni în râs. Ar fi absolut furios pe amândoi. Ştii tu, toată mândria aia slavă şi orgoliu masculin.

Mikhail miji ochii.

- Păi ce e în neregulă cu lucrurile astea?

- Nimic, zise Bess şi rânji la Rachel. Absolut nimic. O să-l temperez eu în felul meu. De fapt, chiar am de gând să încep din seara asta. Gătesc cina. Mă gândeam că poate aş putea s-o sun pe mama voastră şi să aflu care-i mâncarea lui preferată.

- Pot să-ţi spun eu asta, se oferi Rachel. Orice.

- Ei bine, cu siguranţă asta îmi lărgeşte toate opţiunile. Crezi că ar deranja-o dacă aş suna-o ca să-i cer nişte

sfaturi? Abilitățile mele în bucătărie sunt moderate în cel mai bun caz.

– Glumești? I-ar plăcea asta la nebunie. Rachel zâmbi în sinea ei, știind că mama ei va închide telefonul și apoi va începe imediat să facă planuri de nuntă.

Era trecut de miezul nopții, când Alex intră încet în apartamentul lui Bess, folosind cheia pe care i-o dăduse. Era complet epuizat și îi bâzâia capul de la prea multă cafea. Erau lucruri obișnuite, care făceau parte din slujba lui la fel de mult precum completatul rapoartelor și urmăritul pistelor. Dar nodul de greață pe care îl simțea în stomac era ceva nou.

Trebuia să-i spună.

Bess lăsase televizorul aprins. Rula un film alb-negru în care o femeie țipa de groază și fugea pe o plajă luminată de lună. Alex își scoase geaca și înaintă prin cameră ca să-l stingă. Dar înainte să ajungă la televizor, o văzu cuibărită pe canapea.

Îl așteptase. Sentimentul dulce și afectuos care se revărsă prin el îl făcu să se ghemuiască lângă ea. Era obișnuit ca de ani buni să se întoarcă acasă la un apartament gol, unde nimeni nu-l aștepta. Îi dădu la o parte buclele roșcovane de pe obraz și o sărută cu blândețe. Ea se agită un pic în somn, murmurând ceva. Clipi și apoi deschise ochii.

– O să te duc în pat, îi șopti el. Culcă-te la loc.

– Alexi... Ridică mâna și-l mângâie pe obrazul înăsprit de barbă, pentru că nu se mai bărbierise din dimineața aceea. Avea vocea răgușită de somn și ochii împânziți și nefocalizați. Cât e ceasul?

– E târziu. Trebuia să te culci.

Scoase un sunet mic și vag de dezaprobare și se ridică într-un cot.

– Păi eram trează, doar că filmul a fost așa de prost, că am adormit. Râse răgușit și se frecă la ochi ca un copil. Nici nu știu când m-a luat somnul. Făcu niște cerculețe

cu umerii ca să se dezmorţească şi se întinse în faţă ca să-l sărute. Ai avut o zi lungă şi grea, domnule detectiv.

- Da. Şi pentru că era pe jumătate adormită, putea să mai amâne restul. Şi tu la fel. Hai, te duc dincolo.

- Nu, sunt bine, zise ea şi se ridică în şezut, căscând. Ai mâncat ceva?

- Mi-am luat un sendviş. Îmi pare rău, am încercat să te sun.

- Dar a răspuns robotul, spuse ea şi încuviinţă din cap, cu tristeţe. Pentru că uitasem de ardei iute şi a trebuit să fug iar până la magazin.

- Ai gătit?

Ideea aceea îl emoţiona şi în acelaşi timp îi accentua sentimentul de vinovăţie.

- M-am uimit şi pe mine. Îi plăcea cum se simţea să se cuibărească în braţele lui, după ce se aşează pe canapea lângă ea şi îşi trecu un braţ în jurul umerilor ei. Era ceva confortabil, plăcut şi minunat de simplu. Şi se simţea al naibii de firesc. Am pregătit reţeta mamei tale de papricaş de pui cu găluşte... de origine ungară.

- *Csirke paprikas?* În mod normal, i-ar fi lăsat gura apă. E mult de muncă să prepari asta....

- A fost o adevărată aventură culinară... şi doamna de la curăţenie probabil o să-şi dea demisia după ce vine luni şi se uită ce este în bucătărie. Râse către el, după care îşi trecu degetele pe obrazul lui şi îi observă privirea. Nu-ţi face griji. Mâncarea o să fie numai bună şi încălzită pentru mâine la prânz. Pe de altă parte, murmură ea şi se cuibări mai aproape de el. Dacă te simţi foarte, foarte vinovat, o să accept să mă duci în braţe până în dormitor... şi accept şi orice altă metodă de a te revanşa.

Dar în loc să chicotească şi să o ia în braţe, el se împinse de lângă ea, se ridică şi se duse să închidă televizorul.

- Trebuie să vorbim.

Tonul vocii lui îi făcea stomacul să i se strângă şi îi trimitea fiori pe şira spinării, totuşi încuviinţă din cap.

- Bine.

Alex se gândi că poate ar fi mai bine - pentru amândoi - să bea un pic din coniacul pe care i-l mai oferise și în timpul unei alte crize precedente. Se duse la bar să ia sticla de coniac, repetând cuvintele în minte și încercând să găsească cea mai bună formulare.

- E de rău, șopti ea și strânse tare din buze.

Primul gând care îi veni în minte fu acela că se răzgândise în privința ei. Că în cele din urmă se uitase mai bine la ea și își realizase greșeala... întocmai de ce îi fuseseră frică.

- E de rău, da, aprobă el, după care aduse două pahare de coniac la canapea. Poftim. Ia o gură de aici.

- E în regulă... Să știi că nu îmi stă în obicei să fac scene.

Alex înclină atunci el însuși paharul de coniac spre buzele ei.

- Hai, ia, te rog, măcar o gură mică, *milaya*.

Bess închise ochii strâns și se conformă. Nu ar fi putut să-i adreseze acel cuvânt dulce și afectuos, pe tonul acela, dacă s-ar fi răzgândit.

- Bine. Inspiră apoi adânc și deschise ochii din nou.

- A mai avut loc încă o crimă noaptea trecută.

- Oh, Alexi... Îi apăru instantaneu pe retină imaginea trupului măcelărit al lui Crystal LaRue. Oh, Doamne! Îi luă mâna și i-o strânse tare. Noaptea trecută?

- Da. Recepționerul a găsit-o în dimineața asta. Aveau o înțelegere. Folosea camera aia numai pentru muncă și era ofticat că nu plecase și nu-i dăduse partea lui obișnuită. Încerca să o ia ușor, astfel încât groaza generală să treacă înainte să-i spună mai multe detalii. O îndemnă să încline din nou paharul spre buze. Închiriase camera aia de trei ori noaptea trecută. Recepționerul a apucat să-l zărească în fugă pe al treilea client în timp ce urcau, așa că l-am ținut cam toată ziua să se uite pe poze cu infractori.

- O să-l prindeți!

– Oh, da! De data asta nu am nici o îndoială în privința asta. Mă rog, nu l-a găsit pe tip în dosarele noastre cu fotografii, dar a dat o descriere destul de bună de senatorului poliției. O să o facem publică în curând. Și de data asta ar trebui să avem și o grupă sanguină. O mostră de ADN. Și alte câteva lucruri....

– O să-l prindeți în curând.

– Nu suficient de curând. Bess... femeia aia... Degetele lui se strânseră în jurul mâinii ei pentru suport, dar încercă să-i spună partea cea mai rea cât putu de blând: Era Rosalie.

Ea doar privi țintă, și el văzu, neputincios, cum pur și simplu se albea la față.

– Nu, șopti ea. Încerca să-și smulgă mâna dintr-a lui, dar el doar o ținea și mai strâns. Te înșeli. Ai făcut o greșeală. Abia m-am întâlnit cu ea. Abia am vorbit cu ea acum două zile.

– Nu e nici o greșeală. Vocea lui se înăspri, de dragul ei. Am identificat-o personal. Și am verificat încă o dată cu amprente și cu descrierea recepționerului. Bess... era Rosalie.

Ea scoase un vaier frânt și gâtuit, își strânse brațele în jurul corpului și începu să se legene.

– Nu, zise ea, când încercă să o tragă în brațele lui. Nu, nu. Nu!

Sări în picioare, având nevoie de spațiu – să se distanțeze de el. Era disperată să găsească ceva de făcut cu furia aceea neputincioasă care se acumula în interiorul ei.

– Nu trebuia să moară. Nu e corect. Și nu e drept să moară așa.

– E mereu nedrept...

Și tonul vocii lui, detașarea rece pe care o simțea acolo, o făcu să se răsucească spre el ca un uragan.

– Dar era doar o prostituată, nu? Nu te implica emoțional, nu? Nu simți nimic. Pentru că așa mi-ai spus, nu?

El încremeni, ca și când ar fi scos un pistol și l-ar fi luat în vizor.

- Cred că da.

- Am vrut s-o ajut, dar tu mi-ai zis că nu pot. Tu mi-ai zis că e o pierdere de timp și de energie. Și ai avut dreptate, în cele din urmă, nu-i așa, Alexi? Probabil e super să ai mereu dreptate, nu?

Alex acceptă lovitura aceea, pentru că înțelegea că i se rupea sufletul. Și în fond ce altceva ar fi putut să facă?

- De ce nu stai jos, Bess? O să ți se facă rău.

Bess simțea o nevoie copleșitoare de a sparge ceva, de a distruge ceva, dar nu avea nimic suficient de prețios.

- *Mi-a păsat*, lua-te-ar naiba! Mi-a păsat de ea! Nu era doar o sursă de informații pentru mine. Era o persoană în carne și oase. Și tot ce-și dorea era să se mute undeva în sud și să-și cumpere o rulotă. Când începu să îi tremure vocea și își simți respirația întretăiată de suspine, își acoperi gura cu mâna. Nu ar fi trebuit să moară așa.

- Mi-aș dori să pot schimba asta. Senzația aceea amară de eșec îi înăsprea vocea. Mi-aș dori din tot sufletul să pot face asta. Și înainte să-și dea seama ce făcea mâna lui, arunca deja paharul spre perete. De unde știi tu ce am simțit eu când am intrat în camera aia împuțită și am găsit-o așa? De unde naiba ai putea să știi tu cum este să vezi așa ceva și să știi că n-ai putut face nimic ca să o oprești? Și pentru mine era un om adevărat, în carne și oase, la naiba!

- Îmi pare rău, șopti ea, iar lacrimile care i se revărsau pe obraji ca o cascadă pentru ei toți. Îmi pare rău, Alexi.

- Pentru ce? îi aruncă el. Acesta e adevărul.

- E realitatea. Nu adevărul.

Alexi încercase să îi atenueze lovitura aceea și să o aline, când și propriile lui emoții erau la fel de crude ca niște răni deschise. Și el avusese nevoie de mângâiere. Ochii lui fuseseră întunecați de epuizare și de durere și încărcați cu un soi de suferință pe care poate

nu o va înţelege niciodată. Şi totuşi simţise nevoia să o protejeze pe ea. Iar ea nu-i permisese lucru acesta.

– Ia-mă în braţe, te rog! Am nevoie să mă iei în braţe!

O clipă, lui Bess îi fu teamă că nu se va clinti din loc. Dar apoi se ridică şi veni la ea. Şi deşi rigide de tensiune, braţele lui se strânseră în jurul ei.

– N-am vrut să te rănesc, murmură ea, dar el doar clătină din cap şi îi mângâie părul. Simţea că i se frângea inima în piept de durere pentru Rosalie, aşa că se întoarse şi îşi ascunse faţa în gâtul lui. Am vrut să transform cumva totul într-o minciună. Să te fac vinovat că greşeşti ca să fie într-adevăr o greşeală. Închise ochii strâns şi se agăţă de el cu disperare. A fost cineva...

El se uita în gol peste umărul ei, când îşi aminti unul dintre ultimele lucrurile pe care i le spusese Rosalie. „Mă tratează ca pe un om... ca pe o *persoană*."

– Ştiu.

– O să-l prinzi! rosti ea cu înverşunare.

– O să-l prindem, da. O să-l băgăm după gratii. N-o să mai rănească niciodată pe altcineva. Chiar dacă cuvintele ei de mai devreme încă îi zgâriau sufletul, o legănă liniştitor. Îi va spune şi restul şi va spera că va funcţiona să o mai aline un mic. Avea un cuţit...

– Da, l-am văzut. Mi l-a arătat.

– Şi l-a şi folosit. Nu ştiu exact cât de tare l-a rănit, dar sigur s-a luptat al naibii de mult cu el. Este totul înregistrat.

– Înregistrat? se miră ea, dar apoi lăsă capul pe spate, cu ochii întunecaţi de şoc. Oh, Doamne! Reportofonul! I-am dat un reportofon mic...

– Mda, mi-am dat seama. Dacă e vreo consolare cât de mică, faptul că i l-ai dat şi că s-a hotărât să-l folosească o să facă diferenţa. O diferenţă mare. O să conteze mult.

– I-ai auzit, zise ea cu buzele uscate. Ai auzit cum...

– Avem totul, de la tranzacţia de pe stradă până la... până la final. Nu mă întreba, Bess, zise Alex, ridicând

ușor mâna și cuprinzându-i obrazul. Nu ți-aș spune ce e pe caseta aici, nici dacă aș putea...

- Nu voiam să te întreb. Nu cred că aș putea îndura să știu ce s-a întâmplat în camera aia.

Alex îi cercetă chipul, mult mai calm acum.

- Am doar câteva ore la dispoziție. Trebuie să fiu la muncă dimineață la prima oră. Vrei să rămân cu tine în seara asta sau ai prefera să plec?

Bess se gândi că îl rănise mai tare decât realizase. Și poate că singura cale de a vindeca rana aceea era să recunoască, să îi arate că avea nevoie de alinare. Că avea nevoie de asta de la el și numai de la el. Îl trase într-o îmbrățișare strânsă și-și așeză capul pe umărul lui.

- Vreau să rămâi cu mine, Alexi. Vreau să fii mereu cu mine. Și în noaptea asta... nu cred că aș putea depăși noaptea asta fără tine.

Și începu să plângă. Alex o ridică în brațe și o purtă spre canapea, unde puteau sta împreună îmbrățișați și să jelească.

capitolul 12

Judd flexă mâna pe volan când întoarse şi intră pe West Seventy-sixth. De data asta nu mai era agitat. Ci nerăbdător. Ideea de a-l aduce pe Wilson J. Tremayne III - nepotul unui senator - la secţie pentru interogatoriu în legătură cu uciderea a patru femei îl cam făcea transpire un pic.

Îl prinseseră, gândea Judd. Ştia cu fiecare fibră a fiinţei lui că îl aveau pe nenorocit. Portretul-robot făcut de desenatorul poliţiei, grupa sangvină, amprenta vocală. Cugetă că se procesaseră foarte repede toate probele acelea. Şi avuseseră şi un dram de noroc. Iar caseta din reportofonul lui Bess reprezentase unul dintre acele aspecte sumbre şi nebuneşti ale muncii poliţieneşti care nu înceta niciodată să-l uimească şi să-l fascineze.

Trilwalter fusese cel care îl identificase pe Tremayne după portretul-robot. Judd îşi amintea acum că şeful său se uitase îndelung şi atent la schiţa desenatorului şi apoi îi ordonase lui Alex să se ducă în depozitul de ziare. După care recepţionerul alesese poza retipărită a pozei din ziar a lui Tremayne dintr-un set de cinci.

Alex apelase la o cunoştinţă de la un post de televiziune local şi obţinuse o casetă cu Tremayne de când îi făcea campanie bunicului său. Băieţii de la laborator săriseră pe ea imediat şi îi potriviseră vocea cu cea de pe caseta lui Bess.

Încă simţea că i se mai întorcea stomacul pe dos când îşi amintea ce auzise pe caseta aceea, dar asta era ceva ce nu voia să-i arate lui Alex. La fel cum şi acum încerca să nu-l lase pe partenerul său să-i observe nerăbdarea.

– Deci crezi că Yankees au vreo şansă anul ăsta? întrebă el, relaxat.

Alex nici măcar nu se uită spre el. Aproape că putea simţi şi gustul entuziasmului partenerului său.

– Când un poliţist începe să-şi lingă buzele, începe şi să piardă lucruri din vedere. Drepturile Miranda[1], motive întemeiate de suspiciune... şi face tot felul de greşeli mici de procedură care îi ajută pe nemernici să se strecoare printre degetele justiţiei şi să ajungă înapoi pe străzi.

Judd încleştă maxilarul.

– Nu-mi ling buzele.

– Malloy, o să începi să salivezi din clipă în clipă.

Alex se uita spre clădirea veche şi frumoasă de vizavi, în timp ce Judd căuta un loc de parcare. Îi plăceau detaliile gotice, precum şi ferestrele înalte şi înguste şi grădinile de pe terase. Tremayne locuia la ultimul etaj al clădirii, într-un apartament extravagant cu două etaje, cu vedere la parc şi cu uşa păzită de un portar îmbrăcat în uniformă.

Venea şi pleca oricând voia, purtând costume italieneşti scumpe şi ceasul său elveţian.

Şi patru femei erau moarte.

– Nu o lua personal, zise Alex, în timp ce coborau din maşină. Regula numărul cinci a lui Stanislaski.

Dar Judd era bun, ba chiar devenea din ce în ce mai bun la a-l citi pe partenerul său.

– Îl vrei la fel de mult cum îl vreau şi eu.

Alex se uită spre el şi privirile li se întâlniră. Rămase cu ochii aţintiţi spre ai lui Judd. Nu era nici o urmă de nerăbdare în ei sau de exaltare. Şi nici măcar satisfacţie. Erau încărcaţi de furie rece.

– Atunci hai să-l prindem pe nenorocit.

---

[1] O cerinţă legală în Statele Unite, în conformitate cu care, înainte de interogarea suspecţilor, aceştia trebuie să fie informaţi cu privire la drepturile lor (n.tr.)

Îi arătară portarului legitimaţiile de poliţie şi urcară cu liftul o parte din drum împreună cu o doamnă grăsuţă de vârstă mijlocie şi cu Schnauzerul ei gălăgios. Alex se uită în sus şi zări camera de luat de vederi din colţul tavanului. Se gândi imediat că s-ar putea dovedi folositoare la un moment dat. Procuratura va trebui să facă o citaţie ca să primească înregistrările din nopţile crimelor. Iar dacă erau consemnate şi datele, şi orele, atunci cu atât mai bine. Dar şi dacă nu, tot îl vor arăta pe Tremayne venind şi plecând.

Schnauzerul coborî la etajul patru. Ei continuară până la opt. Umăr la umăr, se apropiară de apartamentul 8B.

Chiar dacă uşa era groasă, Alex tot putea auzi acordurile unei arii din *Aida* răsunând în apartament. Nu-i plăcuse niciodată foarte mult opera, în schimb îl atrăsese această operă anume. Se întrebă dacă poate această experienţă îi va strica de acum bucuria de a o asculta. Sună la sonerie.

Fu nevoit să sune de două ori, înainte ca Tremayne să vină să deschidă. Alex îl recunoscu din prima. Era aproape ca şi când ar fi fost vechi prieteni, acum că Alex se uitase pe toate pozele şi articolele vechi din ziare şi peste înregistrarea video. Şi desigur, îi recunoştea şi vocea. O recunoştea şi atunci când era calmă, şi când era amuzată. Dar şi când era întunecat şi bolnav de exaltată.

Îmbrăcat într-un halat gros de velur care se asorta la perfecţie cu ochii lui albaştri cristalini, Tremayne stătea în pragul uşii, ud leoarcă, picurând şi frecându-şi părul deschis la culoare cu un prosop gros şi însemnat cu iniţialele sale.

– Wilson J. Tremayne?

– Da, răspunse Tremayne, uitându-se amabil de la unul la altul. În mod evident nu avea acel simţ al străzii de a mirosi poliţiştii. Dar mă tem că m-aţi prins într-un moment prost.

– Da, domnule. Fără a-şi lua vreo clipă ochii de la el, Alex scoase legitimaţia şi i-o arătă. Detectivii Stanislaski şi Malloy.

– Detectivi? Vocea lui Tremayne era lineară şi doar un pic curioasă, dar Alex văzu licărirea de precauţie din privirea lui. Să nu-mi spuneţi că secretara mea a uitat iarăşi să-mi plătească amenzile.

– Va trebui să te îmbraci, domnule Tremayne. Încă studiindu-l cu atenţie, Alex băgă legitimaţia înapoi în buzunar. Am vrea să vii cu noi.

– Să merg cu voi? repetă Tremayne, făcând un pas în spate. Judd observă cum mâna lui coborî spre clanţă, închizându-se apoi în jurul ei. I se cam albiseră degetele. Mă tem că asta ar fi foarte inoportun. Am deja un angajament pentru cină şi....

– Va trebui să-l anulezi, zise Alex, ferm. S-ar putea să dureze ceva.

– Detectiv...

– Stanislaski.

– Ah, Stanislaski. Dumneata ştii cine sunt?

Pentru că îi convenea şi voia ca el să ştie că da, Alex îl lăsă pe Tremayne să vadă că avea informaţia aceea.

– Ştiu exact cine eşti, Jack, răspunse Alex şi-şi permise să simtă un fior scurt de mulţumire şi plăcere, când apăru frica în ochii lui Tremayne. Mergem la secţie, domnule Tremayne. E nevoie de prezenţa dumitale pentru un interogatoriu cu privire la uciderea a patru femei. Mary Rodell. Vocea lui devenea mai scăzută şi mai periculoasă cu fiecare nume pe care-l rostea. Angie Horowitz, Crystal LaRue şi Rosalie Hood. Eşti liber să-ţi suni avocatul.

– Dar e absurd!

Alex plesni mâna pe uşă, înainte ca Tremayne să apuce s-o închidă.

– Putem să te luăm aşa cum eşti şi să le dăm vecinilor dumitale motiv de bârfă sau poţi să te îmbraci.

Alex văzu panica din ochii omului şi fu pregătit încă dinainte ca Tremayne să se întoarcă şi să o ia la fugă. Ştia mai bine – desigur că ştia mai bine –, dar adevărul era că se simţea al naibii de încântat să îşi folosească întreg corpul ca să-l izbească pe celălalt de peretele tapetat cu mătase. O statuetă mică şi delicată se clătină într-un ungher şi căzu pe covor. Când îl răsuci pe Tremayne şi-l apucă de reverele halatului, ridicându-l, văzu şi lănţişorul de aur şi pandantivul în formă de inimă cu o frântură pe mijloc, care erau identice cu cele pe care le aveau la probe. Şi văzu şi bandajul alb proaspăt care acoperea rănile pe care i le produsese Rosalie, când se luptase pentru viaţa ei.

– Doar dă-mi un motiv, zise Alex, aplecându-se spre el. Nu mi-ar plăcea nimic mai mult...

– O să vă iau insignele! Lacrimi începură să i se scurgă din ochi lui Tremayne, în timp ce se prăbuşea la podea. Bunicul meu o să vă ia insignele.

Alex stătea deasupra lui, dezgustat.

– Du-te şi caută-i nişte pantaloni, îi spuse lui Judd. Eu o să-i citesc drepturile.

Judd încuviinţă din cap şi porni spre dormitor.

– Nu o lua personal, Stanislaski.

Alex se întoarse spre el cu ceva ce semăna foarte mult cu un zâmbet.

– Să mă pupi undeva, Malloy.

Îl prinseseră fără şanse de scăpare, se gândea Alex, în timp ce cotea să intre în scara lui Bess. Putea să angajeze orice avocat fiţos de pe Coasta de Est şi tot nu ar fi folosit la absolut nimic. Probele fizice erau copleşitoare – mai ales din moment ce găsiseră arma crimei în sertarul noptierei sale.

Ocazia era puţin probabil să fie o problemă, iar motivul... ei bine, va lăsa asta în seama psihologilor. Fără îndoială vor cere achitarea pe motiv de nebunie. Şi poate

chiar le va și reuși. Dar un lucru era cert: într-un fel sau altul, omul acela nu va mai fi pe străzi.

Totuși, înțelegerea asta nu reușea aproape deloc să-i aline amărăciunea și suferința pe care le simțise din cauza morții lui Rosalie. Spera că măcar o va ajuta pe Bess cu durerea.

Fusese la un pas de a o suna de la secție, dar dorise să-i spună totul față în față. În timp ce aștepta liftul, schimbă dintr-o mână în alta buchetul de liliac pe care i-l adusese. Poate că era un moment ciudat să îi aducă flori, dar i se părea că avea nevoie de ele.

Urcă în lift și băgă mâna în buzunar, unde simți caseta pentru bijuterii. Era un moment chiar și mai ciudat ca să o ceară în căsătorie. Dar știa că de asta avea *el* nevoie.

Îl speria să se gândească la cât de mult ajunsese să depindă de a o avea lângă el. Ca să vorbească cu el, să îl asculte și să îl facă să râdă. Ca să facă dragoste cu el. Știa că grăbea destul de mult lucrurile, dar justifica asta asigurându-se că dacă o convingea să se căsătorească cu el suficient de repede, nu va mai avea timp să se răzgândească.

Ea credea că era îndrăgostită de el. Și după ce vor fi legați unul de altul – emoțional și legal – își va lua oricât timp era necesar ca să se asigure că era adevărat.

Ușa liftului se deschise și Alex băgă mâna în buzunar după cheie. Se gândi că vor comanda de mâncare în seara aceasta. Vor pune un pic de muzică, vor aprinde niște lumânări... Dar se strâmbă, imediat ce strecură cheia în broască. Nu, probabil mai făcuse asta și altul, și să fie al naibii dacă avea de gând să calce pe urmele cuiva în privința asta. Va trebui să se gândească la altă variantă.

Deschise ușa cu brațele pline de flori înflorite de liliac și cu mintea zburându-i să caute o modalitate inteligentă și inovativă de a o cere în căsătorie. Dar apoi simți cum se făcu palid ca varul și cum ochii i se întunecară

de furie. Simți ceva izbindu-l tare în piept. Se simțea ca o împușcătură.

Bess se afla în mijlocul camerei, abia oprindu-se din râs. În brațele altui bărbat și cu gura ei abia retrăgându-se de pe buzele altui bărbat.

- Charlie, eu... Dar auzi sunetul ușii deschizându-se, se întoarse și încremeni. Zâmbetul mare și strălucitor de pe chipul ei îi înlemni o clipă pe buze, după care dispăru de tot, la fel și râsul. Alexi...

- Cred că ar fi trebuit să sun. Vocea lui era de un calm absolut și imperturbabil. Fioros de calmă chiar.

- Nu, sigur că nu. Simțea dintr-odată fluturi în stomac... fluturași care aveau aripi ascuțite precum niște lame de cuțite. Charlie, el e Alexi. Ți-am povestit despre el....

- Sigur că da. Dacă nu mă înșel, te-am cunoscut la ultima petrecere a lui Bess. Înalt, slab și cu părul lung, și complet neștiutor față de tensiunea care plutea în aer, el o strânse de umăr pe Bess. Nu-i așa că dă cele mai grozave petreceri?

Alex lăsă florile deoparte. Un mugur fragil căzu de pe masă și fu sortit ignorării veșnice.

- Așa am auzit.

- Da, ei bine, eu trebuie să plec, zise Charlie și se aplecă să o sărute de rămas-bun pe Bess. Alex încleștă pumnii. Deci n-o să mă dezamăgești, da?

- Sigur că nu. Reuși să afișeze un zâmbet, recunoscătoare că Charlie era mult prea preocupat ca să sesizeze că era unul fals. Știi ce mult mă bucur pentru tine, Charlie. Ținem legătura, da?

Bărbatul ieși vesel, mai strigând un ultim rămas-bun înainte de a închide ușa în urma lui. În tăcerea care rămase în urma lui, Alex observă pentru prima dată muzica. Viori și flaute își cântau odele din boxele casetofonului ei. „Foarte romantic!" gândi el și încleștă dinții la fel cum făcuse și cu pumnii.

– Bun... şopti ea. Ochii îi străluceau de foc, însă inima îi plângea în piept. Îmi dau seama că ar trebui să-ţi explic. Se duse la sticla de vin din care îi turnase lui Charlie şi îşi umplu paharul. Şi îmi mai dau seama şi că ţi-ai format deja o părere, aşa că înţeleg că orice explicaţie ar fi inutilă.

– Te mişti foarte repede, Bess.

În secunda aceea, era bucuroasă că era cu spatele la el. De fapt foarte bucuroasă şi foarte recunoscătore, din moment ce îi tremurau mâinile când ridică vinul.

– Aşa crezi, Alexi?

– Sau poate că de fapt te-ai văzut şi cu el tot timpul.

– Chiar poţi să spui asta? Se răsuci spre el şi primele scântei de furie ţâşniră din ochii şi din porii ei. Chiar poţi să stai aşa acolo şi să-mi spui asta?

– Păi ce naiba ai vrea să zic? îi aruncă el, tăios. Nu veni mai aproape de ea. Nu îndrăznea s-o facă. Intru aici şi te găsesc cu el. Un pic de muzică în surdină, o sticlă de vin... zise şi în clipa aceea chiar îşi dori să fi fost împuşcat de-a binelea. Pentru că nu avea cum să doară mai tare decât această trădare mizerabilă. Tu chiar mă crezi idiot?

– Nu, nu te cred idiot. Nu cred deloc asta. Simţea că o lua ameţea şi că avea nevoie să se aşeze, însă îşi blocă genunchii cu înverşunare. Dar cu siguranţă eu trebuie să fiu complet idioată, dacă am fost atât de neglijentă încât să am o întâlnire aici, când era evident că o să mă descoperi. Ochii ei erau precum nişte bucăţi de sticlă, când ridică paharul în cinstea lui. Că o să mă prinzi...

Alex făcu un pas în faţă, furios, dar apoi se opri şi se obligă să se stăpânească.

– Ai de gând să-mi spui că nu te-ai culcat cu el?

Pe fundalul acelei tăceri tensionate şi apăsătoare, răsunau în surdină acordurile flautelor.

– Nu, nu o să-ţi spun asta. Nu mi-e ruşine de faptul că mai de mult am ţinut suficient de mult la un om minunat, încât să am relaţii intime cu el. Ţi-aş spune

că nu am mai fost nici cu Charlie şi nici cu vreun alt bărbat de când te-am cunoscut pe tine, dar cred că dovezile sunt un pic împotriva mea, nu-i aşa, domnule detectiv?

Bess se gândi că era obosită... îngrozitor de obosită. Şi îi venea să plângă de la mirosul de liliac. Înmormântarea lui Rosalie avusese loc în dimineaţa aceea şi se ocupase ea în grabă de toate aranjamentele. Se dusese singură. Fără să-i spună nimic lui Alex. Însă avusese mare nevoie de el acolo, lângă ea.

- L-ai lăsat să te sărute.

- Da, l-am lăsat să mă sărute. Am lăsat mulţi bărbaţi să mă sărute. Nu asta e şi problema? Lăsă pe masă paharul de vin, înainte să facă ceva nesăbuit, cum ar fi să-l izbească de podea. Nici tu nu ai venit la mine virgin, Alexi... şi nici nu mă aşteptam la asta. Dar cred că asta e una dintre marile diferenţe dintre noi, nu?

- Şi este o diferenţă şi mai mare între a fi virgină şi a fi o...

Dar se opri imediat din vorbit, îngrozit şi el însuşi de cuvintele care îi ieşeau pe gură. Ştia că nu ar fi vorbit serios şi ar fi regretat mai târziu. I se învârteau prin minte scuze vinovate şi oripilate. Dar observă din felul în care Bess smuci capul în sus şi din cum se albi la faţă, că nu exista nici o modalitate de a putea retrage chiar şi cuvintele rămase nerostite.

- Cred... că ar trebui să pleci, zise ea, cu un glas straniu.

- Nu am terminat...

- Nu te vreau aici. Şi chiar şi o curvă are dreptul de a alege!

Alexi era la fel de alb la faţă ca ea.

- Bess, nu am vrut să spun asta. Nu aş avea cum să vorbesc serios cu asta. Vreau doar să înţeleg...

- Ba nu, nu vrei, îl întrerupse ea, cu vocea atât de îngroşată de plâns, încât trebuia să se lupte să rostească fiecare cuvânt fără să izbucnească în lacrimi. Nu ai vrut niciodată să înţelegi, Alexi. Nici măcar nu ai vrut să auzi

vreodată acel unic lucru pe care aveam nevoie să-l crezi... Dar acum singurul lucru pe care trebuie să-l înțelegi e că nu vreau să te mai văd niciodată.

Alex simți ceva frângându-se în măruntaiele lui.

- Asta nu pot face.

- Dacă nu pleci acum, chem paza. O să-l sun pe căpitanul tău... o să-l sun pe primar. Disperarea îi invada ființa precum un potop copleșitor. Orice e nevoie ca să te țin departe de mine.

El mijì ochii și-i aruncă o privire tăioasă.

- Poți să-l chemi și pe Dumnezeu Atotputernic. Asta nu mă va opri.

- Atunci poate o va face asta... Își împreună mâinile strâns în dreptul pieptului și își fixă privirea imediat deasupra umărului său. Nu te iubesc, nu te vreau și nu am nevoie de tine! A fost distractiv cât a durat, dar acum jocul s-a terminat. Știi și singur drumul spre ieșire.

Se întoarse de la el și se grăbi spre scări. Existase multă durere în ochii lui. Știa că dacă ar fi apărut și furie, ar fi venit după ea... Dar ochii lui fuseseră încărcați de prea multă suferință și ajunsese în dormitor singură. Și apoi așteptă, cu fața îngropată în palme și reprimându-și hohotele de plâns, până când auzi ușa principală de jos închizându-se. Scoase un țipăt chinuit de jale și se prăbuși la podea, gustându-și propriile lacrimi. Erau al naibii de amare.

Agitat și lipsit de înțelegere, Mikhail se învârtea de colo-colo prin apartamentul cu mobilă puțină al lui Alex.

- Nu răspunzi la telefon, zise el. Nu răspunzi nici la mesaje, adăugă lovind cu piciorul un tricou aruncat pe podea. Apartamentul era o cocină și un haos total. Norocul tău că am venit eu în locul mamei. Ți-ar fi tras o mare chelfăneală pentru că trăiești ca un porc.

- Am dat liber luna asta servitorilor.

Cu grija prudentă specifică unui beţiv, Alex îşi mai turnă un pahar de votcă din sticla pe jumătate goală de pe masă.

- Şi mai şi bei singur în mijlocul zilei!

- Păi atunci ia-ţi şi tu un pahar, zise Alex şi gesticulă neglijent spre bucătărie, unde se vedea un maldăr mare de vase nespălate. Tre' să fie un pahar curat pe undeva pe acolo.

Mikhail se duse şi îşi spălă un pahar şi se întoarse la masă. Se aşeză şi îşi turnă şi el nişte votcă.

- Ce naiba e asta, Alexi?

- Sărbătorim. E ziua mea liberă. Alex luă o înghiţitură de votcă şi aşteptă să se alăture restului alcoolului care îi inunda organismul. L-am prins pe răufăcător. Scoase un râset scurt şi autobatjocoritor şi adăugă: Şi am pierdut fata.

Mikhail bătea cu degetele pe masă în timp ce sorbea. Era întocmai cum se aşteptase.

- Deci te-ai certat cu Bess?

- Dacă m-am certat cu ea? Hm. Alex ţuguie buzele şi studie lichidul transparent şi tare din paharul său. Nu ştiu dacă chiar ăsta e termenul... Am prins-o cu altul.

Mikhail încremeni cu paharul la buze.

- Te înşeli.

- Deloc, zise Alex şi întinse o mână aproape sigură după sticla de pe masă. Am intrat şi am găsit-o bot în bot cu un tip cu care a fost logodită mai de mult. Bess are hobby-ul să se logodească.

Dar Mikhail doar clătină din cap. Ceva i se părea în neregulă la tot ce auzea.

- Păi şi? L-ai omorât?

- M-am gândit s-o fac. Înainte să mai ia o înghiţitură de votcă, Alex îşi trecu limba peste dinţi, gânditor. Bine, gândi atunci. Aproape îi amorţise de tot. Cu siguranţă în curând îi va urma şi restul corpului şi al minţii. Păcat că sunt poliţist....

- Şi ea ce explicaţie ţi-a dat?

– Nu mi-a dat nici una. Doar s-a enervat. Atât.

Lăsă paharul pe masă, ca să își frece fața cu mâinile.

– Pentru că ai acuzat-o fără să ai încredere în ea...

– N-am acuzat-o de nimic, contracară Alex, după care își apăsă cu degetele ochii care îi ardeau. Nu a mai trebuit s-o fac. Ceea ce n-am zis a fost de neiertat. M-a aruncat pe ușă afară, dar nu înainte să-mi urle că nu mă mai iubește.

– Minte. Înainte ca Alex să apuce să ridice paharul din nou, Mikhail îl prinse de încheietură. Crede-mă când îți spun... mințea. Acum câteva zile a fost în vizită la Rachel și la copil. Am pus-o să stea să-mi pozeze ca s-o schițez în timp ce vorbea despre tine. Nu există nici o îndoială ce am citit în ochii ei, Alexi. Și ești orb, dacă nu ți-ai dat seama și tu.

Văzuse într-adevăr expresia aceea din ochii ei, iar durerea pe care o simțea din cauza acelei amintiri se revărsa prin el chinuitoare, așa că se ridică în picioare, ca și când ar fi vrut să scape de ea.

– Se îndrăgostește prea ușor.

– Așa, și? Există iubiri și iubiri.... Ție de câte ori nu ți-a picat cu tronc vreo femeie?

– Asta e prima dată.

– Exact. E prima dată când simți *așa*... dar nu înseamnă că nu ai mai iubit și alte femei.

– A fost altceva cu ele.

– Îhâm. Răbdător și ușor amuzat, Mikhail ridică un deget, pentru a sublinia ceea ce spunea. Deci e în regulă ca tu să te joci cu iubirea până când o găsești pe cea adevărată, dar nu e OK să facă și Bess asta.

– E... e... Când o spunea așa, îi venea greu să mai găsească argumente potrivnice. Mai ales când îi bubuia capul. Am fost gelos, la naiba! Și am tot dreptul să fiu gelos!

– Și ai dreptul și să te porți ca un dobitoc. Mulțumit, acum că știa că situația se putea rezolva, Mikhail se lăsă

pe spate în scaun şi îşi propti picioarele pe masă. Şi? Ai făcut-o?

– Rău de tot. Alex se clătină o clipă de picioare, după care se aşează greoi. Voiam să o cer de nevastă, Mik. Aveam inelul în buzunar şi un buchet idiot de liliac. Şi mi-era al naibii de teamă că o să zică da. Şi încă şi mai frică să nu zică nu. Îşi propti capul dureros în palme. De ce dracu' îl săruta pe boul ăla?

– Poate că ţi-ar fi spus, dacă ai fi întrebat-o frumos.

Alex afişă un rânjet strâmb, după care îşi întoarse ochii înceţoşaţi şi tulburi spre fratele său.

– Tu ai fi întrebat cu frumosul?

– Nu. Eu i-aş fi rupt mâinile... şi poate şi picioarele. Şi apoi aş fi întrebat-o. Mikhail oftă şi îl bătu pe spate pe Alex. Dar aşa sunt eu. Tu ai fost mereu mult mai impulsiv.

– Am putea merge să-l căutăm pe tip. Alex cugetă câteva clipe şi descoperi că îi plăcea ideea, aşa că se aplecă şi-l îmbrăţişă strâns şi stângaci pe fratele lui. Hai să mergem să-l batem împreună... Ştii tu, ca pe vremuri.

– Hmm... hai mai bine să încercăm altceva.

Mikhail se ridică şi-l trase în picioare şi pe Alex.

– Unde mergem?

– O să te bag la un duş rece până când te trezeşti bine.

Alex se împletici înainte şi îşi strânse braţul în jurul gâtului fratelui său.

– Pentru ce?

– Ca să te duci să-ţi găseşti femeia şi să te milogeşti de ea în genunchi să te primească înapoi.

Nesigur pe picioare, Alex se holbă încruntat la podea înclinată.

– Nu vreau să mă milogesc...

– Oh, ba vrei, crede-mă că vrei. E mai bine să te obişnuieşti cu asta de acum, înainte să te căsătoreşti cu ea. Ascultă ce zic, că am mai multă experienţă decât tine în domeniul ăsta.

– Pe bune? Amuzat de ideea că fratele lui mai mare s-ar fi milogit în genunchi de Sydney, Alex rânjea, când Mikhail îl împinse în cabina de duș, complet îmbrăcat. Data viitoare pot să privesc?

– Nu, mârâi Mikhail și apoi porni apa rece cu mare satisfacție, ascultând cum țipătul chinuit al fratelui său răsuna între pereții de faianță ai băii. Dar ăsta sigur e un început bun, hotărî el.

– Ticălosule!

Râdeau amândoi de nu mai știau de ei, când Alex îl apucă pe Mikhail cu brațele de cap ca într-o mișcare de la lupte și-l trase sub dușul rece.

Era aproape complet treaz când intră în biroul lui Bess ceva mai târziu. Dar sigur nu mai râdea în acele momente. I-ar fi fost și greu să râdă, când i se pusese un nod mare în gât și se simțea încordat și tensionat de parcă s-ar fi dus la ghilotină.

Își promisese că avea să fie foarte rezonabil. Vor discuta întreaga problemă ca doi adulți maturi și civilizați. Și dacă nu îi dădea răspunsul potrivit, o va strânge de gât. Oricum s-ar fi putut aresta și singur după aceea.

Dar o văzu numai pe Lori stând în fața calculatorului și scriind frenetic la tastatură.

– O să am gata toate schimbările până la șase, la naiba! strigă ea. Era încruntată de concentrare, când ridică privirea. Încremeni imediat și ochii ei deveniră de gheață. Tu ce naiba vrei?

– Vreau să vorbesc cu Bess.

– N-ai noroc. Nimeni nu o rănea pe prietena ei și scăpa așa cu una, cu două. Absolut nimeni! Nu-i aici!

– Dar unde e?

Lori îi oferi atunci o sugestie anatomic imposibil despre unde să se ducă și o făcu pe un ton atât de rece, încât Alex aproape că zâmbi. Doar că asta nu fu tot. Sări în picioare și trânti ușa, închizând-o. Apoi o încuie și zise, fermă:

– Stai jos, amice, am să-ţi zic vreo câteva.

– Spune-mi unde e.

– Când o îngheţa iadul şi când or zbura porcii. Ai idee ce i-ai făcut? Îl împinse apoi tare cu palmele, furioasă. De ce nu i-ai scos pur şi simplu inima din piept şi să i-o tai felii, cât erai acolo?

– Ce *i-am făcut? Eu?* Îndesă furios mâinile în buzunare, ca nu cumva să fie tentat să o împingă şi el înapoi. Eu sunt cel care a intrat şi a găsit-o bot în bot cu păpuşelul ăla de dramaturg!

– Habar n-ai ce ai găsit acolo!

– Atunci de ce nu-mi spui tu?

Mai bine murea decât să-i spună ceva.

– Tu chiar n-o cunoşti deloc, nu? Habar n-ai avut cât de norocos ai fost! Bess e cea mai iubitoare, cea mai generoasă şi altruistă persoană pe care am cunoscut-o vreodată! S-ar fi târât în genunchi pe cioburi pentru tine, idiotule! Temându-se că ar fi reacţionat cu adevărat violent, dacă nu făcea ceva ca să îşi mai tempereze un pic mânia, Lori începu să se învârtă de colo-colo prin birou. Am fost incredibil de fericită când mi-a povestit despre tine. Se vedea în ochii ei cât de îndrăgostită era... îndrăgostită până peste cap! Şi de-adevăratelea! Nu doar te ţinea sub aripa ei până când putea să-ţi găsească pe cineva!

– Să-mi găsească pe cineva?

– Păi ce mama naibii crezi că a fost cu toţi ceilalţi bărbaţi care erau în limbă după ea? contracară Lori, furioasă. Oh, da, încerca să se convingă să se îndrăgostească de ei şi să creadă că şi ei o iubeau de-adevăratelea... dar în tot timpul ăla nu făcea altceva decât să-i asculte cum se plâng despre problemele lor, ca vreun fel de mamă a răniţilor. Şi apoi îi conducea uşor în direcţia vreunei femei, care considera că era perfectă pentru ei. Şi de obicei avea dreptate!

– Dar voia să se căsătorească cu...

- N-a vrut niciodată să se căsătorească cu nimeni! Şi spunea da doar pentru că nu o lăsa inima să facă pe cineva să sufere! Şi da, şi pentru că şi-a dorit mereu să aibă pe cineva în viaţa ei pe care să se poată baza! Dar oricât de sensibilă ar fi faţă de sentimentele altora, şi oricât de loială, să ştii că nu e proastă! Îşi tot spunea că urma să se căsătorească şi apoi tura toate motoarele ca să-i găsească tipului o înlocuitoare!

- O înlocuitoare? Dar de ce, Doamne, iartă-mă...

Dar Lori încă nu era pregătită să-l lase şi pe el să vorbească, aşa că îşi continuă tirada cu şi mai multă înflăcărare:

- Nu că ar fi calculat vreodată lucrurile aşa. Dar după ce o vedeai făcând asta de câteva ori, te prindeai şi singur de tipar. Dar tu... cu tine... Se răsuci înapoi spre el. Cu tine a rupt tiparul! Chiar avea nevoie de tine! Ai făcut-o să plângă! Lui Lori deja îi străluceau ochii de lacrimi de furie. N-am văzut-o niciodată, dar niciodată, plângând după un bărbat! Pur şi simplu aluneca în linişte în categoria „amica mea Bess" şi toată lumea era fericită. Şi acum, după tine, plânge de nu mai poate.

Alex simţea că i se făcea rău de la ce auzea. Se simţea mic şi meschin şi începea să înţeleagă foarte multe lucruri despre ce însemna „milogeala" de care îi vorbise fratele său.

- Spune-mi unde e... Te rog!

- De ce ţi-aş spune?

- O iubesc.

În clipa aceea şi-ar fi dorit să mârâie la el şi să i-o taie scurt şi răutăcios... doar că recunoştea aceeaşi nefericire în ochii lui pe care o văzuse şi în cei ai prietenei sale.

- Charlie a fost...

- Nu, zise el ferm şi clătină repede din cap. Nu contează. Ceea ce conta era încrederea şi era timpul să dea şi el dovadă de încredere. Nu vreau să ştiu. O vreau doar pe ea.

Lori oftă cu amărăciune şi atinse uşor inelul cu diamant pătrat pe care-l purta pe deget. Bess o împinsese de la spate şi o convinsese să facă ceea ce trebuia cu Steven. Iar acum nu putea decât să spere că îi întorcea şi ea favoarea aceea.

- Dacă o răneşti din nou, Alex, îţi jur că...

- N-o s-o rănesc, zise el şi apoi oftă. Adică... nu vreau să o mai rănesc, dar e foarte probabil să se mai întâmple.

Se înmuie atunci, pentru că era exact genul de lucru pe care l-ar fi spus un bărbat îndrăgostit până peste cap.

- Am trimis-o acasă. Nu era în stare să lucreze.

- *Dyakuyu.*

- Poftim?

- Mulţumesc, repetă el.

Detesta profund să se simtă aşa. Şi singura modalitate pe care o ştia ca să supravieţuiască de la o zi la alta era să-şi spună că lucrurile se vor îmbunătăţi. Că va fi mai bine. Trebuia să fie mai bine...

Doar că nu credea asta cu adevărat.

Nu o lăsase inima să arunce buchetul de liliac pe care i-l adusese la acea ultimă întâlnire. Încercase să o facă. Ba chiar de mai multe ori. Şi o dată chiar stătuse plângând în hohote şi ţinând florile deasupra coşului de gunoi. Doar că simplul gând de a se despărţi de ele fusese pur şi simplu prea mult. Şi acum se tortura singură cu mireasma lor delicată şi fragilă, ori de câte ori cobora.

Se gândi să plece într-o călătorie departe... oriunde. Cu siguranţă avea multe zile de concediu din urmă care o aşteptau... doar că nu i se părea deloc corect să o lase pe Lori să se chinuie singură, mai cu seamă că prietena ei adăugase şi planurile de nuntă la programul ei deja foarte încărcat.

Că mult ar fi mai ajutat-o pe Lori sau serialul, în halul în care era acum, cugetă ea, cu tristeţe. Doar

că problemele oamenilor din Millbrook i se păreau cumva îngrozitor de meschine, comparativ cu ale ei. Păcat că nu putea rescrie scenariul ca să se scoată din povestea asta, gândi ea, în timp ce stătea în bucătărie, încercând să se convingă să-şi prepare ceva de mâncare.

Ei bine, cu siguranţă o dăduse în bară rău de tot de data asta, îşi zise Bess, apăsându-şi degetele pe ochii umflaţi, care o usturau. Se îndrăgostise şi îl lăsase să-i frângă inima. Fără îndoială avea material de cercetare excelent pentru următoarea relaţie problematică pe care o inventa pentru televiziune.

La naiba cu mâncarea! Se va duce şi se va băga în pat şi se va obliga să adoarmă. Şi mâine va găsi cumva o cale de a-şi aduna puterile şi bucăţele frânte de inimă şi îşi va continua viaţa.

Dar când ieşi din bucătărie, orice mai rămăsese întreg din viaţa - şi din inima ei - se spulberă la picioarele ei.

El stătea lângă masă şi mângâia delicat cu mâna florile de liliac. Şi nu făcu altceva decât să întoarcă uşor capul şi să se uite la ea, iar Bess simţi că i se înmoaie genunchii şi fu gata-gata să se prăbuşească.

- Ce cauţi aici?

Suferinţa chinuitoare care îi sfâşia sufletul îi făcea vocea rece şi tăioasă.

- Încă mai am cheia pe care mi-ai dat-o, răspunse el şi lăsă mâinile jos, uşor.

Bess încă mai avea ochii înroşiţi şi umflaţi de la cât plânsese şi cearcăne adânci şi vineţii sub ei. Se gândi imediat că nimic din tot ceea ce auzise sau ce-şi spusese el însuşi nu îl rănise mai mult decât imaginea ei de acum.

- Nu era nevoie să mi-o aduci. Dacă tot ce putea avea în momentul aceasta era să afişeze calm şi stăpânire de sine, atunci se va agăţa de lucrurile astea cu preţul vieţii ei. Puteai s-o laşi şi în cutia poştală. Dar mersi. Afişă un zâmbet atât de rece, încât o durea şi pe ea maxilarul. Şi acum dacă asta e tot... mă grăbesc. Tocmai mă duceam să mă schimb ca să ies în oraş.

- Nu te poţi uita la mine când minţi, zise el, pe jumătate pentru sine, amintindu-şi cum ochii ei se mutaseră de la chipul lui, atunci când îi spusese că nu-l mai iubea.

Bess se obligă atunci să-i întâlnească privirea şi să îl privească ferm şi cu capul sus.

- Ce vrei, Alexi?

- Vreau foarte multe lucruri. Poate prea multe... dar mai întâi de toate, vreau să mă ierţi.

Bess se încruntă când auzi asta. Ridică mâna ca să-şi acopere faţa, ştiind în acelaşi timp că era prea târziu să-şi ascundă expresia de mâhnire.

- Lasă-mă în pace.

- *Milaya*, te rog, lasă-mă să...

- Nu! mârâi ea şi se trase deoparte, strângându-şi braţele în jurul corpului, parcă pentru a se apăra. Mâinile lui se opriră în aer, înainte de a o atinge.

Alex simţi cum i se taie respiraţia, aşa că retrase mâinile şi le lăsă să-i cadă pe lângă corp.

- N-o să te ating. Vocea lui era şoptită şi tensionată. Dar, te rog, lasă-mă să zic ce am venit aici să îţi zic.

- Păi ce ar mai fi de zis? replică ea, întorcându-se. Ştiu deja ce părere ai despre mine. Mi-ai spus asta foarte clar.

- Ce am făcut a fost să te rănesc şi să mă comport ca un mare dobitoc.

- Oh, da, m-ai rănit. Încă mai tremura de durere. Dar nu doar atunci ultima dată. M-ai rănit de fiecare dată când te-ai retras când aveam nevoie să-ţi spun cât de mult te iubeam. Şi mă gândeam: „N-o să las să conteze, pentru că o să-i arăt. Doamne, n-are cum să nu vadă şi să se convingă singur, pentru că e absolut evident de fiecare când mă uit la el. De fiecare dată când mă gândesc la el. Şi mă iubeşte şi el. Mă vrea. Şi nu m-a vrut nimeni niciodată în toată viaţa mea... Nu cu adevărat."

- Bess...

Dar ea se trase de lângă mâinile lui.

– Părinții mei, de exemplu, începu ea, răsucindu-se. Oare de câte ori nu i-am auzit întrebându-se „De unde a apărut?" De parcă eram un animal vagabond care a intrat în casă din greșeală.

Când începu să se plimbe prin cameră, cu umerii aplecați, el nu zise nimic. În fond, cum ar fi putut să-i spună că îi părea rău că îi deschisese acele răni vechi? Și că îi părea rău că fusese nevoie de asta ca să-i dezvăluie sentimentele ei reprimate?

– Dar am trecut peste asta. Umerii aceia încordați se smuciră violent, când încercă să își revină. Ce altceva puteam să fac? De fapt, nici nu era vina lor. Ei au fost mereu așa perfecți... perfecți într-un fel în care eu nu puteam fi niciodată. Nu am fost suficientă de bună pentru ei. Și nici măcar pentru tine.

– Chiar crezi că asta vreau?

Ea se uită peste umăr. Lacrimile pe obraji i se uscaseră. Oricum nu avea nici un rost să verse lacrimi.

– Nu știu ce vrei, Alexi. Știu doar că se tot repetă cercul. De la părinții mei am trecut la școală... În anii ăia îngrozitori ai adolescenți, când toate fetele erau frumoase și strălucitoare și se îndrăgosteau de o mie de ori... Dar pe mine nu m-a vrut nimeni. Oh, am avut prietene, nu te gândi. Undeva pe drum am învățat că dacă nu te mai străduiești așa tare, că dacă doar te relaxezi și te porți natural, sunt o groază de oameni care să te placă pentru ceea ce ești cu adevărat. Doar că n-am avut niciodată pe cineva pe care să mă iubească, n-am avut niciodată un om pe care să-l iubesc, până când ai apărut tu...

– Și nici n-o să mai fie altcineva, zise el, apoi așteptă să se întoarcă spre el. Te iubesc, Bess! Te rog, mai dă-mi o șansă.

– N-o să meargă, afirmă ea, ștergându-și lacrimile deja uscate cu podul palmei. Credeam că o să funcționeze... mi-am dorit să funcționeze. Eram absolut sigură că o să fie suficientă iubirea. Dar nu este. Nu fără speranță. Și cu siguranță nu fără încredere...

Felul calm şi resemnat în care rosti afirmaţia aceea stârni în el un vârtej copleşitor de panică.

- Vrei să mă milogesc de tine? Ignoră retragerea ei defensivă şi o apucă de braţe. Bine, atunci o s-o fac. Nu te las să mă îndepărtezi din viaţa ta pentru că am fost idiot... pentru că mi-a fost frică. Nu! N-o să te las!

Bess se întrebă în sinea ei dacă acesta era modul în care se milogea un bărbat - cu ochii strălucindu-i de înflăcărare şi cu vocea ridicată?

- Şi data viitoare când o să mă vezi sărutând un vechi prieten?

- N-o să-mi pese! Scoase un sunet înăbuşit de dezgust faţă de sine şi îi dădu drumul, lăsând-o să se învârtă prin cameră. Ba o să-mi pese. O să-l omor pe următorul bărbat care se atinge de tine.

- Atunci New Yorkul o să fie împânzit de cadavre. Se gândi că situaţia asta ar fi trebuit să fie amuzantă, aşa că, de ce naiba nu i se părea câtuşi de puţin amuzantă? Nu pot să schimb ceea ce sunt pentru tine, Alexi. Eu nu ţi-aş cere ţie să te schimbi pentru mine.

- Nu, nu mi-ai cere, aprobă el, frecându-şi faţa cu mâinile şi străduindu-se să-şi recapete stăpânirea de sine. Ştiu că un sărut între prieteni e ceva nevinovat, Bess. Nu sunt un idiot chiar atât de mare. Dar seara trecută, când am intrat şi te-am văzut aşa....

- Ai presupus automat că te-am trădat.

- Nu ştiu nici eu ce am presupus, zise el şi era cât se putea de sincer. Dar când te-am văzut aşa cu el, m-am simţit.... nu ştiu ce am simţit... dar am fost copleşit de emoţii, continuă Alex, prudent. Aşa că nu am mai gândit. În inima şi în mintea mea, ştiu mai bine decât să presupun ceva... De fapt, chiar mi-am încălcat una dintre propriile reguli. Dar am avut motive întemeiate. Mult mai calm acum, se apropie de ea şi o luă de mâini cu blândeţe. Abia făcusem arestarea şi eram încă plin de adrenalină din cauza asta. Ştiam că o să vin să-ţi povestesc, voiam să-ţi povestesc tot. Deja nu mai încercam

deloc să separ acea parte a vieţii mele, orice parte a vieţii mele, de tine. Ştiam că o te supere să vorbim despre asta din cauza lui Rosalie... ştiam asta. La naiba, ştiam şi că te-ai dus singură la înmormântarea aia şi m-am simţit ca un ticălos de cea mai joasă speţă pentru că te-am lăsat să mergi singură.

Cu fiecare cuvinţel pe care îl rostea începea să îi deschidă din nou inima, centimetru după centimetru.

- Nu credeam că ştii...

- Ştiam, răspunse el, cu glas sec. Şi nu se putea gândi la nimic altceva decât la disperarea cu care îşi dorea să o strângă în braţe. Laşi notiţe peste tot... tot felul de bucăţele de hârtie peste tot, pe care îţi notezi să iei rufele de la spălătorie şi dialoguri şi tot felul de întâlniri. Am văzut biletul cu florile pe care le-ai comandat pentru ea şi indicaţiile spre cimitir. Coborî capul şi se uită în jos la mâinile lor. Şi dacă lucrurile nu s-ar fi mişcat aşa de pe repede înainte cu ancheta, mi-aş fi făcut timp să vin cu tine. Aş fi încercat să-mi fac timp.

Bess nu se îndoia de asta.

- Era mai important pentru mine să-l prinzi pe nemernicul care a ucis-o decât să vii să stai lângă mormântul ei.

- N-am fost cu tine, repetă el, mult mai lent. Şi mi-am dorit să fiu. Şi când m-am întors aici, mi-am dorit să... Ştia că nu era deloc momentul potrivit să aducă vorba despre inelul pe care îl avea în buzunar. Eram agitat din multe motive, Bess. Am reacţionat complet deplasat şi disproporţionat şi o să-mi cer scuze pentru asta ori de câte ori vrei. Dar mi-aş dori foarte mult să mă asculţi...

- E în regulă, zise ea şi-l strânse uşor de mâini, sperând că aşa avea să-i dea drumul. Însă nu se întâmplă. Continuă apoi: Alexi, Charlie a fost aici pentru că...

- Nu am nevoie să ştiu. Îi dădu drumul la mâini şi în schimb le ridică pe ale lui ca să îi cuprindă faţa în palme. Îşi dorea ca ea să vadă ce era în ochii lui. Nu trebuie

să te explici în faţa mea. Şi nu trebuie nici să te schimbi pentru mine....

Bess simţi o tresărire de viaţă în inima ei, dar se temea să creadă că într-adevăr se vindeca.

- Aş prefera totuşi să lămurim lucrurile. Înainte am fost prea furioasă, dar acum chiar vreau să-ţi spun... A trecut pe aici ca să-mi spună că Gabrielle e însărcinată. Era ca un băieţel în ziua de Crăciun şi voia să împărtăşească veştile astea bune cu un prieten. Şi să mă întrebe dacă vreau să îi fiu naşă copilului... Chiar dacă mai sunt şapte luni şi jumătate până să vină pe lume.

El coborî capul şi-şi lipi fruntea de a ei.

- Ar fi trebui să mă pocneşti, McNee. Dar când dădu să-şi apropie gura de a ei, o simţi retrăgându-se. Aşa că îi mângâie răbdător tâmplele cu degetele mari. Doar o dată, murmură el şi îi gustă buzele.

Nu intenţionase să adâncească sărutul şi cu atât mai puţin să o strivească de pieptul lui şi să o strângă atât de tare în braţe, că nu mai putea respira nici unul din ei. Dar nu se putu opri, până când nu îi simţi trupul tremurând din cauza unui nou val de lacrimi.

- Nu... te rog, nu... îi şopti şi îşi îngropă faţa în părul ei şi o legănă uşor, ca pe un copil. O să mă faci ţăndări!

Bess îşi ascunse faţa în umărul lui, luptându-se să reprime cele mai groaznice hohote de plâns.

- Nu voiam să te întorci. Nu voiam să mai simt asta...

Alex închise ochii strâns, gândindu-se că merita asta.

- Ai avut dreptate să mă goneşti. Şi vreau să-mi dai o şansă să-ţi demonstrez că faci bine să mă primeşti înapoi, spuse el şi îi mângâie părul. Eşti o ascultătoare atât de bună, Bess.... şi acum vreau să te rog doar să mă mai asculţi un pic...

- Nu trebuie să-ţi ceri scuze din nou. Nu putea înceta să-l iubească, realiza acum, aşa că se retrase uşor şi-i aruncă un zâmbet tremurând. Şi nu am cum să te *primesc* înapoi, pentru că ai rămas tot timpul aici....

Cuvintele ei îi aduseră o presiune stranie în piept. Lipi mâinile lor unite în dreptul inimii sale, într-o încercare de a o potoli.

- Atât de ușor?

- Nu e deloc ușor, răspunse ea, cugetând că nu va fi niciodată ușor. Doar că pur și simplu așa stau lucrurile.

- Mikhail a zis că va trebui să mă milogesc, șopti el. Mă faci să mă simt mic și umil, Bess.

- Hai să lăsăm totul în urmă. Inspiră adânc, după aceea îl sărută pe ambii obraji, în semn de pace. Mă pricep să o iau de la zero.

- Nu. O prinse de mână și o trase spre canapea. Îmi place prea mult primul nostru început. Nu avem nevoie de un nou început, ci doar să-l ducem pe ăsta la bun sfârșit. Stai jos. O trase cu el pe canapea, ținându-i mâna aproape de inima lui. Mi-ai explicat, și acum lasă-mă să-ți explic și eu. Mi-a fost teamă să am încredere în tine. Nici o femeie n-a însemnat vreodată așa de mult pentru mine, cât însemni tu, și m-am lăsat să-mi imaginez că o să fii cu mine pentru totdeauna. La fel cum m-am lăsat să-mi imaginez și că o să pleci. Și pentru că mă speria mai mult a doua variantă, tocmai de-aia mi s-a părut și mai reală.

- E greu să-ți fie frică de ceva, zise ea și-i cuprinse obrazul în palmă. Înțeleg.

- Da, dar nu știi totul. Își mută privirea și își lăsă ochii atrași spre florile care înmiresmau încăperea. Ai păstrat liliacul.

- Am încercat să-l arunc, zise ea și zâmbi din nou. Dar era prea frumos.

- Ți-am adus și altceva în afară de liliac în seara aceea. Bagă mâna în buzunar și scoase cutiuța. Mâna ei se înmuie complet într-a lui și îi privi buzele întredeschise și tremurânde. Nu cred că e ostentativ, adăugă cu subînțeles și în spirit de glumă. Dar cum ea rămase blocată, holbându-se la cutiuța din mâna lui, își schimbă poziția ca să o poată vedea mai bine. A fost o glumă.

– Bine... Aceste două silabe îi ieşiră ca o şoaptă tărăgănată. Şi o să îmi arăţi ce e înăuntru?

În loc de răspuns, Alex deschise cutiuţa. Înăuntru se afla un inel de aur superb, cu un curcubeu de pietre preţioase. Ştia ce erau, doar pentru că îl rugase pe bijutier să i le identifice pe fiecare în parte. Ametist, peridot, topaz albastru şi citrin.

– Ştiu că nu e tradiţional, zise el, când ea rămase tăcută. Dar mi-a amintit de tine şi am vrut să... ce naiba, am vrut ceva ce nu s-ar fi gândit niciodată nimeni să-ţi cumpere.

– Nu s-a gândit nimeni niciodată, şopti ea, abia reuşind să respire. Şi nici nu se va mai gândi cineva vreodată...

– Dacă nu îţi place, putem să căutăm altceva.

Lui Bess îi era teamă că o să izbucnească în plâns din nou şi ştia că asta nu ar fi adus nimic bun nici unuia din ei.

– E superb! Absolut minunat, spuse Bess şi abia reuşi să-şi smulgă privirea de la inel. Adică, mi-ai cumpărat ăsta dinainte? Îl aveai cu tine noaptea trecută?.... Voiai să mi-l dai şi apoi ai intrat şi m-ai văzut cu Charlie. Râzând, îşi mută palma pe obraz. Mă mir că nu ne-ai împuşcat pe amândoi, atunci pe loc... Nici eu nu puteam să scriu un scenariu mai bun de atât.

– Aşadar, mă ierţi?

Îl iertase deja, desigur, dar din moment ce părea atât de agitat şi de neliniştit, Bess încuviinţă din cap.

– Oricine are gusturi atât de bune merită o a doua şansă.

– Ca să fiu sincer, l-am cumpărat de mult, dar mi-a luat multe zile să-mi fac curaj să ţi-l dau. Mi s-a părut de o mie de ori mai uşor să dau piept cu un drogat cu un Uzi[1]. Dar acum îşi făcuse curajul să pornească pe drumul acesta şi avea de gând să termine treaba. Ideea mea era să pun presiune pe tine ca să-l accepţi şi apoi

[1] Pistol mitralieră de origine israeliană (n.tr.)

să te conving să facem o nuntă rapidă, ca să nu ai timp să te răzgândești. Dar uite că lucrurile au mers prost. Închise cutiuța și se simți încurajat de icnetul scurt de consternare al lui Bess. A fost o prostie și a arătat o lipsă de încredere în noi amândoi. Îmi pare rău.

- Eu... adică... tu.... Oftă exasperată și adăugă fermă: Nu mă deranjează!

- Ba sigur că da, zise el. A fost ceva calculat și poate chiar ipocrit din partea mea, când o cerere în căsătorie ar trebui să fie romantică. Așa că atunci când vom fi amândoi pregătiți, o să te cer în căsătorie așa cum se cuvine.

Lui Bess îi căzu fața de șoc.

- Când o să fim amândoi pregătiți?

- Da. Nu vreau să te presez acum, când poate ești un pic vulnerabilă. Mai ales din moment ce e exclusă o logodnă prea lungă. Așa că o să-ți dau timp.

- Timp, repetă ea și mai că îi venea să urle de frustrare.

- Așa e corect, zise el și așteptă un pic. Bine, gata, eu sunt pregătit.

Și înainte ca ea să aibă timp să izbucnească în râs, Alex se lăsase deja într-un genunchi în fața ei.

- Ce faci?

- Te cer în căsătorie așa cum se cuvine, zise el și fu pe punctul de a începe discursul mic și umil pe care și-l pregătise. În schimb, ochii lui se întunecară, atunci când ea continuă să râdă. Nu asta vrei, nu?

- Ba să fii al naibii de sigur că asta vreau... Doar că vreau să stai aici sus cu mine. Îl luă de mână și îl trase înapoi pe canapea lângă ea, astfel încât să se poată privi în ochi de la același nivel. Vreau să te uiți fix în ochii mei.

- Bine... dar atunci trebuie să primesc și eu ceva ce vreau.

- Spune ce vrei...

- Vreau să te aud spunând-o. O prinse de mână și îi ridică degetele pe obrazul lui. Îmi doresc foarte mult

să te aud spunând-o. Am nevoie să aud cuvintele astea de la tine.

- Te iubesc, Alexi. Şi pentru prima dată rosti cuvintele acelea zâmbind, ştiind că vor fi interpretate şi înţelese întocmai aşa cum erau cu adevărat... sincere! O să te iubesc pentru totdeauna.

Alex întoarse capul, astfel încât buzele lui să se lipească de palma ei. Scoase apoi inelul din cutie şi i-l strecură pe deget. Lumina făcea pietrele să arunce în jur un curcubeu de culori strălucitoare. Îşi uni apoi degetele cu ale ei şi ridică uşor capul.

- Fii familia mea. Clătină din cap, înainte ca ea să apuce să spună ceva şi se simţi bâlbâindu-se. Voiam să fiu romantic. Lasă-mă să...

- Nu. Copleşită de emoţie, îşi lipi mâna pe gura lui. A fost perfect. Nu schimba nimic. Te rog, să nu schimbi niciodată nimic!

- Atunci spune da.

- Da! exclamă ea, după care îşi aruncă braţele în jurul gâtului său şi izbucni în râs de fericire.